

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН

ПРЕСТЪПНИ УДОВОЛСТВИЯ

Част 1 от „Анита Блейк, ловецът на вампири“

Превод от английски: Елена Павлова, 2005

chitanka.info

*На Гари У. Хамилтън, моят съпруг, който не обича
страховити истории, но все пак прочете тази книга.*

БЛАГОДАРНОСТИ:

На Карл Насау и Гари Чеховски, задето ме въведоха в необятния свят на оръжията. Риция Мейнхарт, моят агент, която ми повярва. Дебора Милитело за ентусиазма, надвишаващ многократно задълженията ѝ. М.С.Съмър — нов приятел и ценен критик. Мери-Дейл Еймисън, която има око за дребните подробности, пропускани от нас, останалите. И на всички други от „Алтернативните истории“^[1], които се включиха твърде късно, за да критикуват тази книга: Джани Лий Симнър, Марела Сандс и Робърт К. Шийф. Благодаря за тортата, Боб. И на всички, които присъстваха на четенето ми на Аркон 14^[2].

1

Уили Макой си беше боклук и преди да умре. Смъртта му не променяше положението. Седеше срещу мен, издокаран в крещящо карирано спортно яке. Полиестерните му панталони бяха яркозелени. Имаше слабо, триъгълно лице и сресваше назад късата си черна коса. Винаги ми бе напомнял за герой от гангстерски филм. От онези, които продават информация, тичат по задачи и са лесно заменими.

След вампирясването на Уили това за лесната заменяемост вече не важеше, разбира се. Но той все още продаваше информация и търчеше по задачи. Не, смъртта не променя особено нещата. Но за всеки случай избягвах да го гледам право в очите. Имам си твърди правила за взаимоотношенията с вампири. Той беше уличен боклук, но сега вече — немъртъв уличен боклук. Кое то, поне за мен, го поставяше в съвсем различна категория.

Климатикът в кабинета ми тихо съскаше. Според шефа ми Бърт бебешкосините стени трябваше да действат успокоително, но те придаваха на стаята студено излъчване.

— Нещо против да запаля? — попита Уили.

— Да, против съм — отвърнах аз.

— По дяволите, няма да ми облекчиш работата, нали?

За миг го погледнах открито. Очите му още бяха кафяви. Той забеляза, че го наблюдавам, ето защо сведох поглед към бюрото си.

Уили се засмя — по-скоро хриплив кикот. Смехът му не се беше променил.

— Леле, харесва ми. Страхуваш се от мен!

— Не се боя, просто съм предпазлива.

— Не е нужно да си признаваш. Подушвам страха ти, все едно нещо ме докосва по лицето... по ума. Боиш се от мен, защото съм вампир.

Свих рамене — какво можех да кажа? Как да излъжеш някой, който надушва страха ти?

— Защо си дошъл, Уили?

— Леле, ще ми се да имах цигарка... — ъгълчетата на устата му започнаха да треперят.

— Не знаех, че и вампирите ги хващат нервни тикове.

Той вдигна ръка и почти докосна лицето си. Усмихна се и оголи кучешките си зъби.

— Някои неща не се променят!

Исках да го попитам какво точно се променя. Какво е да си мъртъв? Знам се и с други вампири, но Уили беше първият, когото съм познавала и преди, и след смъртта. Много странно усещане.

— Какво искаш?

— Хей, дошъл съм да ти дам пари. Да ти стана клиент!

Вдигнах поглед към него, избягвайки очите му. Лампите над нас хвърляха отблясъци по иглата на вратовръзката му. Истинско злато. Приживе Уили не бе притежавал подобно нещо. Справяше се чудесно, като за мъртвец.

— Изкарвам си хляба като вдигам мъртвите от гроба, нищо лично. За какво му е на вампира съживено зомби?

Той поклати глава — две бързи трепвания в двете посоки.

— Не, не става дума за вуду. Искam да те наема да разследваш няколко убийства.

— Не съм частен детектив.

— Да, но имаш такъв на договор в екипа си.

Кимнах:

— Можеше да наемеш направо госпожица Симс. Няма нужда да минаваш през мен за нещо такова.

Отново същото конвулсивно поклащане на главата.

— Да, ама тя не познава вампирите по твоя начин.

Въздъгнах:

— Хайде, стига сме обикаляли около темата, а, Уили? Трябва да излизам — погледнах стенния часовник — след петнайсет минути. Не искам да оставям клиентката да ме чака самичка на гробището. Хората се изнервят...

Той се засмя. Неприятният му хилеж ме успокои при все кучешките зъби. Вампирите трябва да имат пищен, мелодичен смях, нали така?

— Обзалагам се, че се нервират. Главата си залагам! — Веселието му внезапно изчезна, сякаш го бе избърсал от лицето си

като грим.

Гюллето на страха тупна в ямата на стомаха ми. Вампирите променят настроенията си като прецракване на шалтер. Ако той умееше това, какво друго би могъл да прави?

— Нали знаеш за вампирите, дето ги попиляват в Квартала?

Уили го зададе като въпрос, ето защо му отговорих:

— Запозната съм със случая.

В новия район на вампирските клубове бяха заклани четири вампира. Сърцата им бяха изтръгнати, а главите — отрязани.

— Все още ли работиш с ченгетата?

— Все още съм на договор с новия отдел, да.

Той се засмя отново:

— Да, Отряда на привиденията. С нисък бюджет и недостатъчно хора, точно така.

— Според мен описа повечето полицейски отдели в този град.

— Може би, но и ченгетата са същите като теб, Анита. Един умрял вампир повече — какво толкова! Новите закони не променят положението.

Бяха минали само две години от делото „Адисън срещу Кларк“. Съдебното дело ни представи променена версия на представата за това каква е същността на живота и какво не е смъртта. В добрите стари Американски щати вампиризмът се признава легално. Ние сме една от малкото страни, които са го приели. Хората от Имиграционното направо получават гърчове в опитите си да спрат чуждестранните вампири да не имигрират тук на, меко казано, цели ята.

В съда се разглеждат какви ли не въпроси. Дали наследниците трябва да върнат наследеното? Овдовяваш ли, ако половинката ти стане немъртвец? Убийство ли е, ако претрепеш вампир? Съществува дори движение, което настоява да им се даде право да гласуват. Време на промени...

Втрених се във вампира пред мен и свих рамене. Наистина ли смятах, че още един умрял вампир не е голяма работа? Може би.

— Ако според теб мисля така, защо изобщо си дошъл при мен?

— Защото си най-добрата в тази работа. А на нас ни трябва най-добрият.

За първи път използваше множествено число.

— За кого работиш, Уили?

И тогава той се усмихна — потайна, лека усмивчица — сякаш знаеше нещо, което би трябвало да знам и аз.

— Няма значение. Парите са наистина добри. Искаме по тези убийства да работи някой, който познава нощния живот!

— Видях трупове, Уили! Споделих с полицията мнението си...

— И какво е то? — Той се наведе напред в креслото и положи малките си длани на бюрото ми. Ноктите на пръстите му бяха бледи, почти бели — безкръвни.

— Дадох на полицията пълен доклад — взирах се в него и почти го гледах в очите.

— Няма да споделиш с мен дори и това, нали?

— Нямам свободата да разисквам полицейски дела с теб.

— Казах им, че няма да се хванеш с работата!

— С каква работа по-точно? Не си ми подхвърлил и една дребна подробност!

— Искаме да разследваш вампирските убийства и да откриеш кой — или какво — е извършителят. Ще ти платим трикратния размер на обичайния хонорар.

Поклатих глава. Поне вече знаех защо алчният му кучи син Бърт ми е уредил тази среща. Знаеше какво е отношението ми към вампирите, но по договор се налагаше поне да се срещна с всеки клиент, който е потърсил услугите на Бърт. За пари моят шеф беше готов на всичко. Проблемът е, че според него — аз също. Налагаше се много скоро да си „поприказваме“ с началството.

Изправих се.

— Води се полицейско разследване. Вече им помагам с всичко, което ми е по силите. Може да се каже, че и бездруго работя по случая. Спестете си парите!

Уили седеше, втренчен в мен и съвсем неподвижен. Не беше точно безжизнената неподвижност на отдавна мъртвите, но съдържаше капка от нея.

Вълна от страх пробягна по гърба ми и заседна в гърлото. Преборих се с желанието да извадя изпод ризата си разпятието и да разкарам Уили от кабинета. Самата идея да изхвърлям клиент с помощта на свещен предмет ми се стори направо непрофесионална. Така че просто си стоях и го чаках да се раздвижи.

— Защо не искаш да ни помогнеш?

— Трябва да се видя с клиентите си, Уили! Съжалявам, че не мога да съм ти полезна.

— Не искаш да си полезна.

Кимнах.

— Щом така го разбираш... — заобиколих бюрото, за да го изпратя до вратата.

Той се раздвижи с живачна бързина, каквато не бе притежавал приживе, но го видях да помръдва и се озовах точно встрани от протегнатата му ръка.

— Не съм ти просто някое сладко маце, което ще се хване на номерцата ти!

— Забеляза ме да се движа!

— Чух те да се движиш. Ти си умрял наскоро, Уили. Вампир или не, имаш да учиш още доста!

Той се мръщеше, все още протегнал ръка към мен.

— Може и тъй да е, но нито един човек не би успял да отстъпи така бързо! — Уили се приближи към мен дотолкова, че карираното му сако ме забърсваше. Един до друг, така интимно, бяхме почти еднакви на ръст — с други думи, ниски. Очите му се намираха на едно ниво с моите. Взирах се усърдно в рамото му.

Наложи се да впрегна всичките си сили, за да не отстъпя. Но, дявол го взел, немъртъв или не, това пак си оставаше същият Уили Макой. Нямах намерение да му доставя подобна радост.

Той се обади:

— Ти не си човек — не повече от мен!

Отидох да отворя вратата. Не бях отстъпила под натиска му. Отивах да отворя. Постарах се да убедя ледената пот по гърба си, че има разлика. Студената буца в стомаха ми още не се беше разсеяла.

— Наистина вече трябва да тръгвам! Благодаря, че посети „Съживители“ ООД! — представих му най-добрата си професионална усмивка — изпразнена от смисъл, досущ като крушка, но не по-малко ослепителна.

Уили поспря на прага.

— Защо не искаш да работиш за нас? Все трябва да им кажа нещо, когато се прибера...

Не бях сигурна, но ми се стори, че долавям нотка на страх. Дали нямаше да си изпати заради провала? Колкото и глупаво да беше,

съжалих го. Мътните да го вземат, може и да беше немъртъв, но стоеше и ме гледаше жално, и си беше същият Уили със смешните дрехи и треперещите ръчички.

— Кажи им — които и да са те, — че не работя за вампири!

— Твърдо правило?

Отново ми прозвуча като въпрос.

— Твърдо като камък.

За миг забелязах сянка от стария Уили в изражението му. Почти като намек за съжаление.

— Ще ми се да не го беше казвала, Анита. Тези типове не обичат да им се отказва!

— Мисля, че вече не си добре дошъл. Не ми харесва да ме заплашват!

— Не беше заплаха, Анита. Това е истината! — Той оправи вратовръзката си, погали новата игла, изправи слабиците си рамене и излезе навън.

Затворих вратата и облегнах гръб на нея. Коленете ми се подгъваха. Но нямах време да седя и да треперя. Госпожа Грундик вероятно вече беше на гробищата. Щеше да стои там с малката си черна чантичка и порастналите си синове и да ме чака да вдигна съпруга ѝ от гроба. Съществуваше загатката на двете различни завещания. Тя можеше или да ги оспорва с години в съда и да похарчи куп пари, или да вдигне Албърт Грундик от гроба и да го попита лично.

Всичко необходимо за целта беше в колата ми, дори пилетата. Извадих сребърното разпятие от блузата си и го оставих да се люлее открито. Имам няколко пистолета и знам как да ги използвам. Държа в бюрото си 9-милиметров „Браунинг Хай-Пауър“. Тежи малко над килограм с все сребърните куршуми. Със сребро не можеш да убиеш вампир, но поне ще го обезкуражиш. Рани от този род те лекуват бавно, почти като хората. Избърсах потните си длани в полата и излязох.

Крейг, новият ни нощен секретар, тракаше с бясна скорост по клавиатурата на компютъра. Ококори се, когато минах по дебелия килим покрай него. Може би заради кръста, увиснал на дълга верижка. А може би и заради пристегнатия през гърба ми ремък на кобура и изложеното на показ оръжие. Все пак не си отвори устата. Умен човек.

Наметнах си спретнатото рипсено сако. То не прилепваше плътно върху пистолета, но все пак номерът щеше да мине. Съмнявах се, че семейство Грундик и адвокатите им ще забележат оръжието.

[1] Alternate Historians е писателска група, по техните думи „фокусирана върху писането на продаваеми творения“; нейни членове са също и Шарън Син, Рет Макфърсън, Марк Съмнър, Томас Дренън и др. Бел. пр. ↑

[2] Archon е традиционен конвент за научна фантастика, който се провежда в Сейнт Луис; 14-ият по ред се е състоял 22–24.06.1990 г.; през октомври 2005-та ще бъде Аркон 29 — Бел. пр. ↑

2

Дочаках да видя как слънцето изгрява на сутринта, докато карах към къщи. Мразя изгревите. Те означават, че съм се изхвърлила и съм бачкала цялата проклета нощ. Сейнт Луис има повече дървета покрай магистралите от всеки друг град, в който съм карала кола. Бях почти готова да призная, че дърветата изглеждат добре под светлината на първите утринни лъчи. Почти. Апартаментът ми винаги има депресиращо бял и весел вид рано сутрин. Стените са в същия онзи цвят на ванилов сладолед, както на всяка друга подобна сграда. Подът е в приятен оттенък на сивото, предпочитам го пред по-често срещаното кафяво, като на кучешко лайно.

Жилището ми е просторна гарсониера. Казвали са ми, че има хубав изглед към парка отсреща. Недоказуемо за моя милост твърдение. Ако бяха оставили на мен, въобще нямаше да има прозорци. Справям се посредством дебели завеси, които превръщат и най-яръкия ден в прохладен сумрак.

Включих радиото тихичко, за да приглуша шумовете от дневния живот на съседите си. Сънят ме погълна под меката музика на Шопен. Миг по-късно телефонът звънна.

Лежах около минута, като се ругаех, че съм забравила да включа телефонния секретар. Може би беше най-добре да не обръщам внимание? Пет позвънявания по-късно се предадох.

— Ало?

— О, извинявай. Да не те събудих?

Беше непозната за мен жена. Ако се окажеше търговски агент, щях да прибегна до насилие.

— Кой се обажда? — Присвих очи към часовника до леглото.

Показваше осем. Не бях спала и два часа. Уф!

— Моника Веспучи е на телефона — каза го, сякаш това обясняваше всичко. Е, нищо подобно.

— Аха... — постарях се да звуча любезно и окуражително. Според мен се чу ръмжене.

— О, леле, ох. Аз съм Моника, която работи с Кетрин Мейсън.

Свих длани около слушалката и се постарях да помисля. Не се справям добре с тази задача след два часа сън. Кетрин ми беше добра приятелка — познато име. Вероятно ми бе споменавала за тази жена, но, дяволите да ме вземат, изобщо не си я спомнях.

— Аха, Моника, да. Какво искаш? — прозвуча грубо дори и според мен. — Съжалявам, че не бях особено любезна. Приключих работа около шест.

— Боже мили, значи си спала само два часа! Искаш ли да ме застреляш, или...?

Не отговорих на въпроса. Не съм чак такава грубиянка.

— Мога ли да ти бъда полезна, Моника?

— Ами, да. Виж, ще правя дамско парти-изненада за Кетрин. Нали знаеш, че се омъжва другия месец...

Кимнах, спомних си навреме, че тя не ме вижда и промърморих:

— Поканена съм на сватбата.

— О, да, знам, да. Роклите за шаферките са много хубави, не мислиш ли?

Всъщност дълга розова официална рокля с буфан-ръкави беше последното, за което ми се щеше да харча сто и двайсет долара, но все пак ставаше дума за сватбата на Кетрин.

— Та какво за дамското парти?

— Ох, отвялякох се, нали? А ти умираш да поспиш!

Зачудих се дали ако ѝ се разкрещя, ще се разкара по-бързо. Тц, вероятно щеше да се разплаче.

— Та какво точно искаш, Моника?

— Ами, знам, че е малко набързо, но нещата един вид ми се произплъзнаха... Смятах да ти се обадя миналата седмица, но така и не стигнах дотам...

Виж, на това повярвах.

— Давай нататък!

— Ами, дамското парти е довечера. Кетрин каза, че ти не пиеш, така че се чудех дали искаш да ни станеш шофьор.

Просто си полежах за малко, като се чудех докъде може да стигне лудостта и дали има смисъл в нея. Може би, ако бях по-будна, нямаше да кажа онова, което мислех.

— Не смяташ ли, че предупреждението идва бая късничко, ако ще искаш и да карам?

— Знам. Съжалявам. Просто напоследък съм толкова разпиляна! Кетрин ми каза, че обикновено в петък или събота вечер си свободна. Да не би точно тази седмица да си заета?

Всъщност нямах задачи, но никак не ми се искаше да отделям единствената си нощ почивка заради тази празноглавка от другата страна на линията.

— Ами да, в почивка съм.

— Прекрасно! Ще ти дам адреса, можеш да ни вземеш след работа. Става ли?

Не ставаше, но какво друго да ѝ кажа?

— Ами добре.

— Имаш ли с какво да запишеш?

— Нали каза, че с Кетрин работите заедно? — вече наистина започвах да си припомням Моника.

— Ами да.

— Е, знам къде работи Кетрин. Няма нужда да си записвам.

— О, каква съм глупачка, разбира се! Значи ще се видим около пет. Облечи се добре, но без токчета. Може да потанцуваме довечера!

Мразя да танцувам.

— Хубаво, значи ще се видим.

— Да, до довечера!

Телефонът заглъхна в ухото ми. Включих секретаря и отново се свих под чаршафите. Моника работеше заедно с Кетрин, значи беше адвокатка. Доста страховита мисъл. Може би беше от онези хора, които са организирани само на работа...

Надали.

Едва тогава ми светна — и то твърде късно, — че можех просто да откажа поканата. Проклятие! Ама че съм бързачка днес. Е, добре, колко зле можеше да стане? Да гледаш непознати, които дивеят наоколо. Ако имах късмет, някой можеше и да повърне в колата ми...

Когато заспах отново, сънувах най-странните сънища. Бяха за някаква непозната жена, пай с кокосов крем и погребението на Уили Макой.

3

Моника Веспучи носеше значка с надпис „Вампирите също са хора“. Твърде необещаващо начало за вечерта. Блузата ѝ беше копринена, високата твърда яка подчертаваше тъмния ѝ тен, добит в солариум. Косата ѝ беше къса, прическата — изящна, гримът — перфектен.

Значката би трябвало да ми подсказва какво дамско парти е планирала. Някои дни просто трудно се усещам.

Носех черни джинси, ботуши до коленете и пурпурна блуза. Косата ми подходдаше на дрехите — черни къдри точно над раменете на червената блуза. Плътното, почти черно-кафяво на очите ми подходда на косата. Само кожата ми изпъква — твърде бледа на фона на латинската чернота. Едно много старо гадже веднъж ме описа като малка китайска кукла. Каза го като комплимент, но аз не го приех така. Имам си причини да не ходя често на срещи.

Блузата с дълги ръкави прикриваше ножа на дясната ми китка и белезите на лявата ръка. Оставих пистолета си заключен в багажника на колата. Не смятах, че дамското парти може да излезе от релси чак дотам.

— Толкова съжалявам, че отложих планирането за последния момент, Кетрин! Ето защо сме само тричките. Всички други си имаха работа! — обади се Моника.

— О, представи си, хората си имали планове за петък вечер! — възхитих се аз.

Тя ме зяпна така, сякаш се опитваше да прецени дали се шегувам или напротив.

Кетрин ме погледна предупредително. Дарих и двете с най-добрата си ангелска усмивка. Веспучи ми отвърна. Кетрин не се подлъга.

Моника започна да танцува по тротоара, весела като пиян омар. Беше пила само две питиета с вечерята. Много лош знак.

— Бъди мила! — изсъска Кетрин.

— Че какво съм казала?

— Анита! — прозвуча досущ като баща ми, когато закъснявах прекалено.

Въздъгнах.

— Просто днес не си забавна!

— Смятам да съм ужасно забавна! — тя протегна ръце към небесата. Носеше смачканите останки на деловия си костюм. Вятърът духна дългата ѝ, медночервена коса. Така и не съм успяла да реша дали Кетрин ще е по-хубава, ако си отреже косата, така че човек първо да забелязва лицето ѝ, или косата я прави красива.

— Ако се налага да се откажа от малкото си почивни нощи, значи трябва да се забавлявам — и то страхотно! — каза тя.

Имаше нещо в начина, по който го каза. Погледнах я изпитателно.

— Нали не смяташ да се напиваш до падане под масата, а?

— Може би! — тя се ухили лукаво.

Кетрин знаеше, че не одобрявам — или по-скоро, че не разбирам пиянството. Не ми харесваше да си разхлабвам задръжките. Ако смятах да излизам от релси, държах да съм на волана и да контролирам степента на отклонение.

Оставихме колата на паркинг две пресечки по-назад. От онези с кованите железни огради. Край реката няма много място за паркиране. Тесните тухлени улици и древни тротоари са предназначени за коне, не за коли. Улиците бяха прясно измити от лятната буря, вилняла и преминала по време на вечерята. Първите звезди блестяха над главите ни като диаманти, пришити върху кадифе.

Моника извика:

— Разбързайте се, повлекани!

Кетрин ме погледна и се ухили. И в следващия миг хукна към колежката си.

— О, мътните да ви вземат! — промърморих. Може би, ако бях пила на вечеря, щях и аз да се разтърча, но се съмнявам.

— Не се дръж като стара чанта! — подвижна ми Кетрин.

Стара чанта ли? Догоних ги и ходом. Моника се кикотеше. Просто бях сигурна, че ще се кикоти. Облягаха се една на друга с Кетрин, обхванати от пристъп на веселие. Подозирам, че може да се надсмиваха и над мен.

Моника се успокои достатъчно, за да имитира фалшив сценичен шепот:

— Знаеш ли какво има зад ъгъла?

Всъщност знаех. Последното убийство на вампир бе станало само на четири пресечки оттук. Намирахме се в района, наричан от вампирите „Квартала“. Хората пък го наричат Крайречния или Кървавия площад, зависи дали искат да прозвучи грубо или не.

— „Престъпни удоволствия“ — отвърнах.

— О, боже, развали изненадата!

— Какви са тия престъпни удоволствия? — попита Кетрин.

Моника се изкикоти.

— О, боже, боже, изненадата все пак не е развалена! — тя хвана младоженката за ръката. — Ще ти хареса много, обещавам!

Може би щеше да ѝ хареса — аз знаех, че на мен няма да ми допадне, но все пак ги последвах зад ъгъла. Табелата беше великолепна — неон в цвета на артериална кръв. За мен този символизъм е чиста загуба на време.

Изкачихме се по трите широки стъпала и ето ти един вампир, застанал пред въртящата се врата. Беше подстриган съвсем късо и имаше малки, светли очички. Масивните му рамене сякаш щяха да разкъсат по шевовете черната тениска. Нима фитнесът не се обезсмисля след смъртта?

Още от фоайето чувах тежката смес от гласове, смях и музика. Този пищен, наситен звук от бърборенето на много хора в тясно пространство предполагаше, че си прекарват добре.

Вампирът стоеше до вратата съвсем неподвижен. Да, в него се долавяше движение — живост, поради липсата на по-добра дума. Надали е бил мъртъв повече от двадесет години, най-много. В тъмното изглеждаше почти като човек, дори и за мен. Тази вечер вече бе хапнал. Кожата му бе розова и свежа. Изглеждаше едва ли не с червени бузки. Да, прясната кръв определено е полезна! Моника го стисна за ръката.

— О, виж само какви мускули!

Вампирът се ухили и оголи зъбите си. Кетрин зина. Той се ухили още по-широко.

— Бъз е старо приятелче, нали, Бъз? Вампирът Бъз? Боже, ужасно.

Но той кимна.

— Влизайте, Моника! Масата ви очаква!

Маса ли? Що за връзки имаше тази въртиопашка? „Престъпни удоволствия“ беше един от най-горещите клубове в Квартала и не приемаше резервации.

На вратата имаше голяма табела: „Не се допускат никакви кръстове, разпятия или други свещени предмети!“. Прочетох табелата и я подминах. Нямах намерение да си свалям кръста.

Обля ни пищен, мелодичен глас:

— Анита, колко се радвам да те видя!

Гласът принадлежеше на Жан-Клод, собственик на клуба и вампир-повелител. Изглеждаше точно както се очакваше от неговия вид. Мека, леко къдрава коса, покриваща високата бяла дантелена яка на старовремска риза. Дантелата на свой ред се изливаше върху бледите му ръце с дълги пръсти. Ризата беше разкопчана широко и разкриваше стегнатите му голи гърди, обкръжени от още нагънати дантели. Повечето хора не биха могли да носят такава риза. Вампирът ѝ придаваше извънредно мъжествен вид.

— Вие двамата се познавате? — Моника явно се изненада.

— О, да — кимна Жан-Клод. — Ние с госпожица Блейк сме се срещали и преди!

— Помагах на полицията в някои дела в Крайречния.

— Тя е техният специалист по вампирите — той придаде на тази дума мекота и топлина, и смътна лъст.

Моника се изкиска. Кетрин се взираше в Жан-Клод с ококорени очи и невинен поглед. Побутнах я и тя подскочи, сякаш се събуди от сън. Не си дадох труда да шепна, тъй като знаех, че той и бездруго ще ме чуе:

— Важен съвет относно безопасността — никога не гледай вампир в очите!

Тя кимна. Забелязах първите намеци за страх в изражението ѝ.

— Никога не бих навредил на такава прекрасна млада дама! — Домакинът улови дланта на Кетрин и я вдигна към устните си. Просто докосване с устни. Приятелката ми се изчерви.

Жан-Клод целуна ръка и на Моника. Погледна ме и се засмя.

— Не се бой, малка ми съживителке! Няма да те докосна! Това би било измама!

Той пристъпи и застана до мен. Взирах се решително в гърдите му. Там, почти скрит сред дантелата, се различаваше белег от изгаряне. Имаше форма на кръст. Колко ли десетилетия бяха минали, откакто някой бе забил кръста в плътта му?

— Но и да носиш кръст е нечестно предимство!

Какво можех да кажа? Той беше прав по своя си начин.

Какъв срам, че вампирите не могат да бъдат наранени просто от нещо с формата на кръст. В такъв случай Жан-Клод би загазил сериозно. За нещастие, кръстът трябва да бъде осветен и подкрепен с вяра. Атеист, който го размахва срещу вампир, е много жалка гледка. Той изрече името ми така, сякаш целуваше кожата ми.

— Анита! За какво си мислиш?

Гласът му беше толкова успокоителен. Искаше ми се да погледна и да видя изражението, което вървеше в комплект с думите. Жан-Клод беше заинтригуван от частичния ми имунитет към него. Също и от кръстовидния белег от изгорено на ръката ми. Смяташе белега за забавен. Всеки път, когато се срещяхме, той правеше всичко възможно да ме омае, а аз — да не успея. Поне засега печелех.

— Никога преди не си възразявал, че си нося кръста!

— Да, но тогава си била по полицейска работа, а сега не си!

Взирах се в гърдите му и се питах дали дантелата е толкова мека, колкото изглежда; вероятно не беше.

— Толкова ли нямаш доверие в собствената си сила, малка съживителке? Нима вярваш, че цялата ти устойчивост срещу мен почива на това парче сребро на врата ти?

Не, не вярвах в това, но знаех, че и то помага. Жан-Клод беше, както сам си признаваше, на двеста и пет години. За два века вампирът набира много сили. Но пък ме обвиняваше, че съм страхливка. А аз не бях.

Вдигнах ръка и разкопчах верижката. Той отстъпи назад, и ми обърна гръб. Кръстът се изля като сребърна река в дланта ми. Руса жена — човек — се появи до мен. Подаде ми номерче и взе кръста. Хаха, гардеробиерка за свети вещи!

Внезапно се почувствах гола без кръста си. С него и спях, и се къпех.

Жан-Клод отново се приближи.

— Няма да устоиш на представлението довечера, Анита! Все някой ще те омае!

— Не! — възразих. Но е трудно да си корав, когато се взираш в нечий гърди. За да коравее, човек има нужда от контакт лице в лице, но в случая не разполагах с тази възможност.

Вампирът се засмя. Сякаш ме погали — като вихрено потъркване на животинска козина. Топло и все пак напомнящо за смъртта.

Моника ме хвана за ръката.

— Никога няма да забравиш тази нощ!

— Това заплаха ли е?

Жан-Клод се засмя отново — топъл и ужасен смях.

— Тук е място за наслада, Анита, не за насилие!

Моника вече ме дърпаше.

— Побързай, че представлението ще започне!

— Представление ли? — попита Кетрин.

Наложи се да се усмихна:

— Добре дошла в единствения на света вампирски стриптийз-клуб, Кетрин!

— Шегуваш се!

— Честна скаутска! — погледнах пак към вратата, не знам защо. Жан-Клод стоеше напълно неподвижен — никаква следа от живец, сякаш изобщо го нямаше там. След това помръдна, едната му бледа ръка се вдигна към устните. Прати ми въздушна целувка от другия край на залата. Нощното забавление започваше!

Масата ни направо опираше в сцената. В залата ехтеше смях и възбуден брътвеж, чуваха се и престорени писъци, докато вампирите-сервитьори обикаляха около масите. Долавяше се и страх като подводно течение. Онази странна тръпка, каквато изпитваш на влакчето на ужасите и на филми на ужасите. Безопасен страх.

Лампите угаснаха. В заведението отекнаха високи и треперливи писъци. За миг истински страх. После гласът на Жан-Клод се разнесе от мрака:

— Добре дошли в „Престъпни удоволствия“. Тук сме, за да ви служим! Да превърнем в истина и най-ужасните ви мисли!

Гласът му бе като кадифен шепот в късните нощни часове. Дявол го взел, много беше добър!

— Питали ли сте се някога какво е да усетите дъха ми по кожата си? Устните ми на врата си? Твърдото драсване на зъбите. Сладката, остра болка от ухапването. Сърцето ви, което бие трескаво до моите гърди. Кръвта ви, която се влива във вените ми. Да споделите себе си. Да ми дадете живот. Като знаете, че наистина не бих могъл да живея без вас, без всички вас...

Вероятно причината се криеше в интимността на тъмнината, но наистина имах чувството, че говори специално на мен. Че аз съм избраницата му, специалната жертва. Не, не бях права. Всяка жена в клуба изпитваше същото. Всички до една бяхме негови избраници. И вероятно в това предположение имаше повече истина, отколкото във всичко друго.

— Първият господин тази вечер споделя фантазиите ви. Искал е да знае какво е усещането от най-сладката целувка на света. Изпитал я е преди вас, за да ви каже, че е невероятно! — Тишината изпълни мрака дотолкова, че чувах собственото си сърцебиене ясно и високо. — Филип е при нас!

Моника прошепна:

— Филип!

През публиката премина обща въздишка, която се превърна в тих напев:

— Филип, Филип...

Надигайте се в мрака като молитва.

Лампите започнаха да оживяват като в края на филм. В средата на сцената стоеше човек. Бяла тениска обгръщаше торса му — не беше чак Мистър Мускул, но бе добре сложен. Нищо прекомерно. Черно кожено яке, прилепнали джинси и боти допълваха картинката. Би могъл да идва направо от улицата. Гъстата му, кестенява коса стигаше почти до раменете.

В здрачната тишина се разнесе музика. Той се раздвижи под звуците ѝ, съвсем леко въртейки бедра. Започна да съблича коженото яке, движеше се почти като на забавен кадър. Меката музика придоби ритъм. Ритъм, с който неговото тяло се движеше, въртеше се... Якето се озова на сцената. Мъжът позяпа известно време публиката, позволявайки ни да видим каквото има да се види. И двете му ръце бяха покрити с виещи се белези плътта направо бе образувала планини от ръбовете им.

Преглътнах мъчително. Не бях сигурна какво ще стане, но имах ясното усещане, че няма да ми хареса.

Танцорът отметна с две ръце дългата коса от лицето си. Завъртя се и пристъпи към края на сцената. Стоеше близо до масата ни и гледаше към нас. Шията му приличаше на ръцете на наркоман.

Наложих си да отклоня очи. Всичките онези малки, спретнати следи от ухапване — мънички чисти белези. Погледнах встрани и видях, че и Кетрин се взира в скута си. Моника се бе навела напред в креслото си с полуоткрехнати устни.

Мъжът сграбчи тениската със силните си ръце и дръпна. Тя се скъса с прашене и оголи гърдите му. Публиката се разпищя. Неколцина извикаха името му и танцорът се усмихна. Усмивката му бе омайваща, бляскава, секси, като топящ се в устата шоколад.

По гладкия му, гол гръден кош имаше белези — бели и розови, нови и стари. Седях и просто зяпах с отворена уста.

Кетрин прошепна:

— Мили Боже!

— Прекрасен е, нали? — попита Моника.

Погледнах я. Твърдата ѝ яка се беше изместила, разкривайки две спретнати пробивни ранички, доста стари — почти заздравели. Исусе Христе!

Музиката избухна в пулсиращ хаос. Мъжът танцуваше, въртеше се, кръжеше, влагаше силата на тялото си във всяко движение. Около лявата му ключица имаше бяло кълбо белези — разранено и разкривено. Стомахът ми се сви, Някой вампир бе прехапал ключицата му, беше го гризал, както куче — парче месо. Знаех, защото и аз имах същия белег. Всъщност имам много такива белези.

В ръцете на хората никнеха банкноти като гъби след дъжд. Моника размахваше парите си като знаме. Не исках Филип да идва към нашата маса. Наложих се едва ли не да гушна Моника, за да ме чуе при целия този шум.

— Много те моля, не го води насам!

Но още докато тя се обръщаше да ме погледне, забелязах, че е твърде късно. Филип с многото белези стоеше на сцената и гледаше надолу към нас. Втренчих се в тъй човешките му очи.

Виждах пулса на гърлото на Моника. Тя облиза устни, очите ѝ бяха като чинийки. Пъкна парите в колана на панталоните му.

Ръцете ѝ полазиха по белезите като нервни пеперуди. Тя притисна лице към стомаха на танцьора и започна да ги целува, оставяйки по тях червени следи от червило. Той коленичи и тя продължи да го целува, прилепвайки устни все по-нагоре и по-нагоре по гърдите му.

Накрая Филип се наведе и тя притисна устни към лицето му. Мъжът отметна косата от врата си, сякаш знаеше какво иска Моника. Тя ближеше най-пресните му белези с малкото си розово езиче, като котка. Чувах треперливото свистене на дъха ѝ. Ухапа го — склочи зъби над раната. Филип трепна от болка или просто от изненада. Моника стисна зъби и запрегльща. Смучеше раната.

Спогледах се с Кетрин през масата. Тя ги зяпаше, вцепенена от изумление.

Тълпата направо побесня, пицеше и размахваше пари. Филип се отдръпна от обожателката си и пристъпи към друга маса. Моника се присви след него, отпусна глава в скута си и увеси ръце от страни.

Нима бе припаднала? Посегнах да я побутна по рамото и осъзнах, че не искам да я докосвам. Стиснах я внимателно. Тя трепна и

обърна глава да ме погледне. В очите ѝ бе изписано същото лениво удоволствие, каквото придава и сексът. Повечето червило се бе изтрило и устните ѝ изглеждаха много бледи. Не беше припаднала — просто се къпеше в прилива на наладата.

Отдръпнах се от нея и изтрих длан в панталона си. Ръцете ми се потяха.

Филип се върна на сцената. Беше спрял да танцува. Просто стоеше там. Моника бе оставила малък объл белег на врата му.

Усетих как над тълпата се понася първият полъх на древно съзнание. Кетрин попита:

— Какво става?

— Всичко е наред — отвърна Моника. Стоеше изправена на стола си, все още с полузатворени очи. Облиза устни и протегна ръце над главата си.

Кетрин се обърна към мен.

— Анита, какво е това?

— Вампир — отвърнах аз.

На лицето ѝ се изписа страх, но не задълго. Гледах как страхът избледнява под тежестта на ума на вампира. Тя бавно се обърна да гледа Филип, докато той чакаше на сцената. Кетрин не беше в опасност. Масовата хипноза не е лична, нито трайна.

Вампирът не беше стар колкото Жан-Клод, нито толкова добър. Седях си и усещах натиска и течението на стотина години мощ, но те не бяха достатъчни. Усетих то как се движи между масите. Даваше си ужасно много труд, за да се увери, че горките хорица няма да забележат влизането му. Щеше просто да изникне наред тях като по магия.

Човек не изненадва често вампирите. Обърнах се да гледам как върви към сцената. Лицата на всички, които виждах, бяха омагьосани, сякаш извърнати напред, в очакване. Вампирът беше едър на ръст, с високи скули, изящен като манекен, като скулптура. Беше твърде мъжествен, за да е красавец и твърде свършен, за да е истински.

Премина между масите, облечен в типичните вампирски дрехи — черен смокинг и бели ръкавици. Спря до една маса, далеч от мен, за да позяпа. Държеше публиката в шепата на ума си, безпомощна и търпелива. Но ето ме мен, която се вирах в него, макар и не право в очите му.

Тялото му се скова от изненада. Нищо не подобрява духа на едно момиче така, както да наруши покоя на стогодишен вампир.

Гледах покрай него и към Жан-Клод. Той също ме зяпаше. Вдигнах чашата си за поздрав. Той ми отвърна с леко кимване.

Високият вампир застана до Филип. Очите на танцъора бяха безизразни като на всички хора. Заклинанието или каквото там беше, се оттече. Само с мисъл вампирът събуди публиката и присъстващите въздъхнаха изумено. Магия.

Гласът на Жан-Клод запълни внезапната тишина.

— Това е Робърт. Приветствайте го на сцената!

Тълпата подивя — ръкопляскаха и пицяха. Кетрин ръкопляскаше заедно с всички други. Явно бе останала впечатлена.

Музиката отново се смени, пулсираше и тътнеше във въздуха, почти болезнено високо. Вампирът Робърт започна да танцува. Движеше се с добре овладяна жестокост, в такт с музиката. Хвърли белите си ръкавици в публиката. Едната кацна в краката ми. Оставих я там.

Моника възкликна:

— Вдигни я!

Поклатих глава.

Друга жена се наведе от съседната маса. Дъхът ѝ миришеше на уиски.

— Не я ли искаш?

Пак поклатих глава.

Тя се изправи, явно за да вземе ръкавицата. Моника я изпревари. Жената седна с нещастен вид.

Вампирът се беше съблякъл и демонстрираше огромния си гръден кош. Легна на сцената и направи няколко лицеви опори на върховете на пръстите си. Публиката подивя. Не останах впечатлена. Знаех, че може да вдигне кола вместо щанга, стига да пожелае. Какво са няколко лицеви опори в сравнение с това?

Той започна да танцува около Филип. Мъжът на свой ред се обърна с лице към него, разперени ръце, леко приведен, сякаш се готвеше да го нападне. Обикаляха се един друг. Музиката полека затихна, докато останаха само отделни акорди, подчертаващи движенията на сцената.

Вампирът започна да приближава Филип, а той се движеше така, сякаш искаше да избяга. Робърт внезапно се премести, блокирайки бягството му.

Не го видях да помръдва. Просто изникна пред мъжа. Не го видях да се движи! Страхът изкара въздуха от гърдите ми като ледена баня. Не бях усетила умствения му номер, но той го извъртя!

Жан-Клод стоеше само на две маси от мен. Вдигна бледата си ръка да ме поздрави. Копелето е надничало в ума ми, а аз не съм го хванала! Публиката изпъшка и аз се съсредоточих върху сцената.

И двамата бяха коленичили, вампирът беше приковал едната ръка на Филип зад гърба му. С другата сграбчи дългата му коса и дръпна врата му назад под болезнен ъгъл.

Очите на човека бяха ококорени и пълни с ужас. Вампирът не го беше приспал. Не го беше приспал! Той беше в съзнание и бе уплашен. Мили Боже! Задъхваше се, гърдите му се надигаха и спадаха на къси паузи.

Вампирът погледна към публиката и изсъска, зъбите му блеснаха на светлината на лампите. Съскането превърна прекрасното му лице в муцуна на звяр. Гладът му заля публиката. Нуждата му беше толкова силна, че и моят стомах се сви.

Не, нямаше да съпреживявам това заедно с него. Забих нокти в дланта си и се съсредоточих. Усещането избледня. Болката помагаше. Разтворих треперещите си пръсти и погледнах четирите полумесеца, които бавно се изпълваха с кръв. Гладът гореше около мен, изпълваше тълпата, но не и мен — не и мен.

Затиснах дланта си със салфетка и се постарях да си придам неангажиращ вид.

Вампирът отчетна глава.

— Не! — прошепнах.

Той нанесе удар и заби зъби в плътта. Филип изписка и клубът му отвърна. Музиката заглъхна напълно. Никой не помръдваше. Муха да бръмнеше, щеше да се чуе.

Тихи, влажни смучещи звуци изпълниха тишината. Филип застана пискливо. Отново и отново — тихи, безпомощни хленчове.

Погледнах тълпата. Те бяха заедно с вампира, преживяваха глада му, нуждата, а и храненето му. Може би споделяха и ужаса на Филип, не знам — бях встрани от това и се радвах, че съм успяла.

Вампирът се изправи и остави Филип да падне на сцената, отпуснат и неподвижен. Неволно се изправих. Покритият с белези гръб на мъжа се сгърчи при поемането на дълбок, разтърсващ дъх, сякаш се бореше направо със смъртта. Нищо чудно и така да беше.

Той беше жив. Пак си седнах на мястото. Коленете ми поддаваха. По дланите ми течеше пот и пареше в раничките от ноктите. Той беше жив и изпитваше наслада. Нямаше да повярвам, ако някой ми го разкажеше. Бих го нарекла лъжец.

Вампироман. Мили Боже, вече бях видяла всичко на света!

Жан-Клод прошепна:

— Кой иска целувка?

За секунда никой не помръдна, после тук-там се надигнаха ръце, стиснали пари. Не много, но достатъчно.

Повечето хора изглеждаха объркани, сякаш са се събудили от лош сън. Моника държеше банкноти.

Филип лежеше, където го бяха захвърлили, гърдите му се надигаха и спадаха.

Вампирът Робърт приближи до Моника. Тя пхна парите в панталона му. Той пък притисна кървавата си, зъбата уста към устните ѝ. Целувката беше дълга и дълбока, с език. Двамата се вкусуваха взаимно.

Вампирът се отдръпна от Моника. Тя го прегръщаше през врата, опита се да го върне, но той се откъсна. Обърна се към мен. Поклатих глава и му показвах празните си ръце. Няма пари за теб!

Той посегна към мен, бърз като змия. Нямах време за мислене. Столът ми издрънча на пода. Стоях, точно извън обхвата му. Никой обикновен човек не би забелязал движението му. Залозите, както се казва, се вдигаха. Сред публиката се надигна бръмчение на гласове, докато хората се опитваха да разберат какво точно става. Нищо особено, просто дружката-съживител от съседната пряка, хора, няма защо да се вълнувате. Вампирът все още ме зяпаше.

Внезапно Жан-Клод се озова до мен, без да успея да го забележа.

— Добре ли си, Анита?

Гласът му обещавахе неща, за които думите дори не могат да намеKNат. Обещания, прошепнати в тъмни стаи под прохладни чаршафи. Той ме всмукна, търкулна ума ми като сладка глътка за

алкохолика и усещането беше приятно. Удар-Писък-Тътен отекнаха в ума ми и прогониха вампира, задържаха го на място.

Пейджърът ми се раззвъня. Примигнах и се облегнах на масата. Жан-Клод се пресегна да ме подхване.

— Не ме докосвай! — казах.

Той се усмихна:

— Както обичаш!

Натиснах копчето на пейджъра, за да го усмиря. Благодаря ти, Боже, че си го окачвам на колана, вместо да го пъхам в чантата си. Иначе не бих го чула. Обадих се от телефона на бара. Полицията искаше съдействието ми в гробището „Хилкрест“. Налагаше се да работя в почивната си нощ. Ура! — и то от сърце!

Предложих да взема Кетрин с мен, но тя искаше да остане. Каквото и да казват за вампирите, те са очарователни. Чарът им върви в комплект с другите сечива на занаята — като пиенето на кръв и бачкането нощем. Е, правото на избор си е нейно.

Обещах да дойда навреме, за да откарам момичетата вкъщи. След това си взех кръста от гардеробиерката на свещени предмети и го пъхнах под блузата си.

Жан-Клод стоеше до вратата. Отбеляза:

— Почти те бях спипал, моя малка съживителке!

Погледнах го в очите и после бързо сведох поглед.

— „Почти“ не се брой, кръвопийско копеле!

Жан-Клод отметна глава и се разсмя. Смехът му ме последва в нощта като кадифена ласка по гръбнака.

Ковчегът беше катурнат настрани. По тъмния лак минаваха бели драскотини от нокти. Светлосинята подплата от изкуствена коприна беше нарязана и разкъсана. Един кървав отпечатък личеше ясно; почти би могъл да мине за човешки. От по-стария труп бяха останали само скъсан кафяв костюм, оглозгана до блясък кост от пръст и парче от скалпа. Явно приживе мъжът е бил блондин.

Второто тяло лежеше на около метър и половина встрани. Дрехите бяха разкъсани. Гърдите — разперени с размах, ребрата — счупени като яйчени черупки. Повечето вътрешни органи бяха изчезнали, оставяйки хралупа, куха като изгнил пън. Само лицето му бе останало недокоснато. Невероятно ококорени, светлите му очи се взираха в летните звезди.

Радвах се, че е тъмно. Нощното ми зрение си го бива, но мракът отнема цветовете. Кръвта изглеждаше черна. Тялото на мъжа тънеше в сенките на дърветата. Нямахме как да го видя, освен, ако не идех право при него. Вече бях ходила. Бях измерила следите от ухапвания с върната си рулетка. С белите си найлонови ръкавици претърсих трупа за улики. Нямахме такива.

Можех да правя, каквото си искам на местопрестъплението. Вече го бях снимали и записали с камера от всички възможни ъгли. Винаги ме брояха като последния „специалист“ на повикване. Линейката чакаше да отнесе телата, щом приключех с тях.

Почти бях готова. Знаех какво е убило човека. Бях стеснила кръга на търсенето до определен вид немъртви — гули^[1]. И съдебният лекар можеше да съобщи същото на ченгетата.

Започвах да се потя в защитните дрехи, които бях навлякла, за да опазя своите. Предпазният гащеризон използвах навремето за акциите по промушване на вампири, но сега го слагах на местопрестъпленията. На коленете и надолу по крачолите имаше черни петна. В тревата се беше разляла бая много кръв. Благодаря ти, Боже, че не се налага да гледам всичко това на дневна светлина!

Не знам защо, но да видиш нещо такова посред бял ден е по-лошо, макар че най-често сънувам именно такива сцени. Кръвта винаги е червена и гъста.

Нощта я смекчава, прави я по-нереална. Благодарна съм за това.

Разкопчах предницата на гащеризона, оставяйки процеп към дрехите отдолу. Вятърът духаше право към мен, изумително студен. Ухаеше на дъжд. Явно насам приближаваше друга буря.

Жълтата полицейска лента беше омотана върху три ствола и промушена между клоните. Една от намотките минаваше около каменния крак на някакъв ангел. Лентата пляскаше и пукаше под усиливащия се вятър. Сержант Рудолф Стор я вдигна и тръгна към мен.

Беше висок над метър и осемдесет и с телосложение на борец. Вървеше решително, с широки крачки. Ушите му стърчаха заради късо подстриганата черна коса. Долф беше началник на най-новия полицейски отдел — Отряда на привиденията. Официалното му название е Регионален отряд за свръхестествени разследвания, накратко РОСР. Занимават се с всички престъпления, имащи връзка със свръхестественото. Не е точно крачка нагоре в стълбицата на кариерата. Уили Макой беше прав — създаването на отряда бе не особено въодушевен начин да се затвори устата на медиите и да се успокоят либералите.

Долф беше успял да застане на пътя на някого — иначе нямаше да се озове тук. Но, понеже си е такъв по природа, беше решен да вложи всички сили в работата си. Беше като природна стихия. Не крещеше, просто се озоваваше на място и нещата се свършваха заради самото му присъствие.

— Е? — попита той.

Такъв си е Долф — направо се къпе в многословие.

— Нападение на гули.

— И?

Свих рамене:

— Е, в това гробище няма гули.

Той се взираше в мен с внимателно наложено каменно изражение. Беше много добър в това, защото не обичаше да влияе на хората си.

— Току-що каза, че е било нападение на гули.

— Да, но са дошли отнякъде другаде.

— Е, та?

— Не бях чувала досега гули да пътуват толкова далеч извън собственото си гробище... — взирах се в него с надеждата да видя, че разбира какво му говоря.

— Разкажи ми за гулите, Анита! — той извади любимото си малко тефтерче и приготви химикалката.

— Това гробище е свещена земя. Гробищата, заразени с гули, обикновено са много стари или в тях са изпълнявани сатанински или вуду ритуали. Злото, един вид, изсмуква благословията, докато земята стане не-свещена. А щом това се случи, гулите или се нанасят, или се надигат от гробовете. Никой не знае коя версия е вярната.

— Чакай, какво искаш да кажеш с това, че никой не знаел?

— Ами, така си е.

Той поклати глава, втренчи се в бележките, които си бе записал и се намръщи.

— Обясни!

— Вампирите се пораждат от други вампири. Нужен е съживител или вуду-жрец да вдигне зомбитата от гроба. Гулите, поне доколкото знаем, просто самостоятелно използват от гробовете си. Има теории, че особено злите хора се превръщат в гули. Не ми се вярва. Има и теория, че например хората, ухапани от свръхестествено същество — ликантроп^[2], вампир, каквото ще да е, накрая стават гули. Но съм виждала цели изпразнени гробища — всеки един труп е гул. Няма как до един да са били нападани от свръхестествени същества приживе.

— Добре, значи не знаем откъде са дошли гулите. Какво знаем тогава?

— Гулите не гният, за разлика от зомбитата. Те запазват първоначалния си вид, по-скоро като вампирите. Определено са по-интелигентни от животни, но не особено. Страхливи са и няма да нападнат човек, освен ако е наранен или в безсъзнание.

— Е, определено са нападнали пазача на гробището!

— Възможно е преди това да е бил изпаднал в безсъзнание!

— Как?

— Ами, някой да го е ударил, например...

— Доколко е възможно?

— Ами, гулите не си сътрудничат с хора или с другите видове немъртви. Едно зомби се подчинява на заповеди, вампирите си имат свои пътища... Гулите са като глутница животни — вълци, да речем, — но много по-опасни. Ако не си гул, или си закуска, или нещо, от което се крият...

— Тогава какво е станало тук?

— Долф, тези гули са изминали доста път, за да стигнат това гробище. На километри наоколо няма друго. Гулите не се придвижват така. Тъй че може би — само може би — са нападнали пазача, когато е дошъл да ги изгони. Би трябвало да избягат от него, но може би не са...

— А дали не е дело на някой или нещо, което имитира гули?

— Може би, но се съмнявам. Който и да е бил, излапал е този тип! Да, би могъл да го направи и човек, но няма да успее да разкъса тялото по такъв начин. Липсва му нужната сила.

— Вампир?

— Вампирите не ядат месо.

— Зомби?

— Е, може би. Има редки случаи, когато зомбитата полудяват и започват да нападат хора. Явно копнеят за плът. Ако не я получат, започват да се разлагат.

— Мислех си, че зомбитата винаги се разлагат!

— Плътоядните зомбита издържат доста по-дълго от нормалните. Има един случай на жена, която си е запазила човешкия вид цели три години.

— И са я оставили да търчи наоколо и да яде хора?

Усмигнах се:

— Хранели я със сурово месо. Доколкото си спомням, в статията споменавах, че предпочитала агнешко.

— Статия?

— Всяко занятие си има професионално списание, Долф!

— И как се нарича вашето?

Свих рамене:

— „Съживител“ — как иначе?

Той наистина се усмигна!

— Добре. Колко вероятно е да са зомбита?

— Не много. Зомбитата не се движат на глутници, освен, ако не им наредят.

— Дори... — той погледна в бележките си, — ако са „плътоядни зомби“?

— Досега е имало само три документирани случая. Всичките са били ловци-единаци.

— Така, значи са или плътоядни зомби, или някакъв нов вид гули. Това ли е изводът?

Кимнах.

— Аха.

— Добре, благодаря. Съжалявам, че ти прекъснах почивната нощ! — той затвори тефтерчето и ме погледна. Почти се усмихваше. — Секретарят каза, че си била на дамско парти! — Долф размърда вежди. — Гъди-гъди-бебе...

— Не ми се подигравай, Долф!

— Не бих си и помислил!

— До-о-бре! — заявих. — Ако не ти трябва повече, ще се прибирам!

— Да, свършихме засега. Обади ми се, ако се сетиш още нещо!

— Непременно! — тръгнах обратно към колата си. Окървавените найлонови ръкавици пъхнах в торбата за боклук в багажника. Поразмислих за предпазния гащеризон и накрая го сгънах върху торбата. Можех и да успея да го понося още веднъж.

Долф подвикна:

— Да внимаваш тази вечер, Анита! Не искам да прихванеш нещо!

Погледнах към него. Останалите ченгета ми махаха и се развикаха в един глас:

— О-о-обичаме те!

— О, я стига!

Един се обади:

— Ако знаех, че си падаш да гледаш голи мъже, можеше да измислим нещо!

— Не бих и погледнала онова, дето го имаш ти, Зербовски!

Разсмяха се, а някой го стисна за врата.

— Хвана те, човече... Предай се, тя всеки път те бие по точки!

Влязох в колата под съпровода на мъжки смях и предложението на един от полицаите да ми бъде „роб до гроб“. Вероятно пак беше Зербовски.

[1] Гул, от англ. ghoul — трупоядна разновидност на вампирите; смята се, че се „раждат“ от мъртви самоубийци, престъпници и др. — Бел. пр. ↑

[2] Ликантроп (лат.) — буквално „лудост, при която болният се смята за вълк“; другото название на полухората-полуживотни — Бел. пр. ↑

В „Престъпни удоволствия“ се върнах малко след полунощ. Жан-Клод стоеше в подножието на стълбите. Облягаше се на стената, напълно неподвижен. Може и да дишаше, но не забелязах. Вятърът люлееше дантелите по ризата му. Кичур черна коса бе залепнал за гладката белота на бузата му.

— Ухаеш на кръвта на други хора, *ma petite*.

Усмихнах му се сладко.

— Не е на човек, когото познаваш.

Когато се разнесе, гласът му беше нисък и зловещ, натежал от тих гняв. Полази по кожата ми като леден вятър.

— Да не си убивала вампири, моя малка съживителке?

— Не — прошепнах с внезапно подрезгавял глас. Досега не ми бе говорил с такъв тон.

— Наричат те Екзекуторката, нали знаеш?

— Да.

Не ме беше заплашил, но в настоящия момент нищо на света не би ме накарало да го подмина. Все едно вратата бе закована.

— Колко убийства имаш на сметката си?

Разговорът не ми харесваше. Нямах да доведе до място, където ми се ще да бъда. Познавам един вампир-повелител, който умее да надушва лъжите. Не ми беше ясно настроението на Жан-Клод, но нямах намерение да го лъжа.

— Четиринайсет.

— И наричаш нас убийци!

Просто се вирах в него, без да разбирам какво точно иска от мен.

Вампирът Бъз слезе по стълбите. Прехвърли поглед от Жан-Клод към мен, след това зае поста си до вратата и скръсти огромните си ръце.

Господарят му попита:

— Приятно ли си изкара почивката?

— Да, благодаря, господарю!

Шефът му се усмихна.

— Казвал съм ти и преди, Бъз, не ме наричай „господарю“!

— Да, г... Жан-Клод.

Вампирът ме дари с прелестния си, почти осезаем смях.

— Ела, Анита, нека влезем вътре, където е по-топло!

На улицата беше доста топличко, тъй че нямах абсолютно никаква представа за какво ми говори той. Нито пък за какво сме си говорили през последните няколко минути.

Жан-Клод се изкачи по стъпалата. Проследих как изчезва вътре. Стоях и зяпах вратата, не ми се искаше да влизам. Нещо не беше наред, но не знаех какво.

— Ще влизаеш ли? — попита Бъз.

— Съмнявам се, че ти ще идеш да потърсиш Моника и червенокосата жена, с която е, за да ги помолиш те да излязат.

Той се усмихна и оголи зъби. Запазеният знак на новите мъртъвци е, че си показват зъбите насам-натам. Харесва им да шокират хората.

— Не мога да си напусна мястото. А и току-що почивах!

— Предполагах, че ще кажеш така!

Той ми се ухили.

Навлязох в сумрачните дебри на клуба. Гардеробиерката за свети предмети ме чакаше до вратата. Дадох ѝ кръста си. Тя ми върна номерче. Размяната не беше честна. Жан-Клод не се забелязваше никъде.

Кетрин беше на сцената. Стоеше неподвижна, с ококорени очи. На лицето ѝ бе изписано онова открито, крехко изражение, което добиват хората насън, изражение на дете. Дългата ѝ, медночервена коса блестеше под прожекторите. Мога да позная дълбокия транс, когато го видя.

— Кетрин! — изпъшках и хукнах към нея. Моника седеше на нашата маса и ме гледаше. На лицето ѝ беше изписана ужасна, многозначителна усмивка.

Почти стигнах до сцената, когато зад Кетрин се появи вампир. Не излезе иззад завесата, а направо изникна зад нея, мътните го взели. За пръв път осъзнах какво точно виждат хората. Магия.

Вампирът се втрени в мен. Косата му бе като златна коприна, кожата му — като слонова кост, а очите като езера, в които да се удавиш. Аз пък затворих очи и поклатих глава. Това не можеше да е истина. Няма толкова красиви твари.

Гласът му беше почти обикновен в сравнение с физиономията, но за това пък — заповеден.

— Извикай я!

Отворих очи и открих, че публиката ме зяпа. Обърнах се към празното лице на Кетрин и осъзнах какво ще последва, но като всеки друг невярващ клиент, трябваше да опитам.

— Кетрин, Кетрин, чуваш ли ме?

Тя дори не помръдна — разтърсваше я единствено най-слабо забележимото движение: дишането ѝ. Беше жива... но докога? Вампирът я беше спипал и вкарал в дълбок транс. Това означаваше, че би могъл да я извика във всеки момент където и да е — и тя щеше да се отзове. От този миг нататък животът ѝ му принадлежеше. Когато той пожелаеше.

— Кетрин, моля те!

Нямаше какво да сторя, вредата бе нанесена. Проклятие, изобщо не биваше да я оставям тук, никога!

Вампирът я докосна по рамото. Тя примигна и се огледа — изненадана и уплашена. Засмя се притеснено.

— Какво стана?

Вампирът поднесе дланта ѝ към устните си.

— Сега си в моя власт, красавице!

Тя отново се засмя, без да разбира, че ѝ е казал абсолютната истина. Той я отведе до ръба на сцената и двама келнери ѝ помогнаха да се върне на мястото си.

— Вие ми се свят! — сподели Кетрин.

Моника я потупа по ръката.

— Страхотна беше!

— Какво направих?

— Ще ти разкажа после. Шоуто още не е свършило! — тя се втрени в мен, докато го казваше.

Вече знаех, че съм загазила. Вампирът на сцената се взираше в мен. Усещах погледа му като тежест върху тялото си. Волята му,

силата, личността, каквото и да е то, ме притискаше. Чувствах го като пулсиращ вятър. Кожата по ръцете ми настръхна от него.

— Аз съм Обри — заяви вампирът. — Кажи ми твоето име!

Устата ми внезапно пресъхна, но името ми не беше важно. Нека го получи.

— Анита.

— Анита! Колко мило!

Коленете ми направо се подгънаха и ме тръшнаха в стола. Моника се взираше в мен с огромни и нетърпеливи очи.

— Ела, Анита, присъедини се към мен на сцената!

Не боравеше с гласа си така добре като Жан-Клод, просто не умееше. В тона му нямаше съдържание, но пък умът зад този глас не приличаше на нищо, което някога бях изпитвала. Беше дъвен — ужасно дъвен. От силата на съзнанието му ме боляха костите.

— Ела!

Продължавах да клатя глава, отново и отново. Само това можех да сторя. Не ми бяха останали думи, нито дори истински мисли, но знаех, че не бива да ставам от този стол. Ако сега отидех при него, вампирът щеше да добие власт над мен също както бе превзел Кетрин. Пот се просмукваше през блузата на гърба ми.

Бях се изправила — а не помнех как! Мили Боже, помогни ми!

— Не! — забих нокти в дланта си. Разкъсах собствената си кожа и приветствах болката. Отново можех да дишам.

Съзнанието му се отдръпна като океан при отлив. Виеше ми се свят и се чувствах изпразнена. Облегнах се на масата. Един от сервитьорите-вампири се озова до мен.

— Не се бори с него. Ядосва се, когато се бориш!

Изблъсках го встрани.

— Ако не се боря с него, той ще ме притежава!

Келнерът ми се стори почти човек — един от новите мъртъвци. На лицето му имаше изражение. Там се четеше страх. Обърнах се към твартата на сцената.

— Ще дойда там горе, ако не ме насилваш!

Моника зина. Не й обърнах внимание. Нищо нямаше значение, освен да преживея следващите няколко секунди.

— Добре, така да бъде, ела! — съгласи се вампирът.

Отдръпнах се от масата и открих, че мога да се изправа, без да падна. Точка за мен. Можех дори да вървя. Две точки за мен. Взирах се в лъснатия под. Ако се съсредоточах само върху ходенето, всичко щеше да е наред. Пред очите ми се появи първото стъпало към сцената. Вдигнах поглед.

Обри стоеше в средата на подиума. Не се опитваше да ме извика. Стоеше напълно неподвижен. Сякаш изобщо го нямаше там — представляваше само ужасна празнота. Усещах неподвижността му като туптене в главата си. Можеше да се каже, че си стоеше съвсем на открито, но ако не бе пожелал, никога нямаше да успея да го видя.

— Ела! — не беше глас, а звук вътре в главата ми. Ела при мен!

Опитах се да отстъпя и не успях. Пулсът ми тътнеше в гърлото. Не можех да дишам. Давех се! Стоях, а силата на съзнанието му се блъскаше в мен.

— Не се бори с мен! — изпищя той в главата ми. Някой крещеше беззвучно — и това бях аз. Ако престанех да се бия, което бе толкова лесно, щеше да е като да се удавиш след като спреш да пляскаш във водата. Мирен начин да умреш. Не, не!

— Не! — гласът ми прозвуча странно дори в собствените ми уши.

— Какво? — попита той изненадано.

— Не! — казах и отново погледнах към него. Срећнах погледа му и тежестта на всички онези векове, които се стичаха към мен. Каквото и да бе онова, което ме правеше съживител и ми помагаше да вдигам мъртвите, сега беше тук. Пресрећнах погледа му и останах на място.

Тогава той се усмихна — бавно разтвори устни.

— В такъв случай аз ще дойда при теб!

— Моля, моля те, недей...

Не можех да отстъпя. Умът му ме притискаше като стоманена ръкавица, тапицирана с кадифе. Бях способна единствено да не тръгна напред. Да не изтичам към него.

Той спря, телата ни почти се докосваха. Очите му бяха наситени, идеално кафяви, бездънни и безкрайни.

Отклоних поглед от лицето му. По челото ми се стичате пот.

— Миришеш на страх, Анита!

Студената му длан се плъзна по бузата ми. Започнах да треперя и не успях да се овладеея. Пръстите му нежно се заровиха в къдрите на косата ми.

— Как успяваш да ми противостоиш?

Дъхът му полази по лицето ми, топъл като коприна. Плъзна се по шията ми — топъл и близък. Вампирът шумно и дълбоко си пое въздух. Гладът му пулсираше по кожата ми. Стомахът ми се сви от алчността му. Той изсъска към публиката и те изпищяха ужасени. Да, щеше да го направи!

Ужасът се вля в мен като сляп прилив на адреналин. Отблъснах се от него. Паднах на сцената и запълзях встрани на четири крака.

Една ръка ме сграбчи през кръста и ме повдигна. Изпищях и ръгнах назад с лакът. Ударът улучи и чух твартата да пъшка, но хватката само се стегна. Стягаше се, докато почти ме смачка.

Задърпах ръкава си. Платът се скъса. Вампирът ме хвърли по гръб. Приведе се над мен с изкривено от глад лице. Сбръчка устни и оголи зъби — кучешките блестяха.

Някой излезе на сцената — един от келнерите. Вампирът му изсъска. По брадичката му се стичаше слюнка. Не му бе останало нищо човешко.

Врхлетях ме в заслепяващ прилив на бързина и глад. Притиснах сребърния нож към сърцето му. По гърдите му заблестях струйка кръв. Той ми изръмжа, оголвайки зъби като куче, опънало до край веригата си. Изпищях.

Ужасът отми властта му. Не остана нищо, освен страх. Чудовището налетя върху мен и само заби върха на ножа в кожата си. По ръката ми и по бузата прокапа кръв. Неговата кръв.

Жан-Клод внезапно се озова до нас.

— Обри, пусни я!

Вампирът изръмжа басово и гърлено. Чисто животински звук.

Гласът ми бе писклив и изтънял от страх, прозвучах като малко момиченце:

— Махни го от мен или ще го убия!

Вампирът отстъпи, забивайки зъби в собствените си устни.

— Махни го от мен!

Жан-Клод заговори меко на френски. Макар и да не разбирах езика, гласът му бе успокоителен, като кадифе. Той коленичи до нас,

без да спира да говори тихо. Вампирът изръмжа и посегна, сграбчвайки го за китката.

Жан-Клод изпъшка — прозвуча ми, сякаш го е заболяло.

Дали трябваше да го убия? Дали да забия ножа в мишената, преди Обри да разкъса собственото ми гърло? Колко бърз е той? Мислите ми май се стрелкаха с невероятна скорост. Бях във властта на илюзията, че разполагам с цялото време на света, за да реша какво да сторя. Вампирът натежа върху краката ми. Гласът му беше дрезгав, но спокоен.

— Мога ли вече да се изправя?

Лицето му отново бе човешко, приятно и красиво, но илюзията сега не действаше. Бях го видяла без маска, и този образ щеше да остане завинаги в мислите ми.

— Стани, но бавно!

Тогава той се усмихна — самоуверено размърда устни. Отстъпи назад бавно, като човек. Жан-Клод му махна да се отдалечи, докато не се озове чак до завесата.

— Добре ли си, *ma petite*?

Погледнах окървавения сребърен нож и поклатих глава.

— Не знам!

— Нямах намерение да допускам такова нещо! — той ми помогна да седна — и аз му позволих.

Залата бе притихнала. Публиката знаеше, че нещо е тръгнало не както трябва. Бяха видели истината зад очарователната маска. Забелязваха се множество преbledнели, изплашени лица.

Десният ми ръкав висеше скъсан там, където го бях съдрала, за да докопам ножа.

— Моля те, прибери острието! — обади се Жан-Клод.

Взирах се в него и за първи път го погледнах в очите, без да изпитам нищо. Нищо, освен празнота.

— Имаш честната ми дума, че ще напуснеш това място цяла и съхранена! Прибери ножа!

Чак на третия опит успях да пхна оръжието в канията. — ръцете ми трепереха силно. Жан-Клод ми се усмихна криво:

— Сега ще слезем от тази сцена! — и ми помогна да се изправя.

Щях да падна, ако не ме придържаше. Продължи да стиска здраво лявата ми ръка, дантелата на ръкава му ме драскаше. Изобщо не

беше мека.

Подаде другата си ръка на Обри. Опитах да се дръпна, но той прошепна:

— Не се бой, ще те пазя, кълна се!

Повярвах му — не знам защо, може би, защото нямах на кого друг да се доверя. Той поведе двама ни към ръба на сцената. Гласът му се плъзна над тълпата:

— Надявам се, че малката ни сценка ви хареса. Беше много реалистично, нали?

Публиката се размърда притеснено, страхът на присъстващите бе ясно видим.

Вампирът им се усмихна и пусна ръката на Обри. Разкопча ръкава ми и го вдигна, разкривайки белега от изгаряне. Кръстът тъмнееше на фона на кожата ми. Публиката стихна, все още без да разбира. Жан-Клод дръпна дантелата на гърдите си и оголи собствения си белег с форма на кръст.

Последва поразено мълчание, после залата избухна в аплодисменти. Около нас се носеше буря от викове и свиркане.

Те си мислеха, че съм вампирка, че всичко е било само номер. Взираха се в усмихнатото лице на Жан-Клод и в сходните белези: онзи на гърдите му и този на ръката ми.

Вампирът ме придърпа да се поклоня. Когато ръкоплясканията най-сетне започнаха да заглъхват, прошепна:

— Трябва да поговорим, Анита! Животът на приятелката ти Кетрин зависи от твоите действия!

Погледнах го в очите и казах:

— Убих тварите, които ми оставиха този белег!

Той се усмихна широко и забелязах само следа от кучешките му зъби.

— Какво прекрасно съвпадение. Аз също!

Жан-Клод ни преведе през завесите в дъното на сцената. Поредният вампир-стриптийзър се готвеше за излизане. Беше облечен като гладиатор, чак до металния нагръдник и късия меч.

— И после ми говорете за номер, с който е трудно да се сравняваш! Гадост! — Той дръпна завесата и излезе пред публиката.

Кетрин се появи с толкова бледо лице, че луничките ѝ изпъкваха като кафяви мастилени петна. Чудех се дали и аз изглеждам толкова бледа? Надали. Нямам подходящия цвят на кожата за такова нещо.

— Боже мили, добре ли си? — попита тя.

Внимателно прекрачих няколко кабела, които се виеха по пода зад сцената и се облегнах на стената. Започвах отново да се научавам как се диша.

— Добре съм — излъгах.

— Анита, какво става? Какво беше това на сцената? Ти не си вампир — във всеки случай не повече от мен!

Обри изсъска беззвучно зад гърба ѝ и удължи зъбите си, от което устните му прокървиха. Раменете му се разтърсиха от беззвучен смях.

Кетрин ме стисна за ръката.

— Анита?

Прегърнах я и тя се притисна към мен. Нямаше да я оставя да умре по такъв начин! Нямаше да допусна подобно нещо. Тя се отдръпна назад и се вгледа в лицето ми.

— Кажи нещо!

— Дали да не поговорим в кабинета ми? — предложи Жан-Клод.

— Няма нужда и Кетрин да идва.

Обри се приближи до нас. Сияеше в сумрака като скъпоценен камък.

— Според мен трябва да дойде. И тя е въввлечена при това лично! — той облиза окървавените си устни. Езикът му беше розов и бърз като на котка.

— Не, искам да я махна от всичко това и няма значение как.

— От кое? За какво говориш?

Жан-Клод попита:

— Дали тя ще отиде в полицията?

— Да ходя в полицията ли? Защо? — попита Кетрин, а гласът ѝ добиваше мощ с всеки следващ въпрос.

— И какво, ако отиде?

— Ще умре — обясни Жан-Клод.

— Я чакайте малко! — намеси се приятелката ми. — Да не би да ме заплашвате?

Лицето ѝ вече бе добило цвят. Гневът ѝ въздейства така.

— Ще отиде в полицията — съгласих се аз.

— Изборът е изцяло твой.

— Съжалявам, Кетрин, но ще е по-добре за нас, ако не си спомняш нищо от случилото се!

— Стига толкова! Тръгваме си, веднага! — тя ме сграбчи за ръката и аз не я спрях.

Обри пристъпи зад нея.

— Погледни ме, Кетрин!

Тя се скова. Пръстите ѝ се забиха в ръката ми — през мускулите ѝ вибрираше невероятно напрежение. Бореше се. Боже, помогни ѝ! Но тя не притежаваше нито магия, нито свещени предмети. Силата на волята ѝ не стигаше — не и да се противопостави на твар като Обри.

Дланта ѝ се отпусна, пръстите омекнаха изведнъж. Дъхът излезе от гърдите ѝ с дълга, разтърсваща въздишка. Тя се втренчи в нещо точно над главата ми — нещо, което не можех да видя.

Прошепнах:

— Кетрин, съжалявам!

— Обри може да изтрие спомените ѝ от тази нощ. Ще си мисли, че е прекарила с пиенето..., но това няма да оправи пораженията!

— Знам. Единственото, което може да разруши хватката на Обри върху нея е смъртта му.

— Тя отдавна ще гние в гроба, преди това да се случи!

Втренчих се във вампира и кървавите петна по ризата му. Усмихнах се много предпазливо.

— Тази малка раничка беше само късмет и нищо повече. Не си въобразявай кой знае какво заради нея! — предупреди ме Обри.

Да си въобразявам ли? Какъв майтап. Едва се сдържах да не се изсмея.

— Разбирам заплахата, Жан-Клод! Или правя каквото се иска от мен, или Обри довършва онова, което е започнал с Кетрин!

— Да, схванала си положението, *ma petite*!

— Спри да ми викаш така! И какво точно искате от мен, а?

— Мисля, че Уили Макой ти е казал какво искаме.

— Искате да ме наемете да разследвам убийствата на вампири?

— Точно така!

— Това — посочих безизразното лице на Кетрин — надали беше необходимо. Можехте да ме пребиете, да заплашите живота ми, да ми предложите пари. Можехте да сторите какво ли не преди да посегнете на нея!

Той се усмихна сковано.

— Всичко това щеше да отнеме време. И нека си говорим откровено. Накрая пак щеше да ни откажеш.

— Може би.

— А по този начин не ти остава избор!

Прав беше.

— Добре. Захващам се със случая. Доволен ли си?

— Много — отвърна Жан-Клод съвсем тихо. — Ами приятелката ти?

— Прати я вкъщи с такси. И искам някаква гаранция, че дъртият зъбатко няма все пак да я убие.

Обри се засмя — плътен звук, който завърши с истерично съскане. Беше се привел и се тресеше от смях.

— Зъбатко! Това ми хареса!

Жан-Клод погледна към смеещия се вампир и заяви:

— Давам ти честната си дума, че тя няма да пострада, ако ни помогнеш!

— Не ми се обиждай, но това не е достатъчно!

— Съмняваш се в честната ми дума? — гласът му бе нисък и топъл, но ръмжеше от гняв.

— Не, но каишката на Обри не е в твоите ръце. Няма как да гарантираш за поведението му, ако не отговаря пред теб!

Смехът на Обри затихна до накъсан кикот. Никога досега не бях чувала вампир да се киска. Не беше приятно. Най-сетне успя да се

укроти и се изправи.

— Никой не ми държи каишката, момиче! Сам съм си господар!

— О, я слез на земята! Ако беше над петстотингодишен, при това вампир-повелител, щеше да пометеш сцената с мен. А както се случи... — вдигнах ръце с дланите навън — ти не успя, което значи, че си много стар, но не си си повелител!

Той изръмжа басово и лицето му потъмня от гняв.

— Как смееш...?

— Стига, Обри, тя прецени възрастта ти с точност до петдесет години! Не си вампир-повелител и Анита го знае. Имаме нужда от нея!

— Трябва да научи какво е унижение! — Той пристъпи към мен със сковано от гняв тяло, а юмруците му се свиваха и разпускаха във въздуха.

Жан-Клод се озова помежду ни.

— Николаос очаква да я заведем недокосната!

Обри се поколеба. Изръмжа и челюстите му щракнаха във въздуха. Тракането на зъбите му, когато захапа празното пространство, прозвуча кухо и гневно.

Двамата се взираха един в друг. Усещах волята им да свисти във въздуха като далечен вятър. Настръхнах цялата, но в крайна сметка Обри отклони поглед и примигна гневно, но примирено.

— Няма да се гневя, господарю мой! — Той наблегна на „мой“, подчертавайки, че Жан-Клод в действителност не е „неговият“ господар.

Преглътнах два пъти — прозвуча ми като тътен. Ако целта им бе да ме уплашат, справяха се направо страхотно.

— Кой е Николаос?

Жан-Клод се обърна към мен със спокойното си и прелестно лице.

— Не ние ще отговорим на този въпрос!

— Какво пък значи това?

Той се усмихна, кривейки устни така внимателно, че да не се покажат зъбите му.

— Нека пъхнем приятелката ти в таксито и я опазим от опасността!

— Ами Моника?

Тук вече той се ухили и демонстрира зъбите си — изглеждаше наистина развеселен.

— Притесняваш ли се за нейната безопасност?

Едва тогава истината ме върхлетя — скалъпеното набързо дамско парти, на което присъствахме само ние трите...

— Тя е била примамката, която да доведе мен и Кетрин тук!

Той кимна — брадичка надолу, брадичка нагоре.

Искаше ми се да се върна и да размажа физиономията на Моника. Колкото повече обмислях тази идея, толкова по-добре ми звучеше. И като по магия, тя разтвори завесите и дойде при нас. Усмихнах ѝ се и ми стана по-добре.

Тя се поколеба, прехвърляйки поглед между Жан-Клод и мен.

— Всичко според плана ли върви?

Тръгнах към нея. Вампирът ме хвана за ръката.

— Не я наранявай, Анита! Тя е под наша защита!

— Кълна се, че тази вечер няма да я докосна и с пръст. Просто искам да ѝ кажа нещо!

Той ме пусна — бавно, сякаш не беше сигурен дали идеята е добра. Пристъпих към Моника — толкова близо, че телата ни почти се допираха. И прошепнах право в лицето ѝ:

— Ако с Кетрин се случи нещо, ще се погрижа да умреш!

Тя ми се ухили, уверена в силата на защитниците си.

— Те ще ме върнат като една от тях!

Завъртях лекичко глава — малко насам, малко натам: бавно и добре обмислено движение.

— Ще ти извадя сърцето! — все още се усмихвах и май не можех да спра. — След това ще го изгоря и ще изсипя пепелта в реката. Разбра ли ме?

Тя преглътна шумно. Тенът от солариума изглеждаше малко зеленикав. Кимна, взирайки се в мен като че ли бях Торбалан.

Мисля, че повярва на обещанието ми. Прекрасно, защото мразя да хабя наистина добрите заплахи.

Гледах след таксито на Кетрин, докато изчезна зад ъгъла. Тя нито се обърна, нито ми махна, нито заговори. Утре щеше да се събуди с мътни спомени. Просто прекарана с момичетата нощ на забавления...

Щеше ми се да знам, че е в безопасност и участието ѝ в историята приключва, но знаех, че не е вярно. Във въздуха се носеше плътно ухание на дъжд. Уличните лампи се отразяваха в тротоара. Направо беше трудно да се диша. Сейнт Луис през лятото. Чудничко.

— Да вървим, а? — предложи Жан-Клод.

Стоеше до мен и бялата му риза сияеше в мрака. Не личеше влажността да го притеснява. Обри беше спрял в сенките до входа. Осветяваше го единствено пурпурният неон на табелата на клуба. Ухили ми се — лицето му беше боядисано в червено, тялото тънеше в сенките.

— Малко е пресилено, Обри! — обадох се.

Усмивката му трепна.

— Какво искаш да кажеш?

— Приличаш на Дракула от евтин филм!

Той се спусна по стъпалата с онова леко съвършенство, което притежават само наистина древните. Уличните лампи показаха, че изражението му е напрегнато, а ръцете — свити в юмруци.

Жан-Клод пристъпи пред него и заговори тихо — нещо като успокоителен шепот. Обри се извърна с конвулсивно потръпване и се понесе по улицата.

Жан-Клод се обърна към мен.

— Ако продължаваш да го дразниш, ще стигнеш до момента, в който няма да мога да го укротя. И тогава ще умреш.

— Смятах, че в задълженията ти влиза да ме опазиш жива за този Николаос!

Той се намръщи.

— Така е, но няма да умра, за да те защитя! Разбираш ли го?

— Вече да.

— Добре. Да тръгваме? — Той махна към тротоара в посоката, накъдето бе изчезнал Обри.

— Ще вървим пеша ли?

— Не е далеч! — подаде ми ръка.

Втренчих се в нея и поклатих глава.

— Нужно е, Анита! Иначе нямаше да те моля!

— Защо пък да е нужно?

— Тази нощ трябва да остане в тайна от полицията, Анита. Хвани ме за ръката и се престори на очарована жена с нейния вампир-любовник. Това ще обясни кръвта по блузата ти. Ще обясни и къде отиваме, а също и защо.

Все още протягаше ръка — бледа и тънка. Пръстите му не потрепваха, нямаше движение, сякаш можеше да стои в тази поза цяла вечност. Всъщност сигурно можеше.

Хванах го за ръката. Дългите му пръсти се свиха върху китката ми. Тръгнахме, дланта му — съвсем неподвижна в моята. Усещах пулса си да напирва в кожата му. Неговият постепенно ускори, за да съвпадне с моя. Вече усещах кръвообръщението му като свое второ сърце.

— Ял ли си тази вечер? — попитах съвсем тихичко.

— Не можеш ли да отгатнеш?

— При теб просто не успявам!

С тъглчето на окоето си го видях да се усмихва.

— Поласкан съм!

— И никога не отговаряш на въпросите ми!

— Не — отвърна той.

— Не, не ми отговаряш или не, не си ял?

Той се извърна към мен, както си вървахме. По горната му устна блестеше пот.

— Как смяташ, ma petite? — гласът му бе възможно най-тих шепот.

Тръснах ръка и се опитах да се измъкна, макар да знаех, че е глупаво и че няма да стане. Хватката му се стегна и той ме стисна така, че изпъшках. А дори не влагаше кой знае какво усилие.

— Не се бори с мен, Анита! — езикът му се плъзна по горната устна. — Борбата е... възбуждаща.

— Защо не си хапнал преди това?

— Беше ми наредено да не ям.

— Защо?

Не ми отговори. Заваля дъжд. Лек и прохладен.

— Защо? — повторих.

— Не знам... — гласът му почти се губеше в тихото плискане на дъжда. Ако ставаше дума за някой друг, бих си помислила, че се страхува.

Хотелът беше висок и тесен, построен от истински тухли. Табелата над входа сияеше в синьо и съобщаваше, че „има свободни места“. Никакви други надписи. Нищо, което да ти подсказе как се нарича това чудо или дори какво точно е. Само, че има свободни места.

Дъждът блестеше по косата на Жан-Клод като черни диаманти. Блузата ми беше прилепнала по тялото. Кръвта започваше да се измива. Студената вода е идеалното средство против пресни кървави петна.

Зад ъгъла зави полицейска кола. Напрегнах се. Жан-Клод ме придърпа към себе си. Подпрях се на гърдите му, за да не се докоснат телата ни. Сърцето му подскачаше под дланта ми.

Полицейската кола се движеше съвсем бавно. Из сенките зашари лъч на фенерче. Най-редовно обхождаха Квартала. За туризма не е полезно, ако най-голямата ни атракция попилява туристите.

Жан-Клод ме хвана за брадичката и ме обърна към себе си. Опитах се да се дръпна, но пръстите му се забиха до костта.

— Не се бори с мен!

— Не искам да те гледам в очите!

— Имаш честната ми дума, че няма да се опивам да те омагьосвам. Тази нощ спокойно можеш да ме гледаш в очите. Кълна се! — Той погледна към полицейската кола, която още приближаваше към нас. — Ако полицията се намъкне в това, не бих могъл да обеща какво ще стане с приятелката ти!

Насилих се да се отпусна в обятията му и да притисна тяло към неговото. Сърцето ми блъскаше здраво, сякаш бях тичала. След това осъзнах, че онова, което чувам, не е моето сърцебиене. Пулсът на Жан-Клод препускаше през тялото ми. Чувах го, усещах го, направо можех да го стисна за сърцето. Втренчих се в лицето му. Очите му бяха с най-тъмносиния цвят, който съм виждала, свършени като небето в

полунощ. Бяха тъмни и живи, но не забелязах следа от усещането за потъване, за придърпване. Бяха си просто очи.

Наведе се към мен. Прошепна:

— Кълна се!

Канеше се да ме целуне. Не исках такова нещо! Но не исках и полицията да спира и да ни разпитва. Не исках да обяснявам кървавите петна и скъсаната блуза. Устните му се поколебаха над устата ми. Сърцето му биеше шумно в ушите ми, неговият пулс се ускоряваше, а дишането ми бе накъсано от жаждата му.

Устните му бяха като коприна, езикът — бърза влага. Опитвах се да се дръпна и открия, че е подпрял главата ми с ръка, притискайки устата ми към себе си.

Фенерчето ни освети. Отпуснах се върху Жан-Клод и го оставих да ме целува. Устите ни се долепиха. Езикът ми откри гладката твърдост на кучешките му зъби. Дръпнах се и той ме пусна. Притисна лицето ми към гърдите си, ръката му беше като стоманена пружина върху гърба ми и ме натискаше непрестанно. Той трепереше и то не от дъжда.

Дишането му беше накъсано, сърцето му подскачаше под кожата точно до бузата ми. Мазно-грапав, белегът му от изгаряне опираше в лицето ми.

Гладът на вампира се изля върху мен като жесток прилив — като горещ полъх. Досега ме беше предпазвал от него.

— Жан-Клод! — Не се опитвах да прикривам страха в гласа си.

— Тихо! — през тялото му пролази тръпка. Изпъшка шумно. Пусна ме толкова рязко, че се олюлях.

Отстъпи встрани от мен и се облегна на една паркирана кола. Обърна лице срещу дъжда. Още чувствах пулса му. Никога досега не бях усещала толкова остро сърцебиенето си, притока на кръв през вените... Стегнах се — да треперя под топлия дъжд!

Полицейската кола беше изчезнала в мрака на улицата. След около пет минути Жан-Клод се изправи. Вече не усещах сърцебиенето му, а моето собствено сърце туптеше бавно и равномерно. Каквото и да се бе случило, вече приключи.

Той ме подмина и подвикна през рамо:

— Ела, Николаос ни чака вътре!

Последвах го през вратата. Не се опита да ме хваща за ръка. Всъщност стояхме далеч един от друг, докато се влачех след него през малкото квадратно фоайе. Зад бюрото на рецепцията седеше човек — мъж. Вдигна очи от списанието, което четеше. Стрелна с поглед Жан-Клод, после мен. Изглежда ме похотливо.

Озъбих му се. Той сви рамене и се върна към списанието си. Жан-Клод пъргаво се изкачи по стълбите, без да ме чака. Дори не погледна назад. Може би чуваше стъпките ми зад себе си или просто не го беше грижа дали ще го последвам.

Предположих, че вече не се преструваме на любовници. Колко забавно! Бях почти готова да кажа, че един вампир-повелител си няма вяра, когато е около мен.

Озовахме се в дълъг коридор с врати от двете страни. Жан-Клод вече влизаше в една от стаите. Приближих полека. Отказвах да се разбързам. Който и да ме чакаше, нека си чака.

В стаята имаше легло, шкафче с лампа и три вампира: Обри, Жан-Клод и странна женска вампирка. Обри стоеше в далечния ъгъл, близо до прозореца. Усмиваше ми се. Жан-Клод беше до вратата. Женската се изтягаше на леглото. Изглеждаше точно както следва да изглежда един вампир. Дългата, права черна коса струеше по раменете ѝ. Роклята ѝ беше дълга и черна. Носеше високи черни ботуши с три пръста токчета.

— Погледни ме в очите! — нареди тя.

Стрелнах я с поглед, преди да се овладея и след това се втренчих в пода пред себе си.

Тя се засмя — със същата плътност и пищност като Жан-Клод. Звук, който направо можеш да докоснеш с ръка.

— Затвори вратата, Обри! — нареди. Произнасяше „р“ то плътно и с някакъв акцент, който не разпознах.

Обри се отърка в мен, докато затваряше вратата. Застана отзад, там където не можех да го виждам. Пристъпих, за да се обърна гърбом към единствената незаета стена, така че всичките да са ми под око — нищо че това нямаше да ми е от голяма полза.

— Боиш ли се още? — попита Обри.

— Кървиш ли още? — поинтересувах се аз.

Той скръсти ръце над кървавото петно на ризата си.

— Ще видим кой ще кърви, когато утрото настъпи!

— Обри, не се дръж глупаво! — вампирката на леглото се изправи.

Токчетата ѝ изтракаха по голия под. Тя ме заобиколи и се наложи да се боря с желанието да се въртя, за да ми е под око. Засмя се отново, сякаш знаеше какво правя. Попита:

— Значи искаш да гарантирам безопасността на приятелката ти?

Върна се и седна изцяло на леглото. Голата, олющена стая изглеждаше някак още по-зле, когато тя се намираше в нея със своите кожени ботуши за поне двеста долара.

— Не — отвърнах.

— Нали това искаше, Анита? — попита Жан-Клод.

— Казах, че искам гаранция от господаря на Обри.

— Говориш с господарката ми, момиче!

— Не, не говоря!

В стаята внезапно се възцари мъртвешка тишина. Чувах как нещо чегърта вътре в стената. Налагаше се да вдигна очи, за да се убедя, че вампирите още са си тук. Всички те бяха напълно неподвижни — като статуи, без следа от движение или дишане, или живот. И тримата бяха толкова ужасно стари..., но нито един — достатъчно стар, че да е Николаос.

— Аз съм Николаос — заяви жената с примамлив глас, който изпълни стаята. Щеше ми се да ѝ повярвам, но не би.

— Не — отвърнах. — Ти не си господар на Обри! — рискувах да я погледна в очите. Бяха черни и се ококориха изненадано, когато се обърнах към нея. — Много си стара и си наистина добра, но не си достатъчно възрастна или силна, за да господстваш над Обри.

Жан-Клод се обади:

— Казах ти, че ще те прозре!

— Млъкни!

— Играта свърши, Тереза! Тя знае.

— Само защото ти си ѝ казал.

— Я им обясни как научи, Анита!

Свих рамене.

— Усещам я погрешно. Просто не е достатъчно стара. От Обри идва повече усещане за сила, отколкото от нея. Така не е правилно!

— Все още ли настояваш да говориш с господаря ни? — попита жената.

— Все още искам гаранции, че приятелката ми е в безопасност!
— огледах стаята и всеки от тях поотделно. — И тези глупави играчки започнаха да ми омръзват!

Обри внезапно тръгна към мен. Всичко премина на забавен кадър. Нямаше време за страх. Опитах се да отстъпя, като знаех, че няма къде да ида.

Жан-Клод се втурна към него с протегнати ръце. Нямаше да успее навреме.

Ръката на Обри изникна от нищото и ме улучи в рамото. Ударът ми изкара всичкия въздух и ме отпрати назад. Гърбът ми се удари в стената. Главата ми се чукна здраво миг по-късно. Светът притъмня. Плъзнах се надолу по стената. Не можех да дишам. Малки бели искрици танцуваха в здрача. Причерня ми. Плъснах се на пода. Изобщо не болеше. Борех се да дишам, докато гърдите ми се запалиха и мракът отнесе всичко наоколо.

В мрака се рееха гласове. Видения.

— Не трябваше да я местим!

— Да не искаш да не се подчиниш на Николаос?

— Помогнах да я донесат тук, нали? — Гласът беше мъжки.

— Да — отвърна някаква жена.

Лежах със затворени очи. Не сънувах. Спомних си ръката на Обри, изникваща от нищото. Беше просто шамар с отворена длан. Ако свиеше юмрук..., но не го стори. Бях жива.

— Анита, будна ли си?

Отворих очи. Светлината направо ме прониза. Замижах срещу светлото и болката, но тя остана. Обърнах глава — и това се оказа грешка. Болката беше главозамайваща. Имах чувството, че костите на черепа ми се опитват да се разбягат. Вдигнах ръце да прикрия очите си и изстенах.

— Анита, добре ли си?

Защо ли хората винаги те питат това, когато е очевидно, че не си добре? Отвърнах шепнешком, понеже не бях сигурна дали изобщо мога да заговоря. Май се справих успешно.

— Направо съм супер!

— Какво? — поинтересува се жената.

— Мисля, че проявява сарказъм! — обясни Жан-Клод. Прозвуча ми облекчен. — Надали е наранена твърде зле, щом се шегува.

Не бях сигурна за „наранена твърде зле“. Гадеше ми се на вълни, от главата към стомаха, вместо обратно. Бях готова да се обзаложа, че имам сътресение на мозъка. Въпросът беше: колко зле бях?

— Можеш ли да се движиш, Анита?

— Не — прошепнах.

— Нека перифразирам. Ако ти помогна, ще успееш ли да седнеш?

Преглътнах, опитвайки се да дишам през болката и гаденето.

— Може би...

Жан-Клод ме подхвана под мишниците и костите на черепа ми веднага се разбягаха в различни посоки. Изпъшках и преглътнах.

— Ще повърна!

Преобърнах се на четири крака. Избързах с това. Болката беше като въртоп от светлина и мрак. Стомахът ми се сви. В гърлото ми се надигна киселина. Главата ми избухна.

Жан-Клод ме държеше през кръста, положил прохладната си длан на челото ми и така удържаше черепа ми на място. Гласът му ме държеше — успокоителен саван, плъзгащ се по кожата ми. Говореше на френски много тихичко. Не разбрах нито думица, но и нямаше нужда. Гласът му ме държеше, люлееше ме, отне част от болката.

Той ме прегърна и ме притисна към гърдите си, а аз бях твърде слаба да се съпротивлявам. Болката крещеше в черепа ми, но сега беше далечна и пулсираща. Все още ми беше трудно да извърна глава, сякаш костите ми щяха да се разпаднат, но поне болката беше друга поносима.

Той избърса лицето и устата ми с влажна кърпа.

— По-добре ли се чувстваш вече? — попита.

— Да! — досега не бях усетила, че болката е изчезнала.

Тереза се обади:

— Жан-Клод, какви ги вършиш?

— Николаос я иска в съзнание и добро състояние за аудиенцията.

Ти я видя. Тя трябва да иде в болница, не да я тормозим още!

— И за това ѝ помогна... — вампирката май се забавляваше. — Николаос няма да остане доволен!

Усетих го как свива рамене.

— Сторих каквото беше нужно.

Вече можех да отворя очи, без да мижа или да увеличавам болката. Бяхме в тъмница, нямаше по-подходяща дума за мястото. Дебели каменни стени обкръжаваха квадратно помещение, може би шест на шест метра. Към дебелията дървена врата водеха стъпала. На стените имаше дори окачени вериги. Между тях, поставени в скоби, сияеха факли. Липсваха единствено дървник и закачулен в черно инквизитор — от онези с големите, масивни ръце и татуировка, на която пише „Обичам мама!“. Оха, така щеше да е просто свършено!

Чувствах се по-добре, много по-добре. Не би трябвало да се възстановявам толкова бързо. И преди съм постраждала и то много зле.

Не ти минава просто ей така.

— Можеш ли да седнеш сама? — попита Жан-Клод.

За моя изненада, отговорът беше положителен. Седнах и опрях гръб на стената. Болката още съществуваше, но просто не беше толкова силна. Вампирът извади кофа изпод стълбите и изми пода. В средата на килията имаше съвсем модерен канал.

Тереза стоеше и ме зяпаше с ръце на бедрата.

— Определено се възстановяваш бързо! — гласът ѝ бе натежал от веселие и от нещо друго, което не успях да определя.

— Болката и гаденето вече почти преминаха. Как?

Тя се ухили подигравателно.

— Трябва да питаш Жан-Клод, не мен. Това е негово дело, не мое.

— Защото ти не би го сторила! — в гласа му долових горещ гняв. Тя пребледня.

— Да, не бих — за нищо на света!

— За какво става дума? — намесих се.

Жан-Клод ме погледна с неразгадаемото си, прекрасно лице. Тъмните му очи се втренчиха в моите. Все още си бяха просто очи.

— Давай, повелителю, кажи ѝ. Да видим колко ще ти е благодарна!

Той само се взираше внимателно в мен.

— Пострада много зле, имаше сътресение на мозъка. Но Николаос не би ни оставила да те закараме в болница, докато това... интервю не приключи. Боях се, че ще умреш или няма да можеш да... функционираш... досега не го бях виждала толкова несигурен. — Така че споделих жизнената си сила с теб.

Опитах се да поклатя глава. Голяма грешка. Притиснах длани към челото си.

— Нищо не разбрах!

Той разтвори широко ръце:

— Думите не ми достигат!

— О, позволи на мен! — обади се Тереза. — Той направи първата крачка към превръщането ти в човешки слуга.

— Не! — все още ми беше трудно да мисля ясно, но знаех, че това не е правилно. — Той не се е опитвал да ме излъже нито с мисли, нито с очи. Не ме е ухапал!

— Нямам предвид някоя от онези патетични полутвари, които сме хапнали веднъж-дваж и използваме за делата си. Имам предвид постоянен човешки слуга, който никога няма да бъде ухапан или наранен. Такъв, който ще остарява почти толкова бавно, колкото нас самите...

Все още не разбирах. Вероятно си пролича, защото Жан-Клод се обади:

— Взех болката ти и ти дадох малко от моята... издръжливост.

— Значи ти изпитваш болката, така ли?

— Не, нея я няма. Просто те направих по-трудна за нараняване.

Все още не успях да го разбера напълно — или пък просто бе извън възможностите ми да схвана смисъла на казаното.

— Не разбирам!

— Слушай, жено, той сподели с теб нещо, което се смята за голям дар, даван само на хора, доказали невероятната си ценност!

Втренчих се в Жан-Клод:

— Това значи ли, че по някакъв начин съм в твоя власт?

— Точно обратното — обясни Тереза, — сега имаш имунитет към погледа, гласа и ума му. Ще му служиш по своя воля, нищо повече. Нали разбираш какво е сторил!

Втренчих се в черните ѝ очи. Те си бяха просто очи. Тя кимна.

— Сега май започваш да разбираш. Като съживител имаше частичен имунитет към погледа ни. Сега имаш почти пълен... — Тереза се засмя лаещо. — Николаос ще ви съсипе и двамата! — С тези думи тя тръгна към стълбите и токетата ѝ затракаха по камъните. Остави вратата отворена.

Жан-Клод дойде и се наведе над мен. Изражението му беше неразгадаемо.

— Защо? — попитах аз.

Той просто се взираше в мен. Изсъхналите непослушни къдрици се виеха покрай лицето му. Все още беше красив, но рошавата коса му придаваше по-истински вид.

— Защо?

Тогава той ми се усмихна и около очите му се появиха бръчки от умора.

— Ако беше умряла, господарката щеше да ни накаже. Обри вече страда заради... недискретността си.

Той се обърна и изкачи стълбите. Движеше се по тях като котка, като изтъкан от безплътна, течна грациозност.

Спря се на прага и пак ме погледна.

— Някой ще дойде да те вземе, когато Николаос реши, че му е дошло времето. — затвори вратата и чух да я зарезва и заключва. Плътен и почти кипнал от смях, гласът му долетя до мен през дъските, когато добави: — И, вероятно, защото те харесвам!

Смехът му беше горчив като натрошено стъкло.

Просто трябваше да проверя заключената врата. Да я поблъскам, да поровя в ключалката — като че ли знаех как да се оправям с ключалки. Да проверя дали няма хлабавина в решетките — все едно изобщо бих могла да се пропъхна през тясното прозорче.

Проверих вратата, защото не можах да устоя. Същата нужда те кара да блъскаш по куфара си, когато оставиш ключовете вътре.

Вечно се озовавам от неправилната страна на сума ти заключени врати. Нито една от тях не се е отворила току-така пред мен, но за всяко нещо си има първи път. Да, все някога ще доживея... Я по-добре задраскай това — изразът не го бива.

Странен звук ме върна обратно към килията и нейните ронещи се, влажни стени. В дъното бързешком притича плъх. Друг надничаше от края на стълбите и мърдаше с мустачки. Предполагам, че няма тъмници без плъхове, но с радост бих потърсила такава.

Нещо друго заобиколи стълбите; на светлината на факлите ми се стори, че е куче. Не беше. Плъх с размерите на немска овчарка седеше на тлъстите си черни бедра. Взираше се в мен, притиснал плътно огромните лапи към рошавите си гърди. Облеци насреща ми едното си голямо, черно око-копче. Разтегли устни и оголи жълтите си зъби. Резците бяха като един пръст дълги затъпени кинжали. Изкрещях:

— Жан-Клод!

В килията отекна високочестотно писукане, придружено от ехо, което сякаш минаваше през тунел. Пристъпих към ръба на стълбищната площадка. И го видях. Тунел, издълбан в стената, висок почти един човешки бой. Плъховете се изсипваха оттам като плътна, космата вълна, писукаха и се хапеха. Изляха се от него и започнаха да търчат по пода.

— Жан-Клод! — заблъсках по вратата, дърпах решетките — всичко, което бях опитала и преди. Безполезно беше. Нямаше да се измъкна. Ритнах вратата и изпищях: — Проклятие!

Викът ми отекна в каменните стени и почти заглуши звука от хилядите дращеци нокти.

— Няма да дойдат да те вземат, преди да свършим с теб!

Застинах, все още опряла ръце на вратата. Обърнах се бавно. Гласът се бе разнесъл от килията. По пода се гърчеха и бореха малки космати телца. Стаята изпълваха високочестотни писъци, гъста като четка козина, тракане на хиляди малки нокътчета... Бяха хиляди — хиляди!

Четири гигантски плъха седяха като планини наред гърчещата се рошава вълна. Единият се взираше в мен с очи като черни копчета. В погледа му нямаше нищо животинско. Не бях виждала плъхолаци досега, но бях готова да се обзаложа, че съм точно в тяхната компания.

Единият се изправи с полуподгънати крака. Беше с човешки ръст и тясно, плъше лице. Огромна гола опашка се виеше около присвитите му крака като дебело въже от плът. То — не, той, определено беше „той“ — протегна ноктестата си ръка.

— Слез и се присъедини към нас, човеко!

Гласът му беше плътен, сякаш космат, с нещо като скимтене на заден фон. Всяка дума бе ясно изречена и все пак някак... неправилна. Устните на плъховете не са приспособени за говорене.

Нямах намерение да слизам по стълбите. Не, не! Сърцето ми вече бе заседнало в гърлото. Познавам човек, оцелял след нападение на върколак — за малко да умре, а накрая самият той стана вълк. Познавам и един друг, който бе само леко одраскан и се превърна в тигролак. Голяма е вероятността, ако дори ме драснат, след месец да танцувам с косматото лице, а в притурка — черни очи-копчета и жълти зъби. Мили Боже!

— Слез тук, човече. Слез да си поиграем!

Преглътнах с усилие. Имах чувството, че се опитвам да си глътна и сърцето.

— Нямам такова намерение!

Плъхът се изсмя съскащо:

— Тогава ние ще се качим да те вземем! Пристъпи към понисшестоящите животинки и те се разделиха пред него трескаво, прескачайки се едно-друго в усилието си да избегнат докосването му. Застана на ръба на стълбите и вдигна глава към мен. Козината му беше кажи-речи с цвета на пчелен мед, прошарен с русо.

— Ако те свалим насила от стълбите, няма да ти хареса особено!
Преглътнах отново. Вярвах му. Потърсих ножа си и открих, че канията е празна. Естествено — вампирите ми го бяха взели. Проклятие!

— Слез долу, човеко, слез да си играем!

— Ако ме искаш, ще трябва да дойдеш да ме хванеш!

Той нависна около ръцете си и я погали. Едната му ноктестата длан порови в козината по корема му и той се почеса по-долу. Взираха се с все сили в лицето му и звярът се разсмя срещу мен.

— Доведете я!

Към стълбите пристъпиха два от плъховете с размери на кучета. Малко мишле изписка и се търкулна под краката им. Изпищя високо и жалостиво... и нищо повече. Гърчеше се, докато другите твари му се нахвърляха. Изпукаха дребни костици. Нищо не отиваше на боклука...

Притиснах се към вратата, сякаш можех да се просмуча през нея. Двата плъха плъзяха по стълбите — бяха гъвкави и охранени животни. Но в очите им нямаше нищо животинско. Искрицата в тях бе човешка и разумна.

— Чакай, чакай! Плъховете се поколебаха. Човекът-плъх отвърна:

— Да?

Преглътнах шумно.

— Какво точно искаш?

— Николаос ни помоли да те позабавляваме, докато чакаш.

— Това не е отговор на въпроса ми. Какво искаш от мен? Какво точно искаш?

Устните се дръпнаха нагоре и разкриха жълтите му зъби. Изглеждаше като озъбване, но според мен беше усмивка.

— Слез при нас, човеко. Докосни ни, нека ние те докоснем. Нека те научим на радостта от козината и зъбите! — Той прокара нокти през космите на бедрата си. Този жест привлече вниманието ми към слабините му. Отклоних очи, а по лицето ми плъзна гореща вълна. Изчервявах се! Дявол го взел!

Когато заговорих, гласът ми беше почти уверен. Попитах:

— Предполага се, че това трябва да ме впечатли, така ли?

Той застина за миг, после се озъби.

— Свалете я тук долу!

Страхотно, Анита, противи му се! Намеквай, че оборудването му е малко... миниатюрно.

От съскащия му смях ме полазиха ледени вълни.

— Тази нощ ще се забавляваме! Отсега го предвкушвам!

Гигантските плъхове се изкачиха по стъпалата, под козината им се виеха мускули, мустаците им бяха дебели като жици и мърдаха трескаво. Притиснах гръб към вратата и започнах да се плъзгам надолу по дървото.

— Моля ви, моля ви недейте! — гласът ми звучеше високо и изплашено, мразех се.

— Толкова скоро ли те пречупихме? Колко тъжно! — обади се човекът-плъх.

Двата гигантски плъха вече почти ме бяха достигнали. Облегнах здраво гръб на вратата, присвила колене и забила здраво пети в пода и повдигнала останалата част от стъпалото. Един нокът докосна крака ми и аз трепнах, но устоях. Трябваше да стане добре. Моля те, Боже, не им позволявай да ми пуснат кръв! Мустачки задраскаха по лицето ми, налегна ме тежестта на нещо космато...

Ритнах, удряйки плъха и с двата си крака. Той се надигна на задни лапи и се катурна. Олюля се, размахвайки бясно опашка. Аз се хвърлих напред и го блъснах в гърдите. Звярът се преобърна през ръба.

Вторият плъх се присви и издаде басово ръмжене. Гледах как мускулите му се стягат, приклеках на едно коляно и се напрегнах. Ако ми скочеше, докато бях права, също щях да падна през ръба. И без друго бях на косъм.

Скочи. Проснах се ничком на пода и се претъркулих. Ритнах го с крак и блъснах с ръка топлото му тяло, за да го ускоря. Плъхът прелетя над мен и изчезна от погледа ми. Чух изплашените му писъци, докато падаше. Накрая се разнесе глухо „туп“. Задоволително! Съмнявах се, че съм убила някой от двамата. Но вложих всичко от себе си в опита.

Изправих се и отново облегнах гръб на вратата. Човекът-плъх вече не се хилеше. Усмихнах му се сладко най-добрата ми ангелска усмивчица. Не ми се стори впечатлен.

Той посегна с лапа, сякаш разделяше въздуха — плавно. По-дребните плъхове се втурнаха напред заедно с жеста му. Нагоре по стълбите заприижда подвижна кафява вълна от малки космати телца.

Можех и да успея да сваля неколцина от тях, но не и всичките. Ако той го пожелаеше, жива щяха да ме изядат — по една малка пурпурна хапчица за всеки...

Плъховете зашумоляха около краката ми, драпаха и се караха. Малките телца се удряха в ботушите ми. Един се изпъна в цял ръст, посягайки да докопа кончова. Изритах го. Изписка и падна през ръба.

Гигантските плъхове изтеглиха един от ранените си приятели настрана. Не помръдваше. Другият, който бях метнала, куцаше.

Един плъх скочи нагоре и заби нокти в блузата ми. Увисна там с вкопчени в плата лапи. Усещах тежестта му между гърдите си. Сграбчих го през корема. Заби зъби в дланта ми така, че ги склучи в плътта, разкъсвайки кожата и пропускайки костите. Изпищях и метнах тварта надалеч от мен. Увисна на ръката ми като противна обеща. По козината му се стичаше кръв. Още едно зверче също скочи на блузата ми.

Човекът-плъх се усмихваше.

Един от плъховете се катереше, взел на прицел лицето ми. Сграбчих го за опашката и го издърпах. Изкрещях:

— Боиш се да дойдеш лично, а? Боиш се от мен, така ли? — гласът ми бе изтънял от паника, но го казах: — Приятелите ти пострадаха, заети с дело, с което се боиш да захванеш ти! Така ли е? А?

Гигантските плъхове гледаха ту мен, ту човека-плъх. Той отвърна на изпитателния им поглед.

— Не се страхувам от хората!

— Ами тогава се качи, вземи ме лично, ако успееш!

Плъхът на ръката ми се откъсна и рукна поток от кръв. Кожата между палеца и показалеца ми бе разкъсана на парчета.

По-дребните плъхове се поколебаха и се заозъртаха диво. Един вече бе изкатерил почти догоре панталоните ми. Сега скочи на пода.

— Не се страхувам!

— Ами докажи го!

Вече звучах малко по-уверено, може би като деветгодишна вместо като на пет.

Гигантските плъхове се взираха в русия — настоятелно, оценително и изчакващо. Командирът им отново махна с лапа, този път назад. Плъховете се разпищяха и се изправиха на задни крачета,

озъртайки се, сякаш не можеха да повярват, но се застичаха надолу по стълбите по същия път, по който се бяха качили.

Облегнах се на вратата с омекнали колене и притиснах ухапаната си ръка към гърдите. Човекът-плъх тръгна нагоре по стълбите. Движеше се леко на удължените си крака, а силните му нокти се забиваха в камъка.

Ликантропите са по-силни и по-бързи от хората. Това няма нищо общо с номера на ума или пъргавина на ръката, те просто са по-добри от нас. Не бих успяла да изненадам плъхолака така, както успях с първия. Съмнявах се, че ще се ядоса достатъчно, та да оглупее, но човек винаги може поне да се надява. Бях ранена, невъоръжена и те ме превъзхождаха числено многократно. Ако не успеях да го накарам да направи грешка, значи бях загазила с двата крака...

Той облиза зъбите си с дълъг, розов език.

— Прясна кръв! — отбеляза. Пое си шумно въздух. Миришеш на страх, жено! Кръв и страх, за мен това е ароматът на вечерята! — Езикът му отново се показва, когато се разсмя срещу мен.

Пъхнах ранената си ръка зад гърба, сякаш посягах към нещо.

— Приближи се, плъхчо, и да видим как ще ти хареса среброто!

Човекът-плъх се поколеба и застина, полуприсвит на горното стъпало.

— Ти нямаш сребро!

— Би ли заложил живота си, а?

Той скръсти ноктестите си ръце. Един от големите плъхове изписука нещо. Водачът му изръмжа:

— Не се страхувам!

Ако го притиснеха, блъфът ми нямаше да успее.

— Видя какво сторих на приятелите ти. Направих го без оръжие! — говорех спокойно и самоуверено. Точка за мен.

Той ме огледа с едното си голямо, непроницаемо око. Козината му блестеше на светлината на факлите, сякаш току-що се бе къпал. Подскочи леко и се озова на площадката, точно извън обхвата ми.

— Досега не бях виждала рус плъх! — отбелязах. Все с нещо трябваше да запълня тишината и да го спра да не направи онази последна крачка. Надявах се Жан-Клод да дойде да ме вземе скоро. Така че се изсмях, накъсано и полузадавено.

Човекът-плъх застина и се втрени в мен.

— На какво се смееш? — в гласа му се долавяше лека нотка на напрежение.

Чудесно!

— Надявах се, че вампирите ще дойдат скоро и ще ме спасят. Трябва да признаеш, че това е смешно!

На него май не му се стори много смешно. Доста хора не схващат шегите ми. Ако не бях толкова самоуверена, бих казала, че просто не са забавни... Хм.

Размърдах длан зад гърба си, продължавайки да се преструвам, че имам нож. Един от гигантските плъхове изписука и дори на мен ми прозвуча насмешливо. Да, водачът им нямаше да го преживее, ако успееш с блъфа си. Можеше да не оцелее дори и ако не успееш...

Когато се изправят пред плъхолак, повечето хора се вцепеняват и паникьосват. Аз бях имала време да свикна със заплахата. Нямаше как да избягам, ако ме докоснеше. Разполагах само с един възможен път за спасение. Ако грешах, звярът щеше да ме убие. Стомахът ми рязко се преобърна и се наложи да преглътна мъчително. По-добре мъртва, отколкото космата. Ако ме нападнеше, все едно вече ме беше убил. Плъховете не бяха в челната десетка на предпочитаните от мен животни, ако ще ставам ликантроп. А при лош късмет и едно дребно одраскване стига.

Ако бях бърза и имах късмет, можех да стигна до болницата и да ме лекуват. Нещо като беса е. Разбира се, понякога ваксината сработва, но друг път те превръща в ликантроп...

Човекът-плъх праметна дългата си гола опашка върху скръстените си лапи.

— Имал ли те е някога „лак“?

Не бях съвсем сигурна за секс ли говори или за вечеря. И двата варианта не звучаха добре. Да, той щеше да се самонадъха, да си придаде смелост и, когато се почувства готов, да ми се нахвърли. А исках да ме нападне, когато аз съм готова.

Така че се спрях на секса и заявих:

— Не притежаваш онова, което е нужно, плъхчо!

Той се вцепени, плъзна длан надолу по тялото си и зарови нокти в козината.

— Ще видим кой какво има, жено!

— Ти само по този начин ли си докарваш кефа — като насилваш мацките? И в човешката си форма ли си толкова грозен, колкото и сега?

Той изсъска срещу мен с широко отворена уста и оголени зъби. От гърлото му се надигна могъщо и пискливо, стенещо ръмжение. Досега не бях чувала такъв звук. Нарастваше и спадаше, и изпълни килята със страховито, съскащо ехо. Раменете му се стегнаха.

Затаих дъх. Бях го унижила. Сега щях да видя дали планът ми ще проработи или той ще ме убие. Скочи напред. Паднах на пода, но той бе готов за това. Нахвърли ми се с невероятна скорост, ръмжеше, размахваше нокти и пицеше право в лицето ми.

Присвих крака към гърдите си, иначе щеше да ме смачка. Той положи едната си ръка-лапа на коленете ми и натисна. Сплетох длани под краката си и му се опънах. Беше все едно да се бориш с гъвкава стомана. Той изпищя отново, високо и съскащо, а по лицето ми се посипа слюнка. Плъхът се надигна на колене, за да му е по-удобно насила да разтвори краката ми. Ритнах нагоре с все сили. Врагът прозря намеренията ми и се опита да се дръпне, но и двете ми стъпала го улучиха точно в слабините. Ударът го вдигна от земята и той се строполи на площадката, дращейки с нокти по камъните. Скимтеше пискливо и накъсано. Явно не успяваше да си поеме въздух както трябва.

Втори човек-плъх се появи приведен през тунела, а плъховете се разбягаха с писъци и подвижвания. Аз просто си седях на площадката, колкото се може по-далеч от стенещия рус човекоплъх. Взирах се в новодошлия с умора и ярост.

Проклятия, трябваше да успея! На лошите не им е позволено да получават подкрепление, когато и без друго ме надминават по брой. Този тук имаше черна козина, черна като индиго. Носеше джинсови шорти, намъкнати на леко кривите му крака. Махна с плавен и грациозен жест.

Преглътнах буцата в гърлото си. Сърцето ми препускаше. Косата ми настръхваше от спомена за полазилите ме дребни телца. Ухапаната ми от плъхчето ръка пулсираше. Щяха да ме разкъсат на парчета!

— Жан-Клод!

Плъховете се размърдаха — приливната кафява вълна, отстъпи от стълбите и с писъци и квичене се втурна в тунела. А аз можех само

да зяпам.

Гигантските зверове засъскаха към новодошлия, сочейки с носове и лапи падналия си събрат.

— Тя се защитаваше! Какво правехте вие? — гласът на плъхолака беше басов и дълбок, и само едва доловимо завален. Ако затворех очи, бих казала, че говори човек.

Не замижах. Гигантските плъхове си тръгнаха, влачейки приятеля си, който още беше в безсъзнание. Не беше мъртъв, но беше поне ранен. Един от гигантите се извърна към мен, докато другите изчезваха в тунела. Безизразното му черно око ме стрелна и ми обеща болезнени преживявания, ако някога се срещнем отново.

Русият плъх беше спрял да се гърчи и лежеше неподвижно, пъшкаше и притискаше слабините си с ръце. Новодошлият отбеляза:

— Казах ти никога да не идваш тук!

Първият плъхолак се помъчи да седне. Явно го заболя.

— Господарката ни викна и се подчиних.

— Аз съм твоят крал. Подчинявай се на мен! — плъхът с черната козина тръгна нагоре по стълбите, пляскайки гневно с опашка почти като котка.

Изправих се и облегнах гръб на вратата на килията — за хиляден път тази нощ. Раненият плъх отвърна:

— Ти си наш крал само докато умреш. Ако се изправиш срещу господарката, краят ти няма да се забави. Тя е могъща, по-силна е от теб! — Все още говореше слабо и накъсано, но вече се възстановяваше. Гневът е добро лекарство.

Кралят-плъх скочи — черна светкавица. Вдигна другия плъх на крака — държеше го с леко извити лакти и толкова високо, че лапите му не стигаха пода. Поднесе го към муцуната си.

— Аз съм твой крал и ще ми се подчиняваш, инак ще те убия! — и стисна здраво русия за гърлото, докато онзи не зина за въздух. Кралят-плъх го, хвърли по стълбите. Той се търкули с тупване и пукот на строшени кости.

Стовари се долу в изкривена от болка, пъшкаща купчинка. Вдигна очи. Омразата в погледа му би стигнала за цяла влада.

— Добре ли си? — попита новодошлият плъх.

Отне ми известно време да осъзная, че говори на мен. Кимнах. Очевидно бях спасена. Не, че имах нужда от спасяване. Не, разбира се!

— Благодаря!

— Не дойдох заради теб — увери ме той. — Бях забранил на хората си да ловуват за вампирите. Ето за това съм тук!

— Е, знам си аз къде ми е мястото, в класацията съм някъде малко над мухите. Все пак благодаря ти! Все едно какви мотиви си имал.

Той кимна.

— Няма защо!

Забелязах на левия му бицепс следа от изгорено. Беше във формата на груба корона. Някой го бе коронясал...

— Нямаше ли да е по-лесно просто да разнасяш със себе си корона и скиптър?

Той погледна ръката си, след това се ухили с онази плъша усмивка, оголвайки зъби.

— Така ръцете ми са свободни!

Погледнах го в очите да проверя дали не ми се подиграва и не успях да позная. Ходи чети по муцуната на плъх!

— А какво искат от теб вампирите? — попита той.

— Искат да работя за тях.

— Направи го. Ще те заболи, ако им откажеш.

— Теб няма ли да те боли, ако държиш плъховете настрана?

Той сви рамене — много странен жест.

— Николаос се смята за кралица на плъховете, защото това е нейното гербово животно. Е, ние не сме просто плъхове, а и хора, значи имаме избор. Аз имам избор!

— Прави каквото тя иска и няма да те боли! — посъветвах го.

Отново си спечелих усмивка.

— Аз давам добри съвети. Но рядко ги приемам.

— Аз също! — отвърнах.

Кралят се втренчи в мен с едното си черно око, след това се обърна към вратата.

— Те идват!

Знаех кои са „те“. Купонът свършваше. Вампирите пристигаха. Кралят-плъх скочи по стълбите и грабна ранения си събрат. Метна го на рамо с лекота и след това изчезна, затича се по тунела, бърз като мишка, изненадана от светнатата лампа в кухнята. Истинска черна светкавица.

Чух тракане на подметки в коридора и се отместих от вратата. Тя се отвори — на площадката стоеше Тереза. Погледна ме, огледа и празната тъмница — стоеше с ръце на бедрата и здраво стиснати устни.

— Къде са те?

Вдигнах ранената си ръка.

— Изиграха си ролята и си тръгнаха.

— Не им влизаше в работата да си тръгват! — отвърна тя и изръмжа раздразнено. — Пак онзи техен крал на плъховете, нали?

Свих рамене.

— Те си тръгнаха, не знам защо.

— Тъй спокойна, тъй безстрашна... Нима плъховете не те стреснаха?

Отново свих рамене. Ако даден номер действа, придържай се към него.

— Не беше нужно да ти пускат кръв... — тя ме погледна. — Възнамеряваш ли при следващото пълнолуние да си сменяш облика? — В тона й долових намек за любопитство. Е, любопитството уби вампира. Човек винаги може да се надява.

— Не — отвърнах и оставих въпроса дотам. Никакви обяснения. Ако тя наистина искаше да знае какво е станало, нека ме блъска в стената докато не й кажа това, което й се ще да чуе. Няма дори да й се наложи да се изпоти. Разбира се, Обри е бил наказан, задето ме е наранил...

Тереза присви очи:

— Плъховете трябваше да те уплашат, съживителке! Май не са си свършили работата!

— Може пък да не се плаша лесно! — погледнах я в очите без никакво усилие. Бяха си просто очи.

Вампирката внезапно ми се усмихна, оголвайки зъби.

— Николаос ще намери с какво да те уплаши, съживителке. Защото страхът е сила! — прошепна тя, сякаш се боеше да го каже твърде високо.

От какво ли се боят вампирите? Дали ги преследват видения на заострени колове и чесън, или има и по-страшни неща? Как да уплашиш мъртвец?

— Върви пред мен, съживителке! Отиваме да се срещнем с господарката ти!

— Нима Николаос не е и твоя господарка, Тереза?

Тя ме погледна с безизразно лице, сякаш смехът ѝ бе илюзия. Очите ѝ бяха студени и тъмни. Дори в погледа на плъховете имаше повече живот.

— Преди нощта да свърши, съживителке, Николаос ще е господарка на всички!

Поклатих глава.

— Не мисля така!

— Силата на Жан-Клод те е направила глупава!

— Не — отвърнах, — не е от това!

— Тогава какво е, простосмъртна?

— Предпочитам да умра, отколкото да стана вампирска подлога!

Тереза дори не примигна, само кимна.

— Нищо чудно желанието ти да се изпълни!

Космите по врата ми настръхнаха. Можех да я погледна в очите, но злото си има определено излъчване. Косонастръхващо, стягащо гърлото усещане, от което ти се смръзват червата. Бях го изпитвала и близо до хора. Не е нужно да си немъртвец, за да си зъл. Но помага.

Тръгнах пред нея. Токовете на Тереза изстръгваха остро ехо от пода на коридора. Може би просто се обаждаше параноята ми, но имах чувството, че тя се взира в мен — все едно по гърба ми се плъзгаше ледено кубче.

Стаята беше огромна — като хамбар, но стените бяха от здрав, масивен камък. Все ми се струваше, че иззад ъгъла ей сега ще изникне закачуленият Бела Лугоши^[1]. Е, и тварта, която ме очакваше, седнала до едната стена, не беше по-лош вариант.

По време на смъртта си трябва да е била на дванадесет-тринадесет години. Под дългата ѝ, пищна рокля надничаха малки, полуоформени гърди. Платът беше светлосин и сияеше топло на фона на абсолютната белота на кожата ѝ. Дори приживе е била бледа. Във вампирския си облик приличаше на призрак. Косата ѝ бе сияйно руса, както е присъщо на онези деца, чиято коса после потъмнява до кестеняво. Нейната никога нямаше да потъмнее...

Николаос бе възкачена на богато украсено с дърворезба кресло. Краката ѝ не стигаха до пода.

Мъжки вампир пристъпи да се опре на подлакътника на креслото. Кожата му имаше странния оттенък на възкафеникава слонова кост. Наведе се и прошепна нещо в ухото ѝ.

Тя се засмя и в стаята сякаш зазвучаха мелодични камбанки. Прекрасен, добре преценен звук. Тереза тръгна към момичето в креслото и застана отзад, като прокара пръсти през дългата бяло-руса коса.

Един мъж — човек — дойде да застане отдясно на креслото. Облегна гръб на стената и отпусна ръце покрай хълбоците си. Лицето му беше безизразно, вираше се право напред със скован гръб. Беше почти идеално плешив, с тясна физиономия и тъмни очи. Повечето мъже изглеждат зле без коса. Не и той. Беше красавец, но имаше излъчването на човек, на който не му пука много-много за външния вид. Наум ми идваше определението „войник“, но нямах представа защо.

Друг мъж дойде да се облегне до Тереза. Косата му беше пясъчноруса и късо подстригана. Имаше странно лице — не особено красиво, но не и грозно; запомняща се физиономия. Лице, което може

да ти се стори сладко, ако го гледаш достатъчно дълго. Очите му бяха светлозелени.

Този тип не беше вампир, но може би щеше да е прибързано да го нарека и човек.

Жан-Клод зае последен мястото си отляво на креслото. Не докосна никого и, дори докато стоеше заедно с тях, сякаш се намираше отделно от групата.

— Е — отбелязах, — трябва ни само музиката от „Дракула, принцът на мрака“ и всичко ще е готово!

Гласът на детето-вампир беше досущ като смеха ѝ, висок и успокояващ. Престорена невинност.

— Смяташ, че сме забавни, така ли?

Свих рамене.

— Както се случи.

Тя ми се усмихна. Не оголи зъби. Изглеждаше толкова човешки: с блеснали от веселие очи, с обло и красиво лице. Виж ме колко съм безопасна, просто хубавко детенце. Да, бе!

Чернокожият вампир отново зашепна в ухото ѝ. Тя се разсмя, тъй високо и ясно, че звукът направо можеше да се бутилира.

— Упражняваш ли смеха си или ти е вроден талант? Хм, не, обзалагам се, че го упражняваш!

Жан-Клод направи гримаса. Не бях сигурна дали се опитва да съдържи смеха си или да не се намръщи. Може би и двете. На някои хора влияя точно така.

Веселието изчезна от лицето на момиченцето тъй човешки — останаха да блестят само очите ѝ. Но в тези искрящи очи не се забелязваше нищо смешно. Беше като погледа, с който котките стрелкат малки птички.

Гласът ѝ се извисяваше в края на всяка дума по маниера на Шърли Темпъл.

— Ти си или много смела, или много глупава.

— Определено ти трябва поне една трапчинка, за да си подхожда с гласа ти!

Жан-Клод се обади тихо:

— Залагам на глупостта!

Хвърлих му един поглед, след което се съсредоточих върху зловещата глутница.

— Всъщност съм уморена, ранена, ядосана и уплашена. Много бих искала представлението да приключи и да се захващаме за работа.

— Да, става ми ясно защо Обри си е изтървал нервите! — Сега вече вампирката говореше сухо и мрачновато. Сладката песен на звънчетата се разсейваше като топящ се лед. — Знаеш ли на каква възраст съм?

Втрених се в нея и поклатих глава.

— Жан-Клод, доколкото си спомням, ти каза, че е много добра! — момиченцето произнесе името на вампира, сякаш му се ядосваше за нещо.

— Добра е.

— Кажете колко съм стара! — Гласът ѝ бе леден и започваше да се изпълва с гняв.

— Не мога. Не знам защо, но не мога.

— А на колко години е Тереза?

Взрях се в тъмнокосата вампирка и си припомних тежестта на съзнанието ѝ. Тя ми се ухили насмешливо.

— На сто, може би сто и петдесет години, не повече.

Изражението на детето бе неразгадаемо, като на статуя от дялан мрамор. Попита ме:

— И защо „не повече“?

— Толкова възрастна я усещам.

— Усещаш?

— В мислите ми я чувствам като определена... степен на мощност — винаги мразя да обяснявам това на глас. Звучи ужасно загадъчно. А не е. Разбирам от вампири така, както някои хора разбират от коне или коли. Имам усет за тях. Посъбрала съм и опит. Не смятах обаче, че на Николаос ще ѝ хареса да я сравняват с кон или кола, тъй че си сдържах езика зад зъбите. Видяхте ли — все пак не съм глупачка.

— Погледни ме, жено! Право в очите! — Гласът ѝ още беше равен, без следа от заповедната сила, която притежаваше Жан-Клод.

Божее, погледни ме в очите. Човек очаква малко повече оригиналност от вампира, който господства над града. И това не казах на глас. Очите на Николаос бяха сини или сиви, или може би и двете. Погледът ѝ беше като тежък натиск върху кожата ми. Направо очаквах,

че ако вдигна ръце, ще мога да го избутам. Досега не бях чувствала поглед на вампир по този начин.

Но можех да я погледна в очите. Така или иначе, май не се очакваше да успея.

Застаналият от дясната ѝ страна войник ме гледаше, сякаш най-сетне бях успяла да направя нещо интересно.

Николаос се изправи. Пристъпи малко пред свитата си. Стигаше ми само до ключицата, с други думи — беше ниска. Постоя неподвижно за миг, на вид ефирна и сладка като картинка. Не излъчваше и грам живот — просто рисунка с красиви черти и изящни цветове...

Стоеше, без да помръдва и отвори съзнанието си за мен. Имах чувството, че е зейнала заключена врата. Умът ѝ се стовари върху моя и аз се олюлях. Мислите се врязваха в мен като ножове, видения с остър стоманен ръб. Пърхаци откъслеци от съзнанието ѝ танцуваха в главата ми и там, където ме докосваха, оставах вцепенена от болка.

Бях на колене, а не си спомнях да съм падала. Беше ми студено, толкова студено! Намирах се в нищото. Бях незначителна прашинка в сравнение с този ум. Как можех да посмея да се нарека равна на нея? Как можех да сторя друго, освен да пълзя към нея и да моля за прошка? Наглостта ми бе недопустима.

Е, запълзах на четири крака към вампирката. Стори ми се правилен начин на поведение. Трябваше да умолявам за прошката ѝ. Трябваше да ми бъде простено. Как другояче можех да приближа богиня, освен на колене?

Не. Нещо не беше както трябва. Но какво? Ред ми бе да моля богинята да ми прости. Трябваше да ѝ служа, да сторя всичко, което ме помоли. Не, не.

— Не! — прошепнах аз. — Не!

— Ела при мен, дете мое! — гласът ѝ беше като пролет след дълга зима.

Накара ме да разцъфтя отвътре. Накара ме да усетя топлина и гостоприемство.

Протегна бледите си ръце към мен. Богинята щеше да ме допусне за прегръдка! Прелестно! Тогава защо още се свивам на пода? Защо не изтичам към нея?

— Не! — ударих длани в каменния под. Заболя ме, но не достатъчно. — Не! — Тряснах с все сила юмрук в плочите. Цялата ми ръка изтръпна от болка и се вцепени. — НЕ! — заудрях с юмруци по камъните, докато не ми потече кръв. Болката беше остра, истинска и моя. Изпищях: Махай се от ума ми, кучко такава!

Задъхана се свих на пода, притиснала ръце към корема си. Сърцето ми подскачаше в гърлото. Не можех да си поема дъх. Гневът се лееше в мен, чист и остър като нож. Той прогони и последните сенки от съзнанието на Николаос.

Вдигнах очи към нея. Заливаше ме гняв, а зад него се таеше ужас. Николаос се бе втурнала в главата ми като океанска вълна в мидена черупка, изпълни ме и след това ме изпразни. За да ме пречупи, сигурно щеше да се наложи да ме подлуди, но нищо не я спираше да го стори, стига да пожелаеше. И не разполагах с никакво средство, с което да се защитя.

Детето-вампиr се взря в мен и се засмя със същия сладкогласен смях като вятърен чан.

— О, открихме нещо, от което съживителката се бои! Да, така си е! — гласът ѝ бе сладък и приятен. Отново се бе превърнала в дете.

Коленичи пред мен, приповдигайки с изящен жест небесносинята рокля над коленете си. Досуц като дама. Приведе се, за да може да ме погледне в очите.

— Е, на колко години съм, съживителке?

Започнах да треперя от шока. Зъбите ми тракаха, сякаш замръзвах до смърт — а може и така да беше. Едва успях да просмуча думите през тях и здраво стиснатите си челюсти.

— Хиляда — заявих. — Може и повече.

— Прав беше, Жан-Клод. Тя е добра! — Николаос буквално навря лицето си в моето. Повече от всичко на света копнеех да я избутам. Не исках да ме докосва!

Тя отново се изсмя, високо, буйно и чистосърдечно. Ако не ме болеше толкова много, сигурно щях да се разплача или да я заплуя.

— Добре, съживителке, разбрахме се. Прави каквото искам, иначе ще обеля мозъка ти като лукова глава! Тя издиша срещу мен и снижи глас до шепот. Детски шепот с намек за кикот. — Вярваш, че съм способна на това, нали?

Вярвах ѝ.

[1] Американски актьор от унгарски произход, изиграл ролята на граф Дракула в най-първия, посветен на вампира филм, 1931 г. — Бел. пр. ↑

Исках да заплуя гладкото ѝ, бледо лице, но се боях от онова, което щеше да ми стори. По бузата ми бавно се стече капка пот. Исках да ѝ обещаю всичко, всичко, само никога повече да не ме докосва. Николаос нямаше нужда да ме омагьосва, достатъчно беше да ме ужаси. Страхът щеше да ме контролира. На това разчиташе тя. А не можех да допусна да се случи.

— Махни... се... от... лицето... ми! — заявих.

Тя се разсмя. Дъхът ѝ бе топъл и ухаеше на мента. Ментови бонбони. Но под чистата и модерна миризма се долавяше много слабо уханието на прясна кръв. Старо чудовище. Скорошно убийство.

Вече не треперех. Заявих:

— Дъхът ти смърди на кръв!

Тя се дръпна трескаво и стрелна длани към устните си. Беше толкова човешки жест, че се засмях. Роклята на Николаос забърса лицето ми, когато детето се изправи. Малкото ѝ, обуто в чехълче краче ме ритна в гърдите.

Силата на удара ме катурна назад, болката беше остра, не можех да дишам. За втори път тази нощ не можех да дишам. Лежах по корем, пъшках и преглъщах покрай болката. Не бях чула да се чупи кост. А би трябвало да имам фрактури.

Гласът на вампирката се разнесе над мен, достатъчно горещ, за да ме свари.

— Махнете я оттук, преди лично да я убия!

Болката избледня до остро пронизване. Въздухът пареше, когато вдишвах. Гърдите ми бяха стегнати, все едно бях пила олово.

— Стой на мястото си, Жан!

Жан-Клод се беше отлепил от стената и бе преполовил разстоянието до мен. Николаос му заповяда да остане неподвижен с леко махване на малката си, бледа ръка.

— Чуваш ли ме, съживителке?

— Да — говорех задавено. Не можех да си поема достатъчно въздух, за да изрека думите.

— Счупих ли ти нещо? — гласът ѝ литна нагоре като малко птиче.

Изкашлях се в опит да прочистя гърлото си, но болеше. Свих се на кълбо, докато болката не отмине малко.

— Не.

— Жалко. Но предполагам така бихме забавили нещата или щеше да станеш напълно безполезна! — Тя явно смяташе, че последното предположение крие интересни възможности. Какво ли щяха да ми сторят, ако имах счупени кости? Не исках и да знам.

— Полицията знае само за четири убийства на вампири. А имаше още шест.

Внимателно си поех дъх.

— Защо не им казахте?

— Скъпа ми съживителке, между нас има мнозина, които не вярват на човешките закони. Знаем колко е справедливо човешкото правосъдие за немъртвите! — тя се усмихна и отново ужасно ѝ липсваше сладка трапчинка. — Жан-Клод беше петият по власт вампир в този град. Сега е трети.

Взирах се нагоре в нея и чаках да се засмее, да каже, че това е било шега. Тя продължи да се усмихва — с точно същата усмивка, като, че бе восьчна маска. Да не ме правеше на глупачка?

— Нещо е убило двама вампири-повелители? По-силни от... — наложи се да преглътна, преди да продължи — от Жан-Клод?

Усмивката ѝ се разшири и мернах ръбчетата на зъбите ѝ.

— Да, бързо схващаш. Това ти признавам. И вероятно така наказанието на Жан-Клод ще е по-малко... сурово. Той те препоръча, знаеше ли?

Поклатих глава и го погледнах. Не беше помръднал, дори не дишаше. Само очите му бяха насочени към мен. Тъмносини като среднощно небе, ярки почти като при треска. Още не беше ял. Защо тя не го оставяше да се нахрани?

— Защо ще бъде наказан?

— Нима се притесняваш за него? — Тя бе изненадана и при това ми се надсмиваше. — О, леле, не си ли ядосана, че те е ввлякъл в това?

Погледах го известно време. И разбрах какво съм видяла в очите му. Страх. Той се боеше от Николаос. Знаех също и че ако изобщо имам съюзник в тази стая, това е той. Страхът обвързва по-здрави и от любовта, и от омразата, а и действа далеч по-бързо.

— Не — отвърнах.

— Не, не! — Тя предъвка думата, произнасяйки я и така, и иначе, досущ имитация на дете. Внезапно заговори по-ниско и зряло, с глас, трептящ от горещина и гняв. — Добре. Ще ти поднесем дар, съживителке. Имаме свидетел на второто убийство. Видял е как Лукас умира. Ще ти разкаже всичко, което е видял, нали, Закари? — тя се усмихна на пясъчнорусия мъж.

Закари кимна. Излезе иззад креслото и ми се поклони ниско. Устните му бяха твърде тънки за лицето, а усмивката — крива. При все това леденозелените му очи не се отклониха от мен. Бях виждала това лице и преди, но къде?

Той пристъпи към една малка врата. Не я бях забелязала преди. Криеше се в трептящите сенки на факлите, но все пак трябваше да я забележа. Погледнах към Николаос и тя ми кимна с усмивка, разкривила устните ѝ.

Беше скрила от мен вратата, без дори да разбере. Опитах се да се изправа, опирайки се на ръце. Грешка. Зинах и се надигнах с максималната бързина, за която ми стигаше смелост. Дланите ми вече бяха изтръпнали от синини и драскотини. Ако оцелеех до сутринта, щях да се чувствам като наристано кученце.

Закари отвори вратата с пищен жест, като магьосник, който дърпа завеса. На прага стоеше мъж. Беше облечен в останки от делови костюм. Имаше стройно тяло, с малко тлъстини на кръста — твърде много бири и твърде малко упражнения. Беше на около тридесет години.

— Ела — каза Закари.

Мъжът пристъпи в стаята. Беше ококорен от страх. На светлината на факлите пръстенът на кутрето му хвърляше мътни отблясъци. Нещастникът смърдеше на страх и смърт.

Все още беше загорял, очите му бяха все още жизнени. Би могъл да мине за човек по-добре от всеки вампир в тази стая, но беше повече труп от всички тях. Въпрос само на време. Нали си изкарвах хляба като вдигах мъртъвци. Мога да разпозная зомби от пръв поглед.

— Помниш ли Николаос? — попита Закари.

Човешките очи на зомбито се разшириха и розовината изчезна от бузите му. Проклятие, изглеждаше толкова жив!

— Да.

— Ще отговаряш на въпросите на Николаос, разбираш ли това?

— Разбрах! — Челото му се набръчка, сякаш се съсредоточаваше върху нещо, което не можеше да си спомни както трябва.

— Преди не искаше да отговаря на въпросите ни. Нали? — попита Николаос.

Зомбито поклати глава, втренчило в нея поглед, изпълнен със страховито очарование. Сигурно и птичките гледат змиите по този начин.

— Измъчвахме го, но той прояви упоритост. След това, преди да продължим работата си, се обеси. Наистина трябваше да му вземем колана! — заключи нацупено вампирката със съжаление.

Зомбито я зяпаше.

— Аз... се обесих. Не разбирам. Аз...

— Той не знае ли? — попитах.

Закари се усмихна.

— Не, не знае. Не е ли страхотно? Знаеш ли колко е трудно да го направиш толкова човек, че да забрави как е умрял!

Знаех. Това значеше, че майсторът има много сила. Закари се взираше в объркания немъртвец все едно е произведение на изкуството. Безценно.

— Ти ли го вдигна? — попитах.

Николаос се обади:

— Не позна ли своя събрат-съживител? — и се засмя, леко, като полъх на далечни звънчета.

Взрях се в лицето на Закари. Той също ме оглеждаше внимателно. Изражението му бе каменно, но под окото му се забелязваше някакъв нервен тик. Признак на гняв, страх...? След това ми се усмихна широко и очаквателно. Отново ми се стори ужасно познат.

— Задай си въпроса, Николаос! Вече ще ти отговаря!

— Така ли е? — обърна се вампирката към мен. Поколебах се, изненадана, че търси мнението ми.

— Да.

— Кой уби вампира, Лукас?

Зомбито се взираше в нея с гърчещо се лице. Дишаше плитко и твърде бързо.

— Защо не ми отговаря?

— Въпросът е твърде сложен — обясни Закари. — Може и да не си спомня кой е Лукас.

— Тогава ти му задавай въпроси, а аз ще очаквам отговор! — В гласа на господарката тежеше заплаха.

Закари се обърна и разтвори театрално ръце.

— Дами и господа, и немъртви! — ухили се на тази шега. Никой друг не се и усмихна. И аз не я схванах.

— Видя ли да убиват вампир?

Зомбито кимна.

— Да.

— Как беше убит той?

— Сърцето му откъснато, главата — отрязана! — Гласът на нещастника бе изтънял от страх като хартия.

— Кой му извади сърцето?

Зомбито започна да клати глава, отново и отново, с бързи, конвулсивни движения.

— Не знам, не знам!

— Питай го какво е убило вампира! — обадох се аз.

Закари ме стрелна с поглед. Очите му бяха като зелено стъкло. Костите на лицето му изпъкваха. Гневът го бе превърнал в скелет с кожа от зебло.

— Това си е моето зомби и моя работа!

— Закари! — обади се Николаос.

Той се извърна сковано към нея.

— Въпросът е хубав. Разумен! — Тя говореше тихо и спокойно. Но не измами никого. Адът сигурно е пълен с такива гласове. Смъртоносни, но тъй хладнокръвни... Задай въпроса й, Закари!

Той се обърна отново към зомбито, свил юмруци. Не разбирах откъде идва гневът му.

— Какво уби вампира?

— Не разбирам! — в гласа на зомбито се усещаше паника като острие на нож.

— Що за твар му извади сърцето? Беше ли човек?

— Не.

— Беше ли друг вампир?

— Не.

Ето, затова зомбитата не стават за свидетели в съда. За да получиш отговори от тях, се налага да ги водиш за ръчичка, образно казано. Адвокатите те обвиняват, че насочваш свидетеля. Кое то си е истина, но не означава, че зомбитата лъжат.

— Тогава какво уби вампира?

Отново клатене на глава — напред-назад, напред-назад. Зомбито отвори уста, но не се чу нито звук. Явно се давеше с думите като че ли някой бе натъпкал хартия в гърлото му.

— Не мога!

— Какво имаш предвид с това „не мога“? — изкрещя му Закари и му удари шамар. Зомбито вдигна ръце, за да прикрие главата си. — Ти... ще... отговаряш! — Всяка дума се подчертаваше от шамар.

Зомбито падна на колене и се разплака.

— Не мога!

— Отговори ми, проклет да си! — Закари го ритна и то се срути на земята, свивайки се на плътна топка.

— Спри! — тръгнах към тях. — Спри!

Той ритна зомбито още веднъж, за последно, и се обърна към мен.

— Зомбито си е мое! Ще правя с него каквото си искам!

— Да, но е бил човешко същество! Заслужава малко повече уважение! — коленичих до хленещото създание. Ясно усещах, че Закари се надвесва над мен.

Николаос се обади:

— Остави я на мира, засега!

Той стоеше, притиснат зад гърба ми като гневна сянка. Погалих зомбито по ръката. То се сви.

— Всичко е наред. Няма да те нараня!

Ха, няма да го нараня. Той се е самоубил, за да се измъкне. Но дори гробът не се е оказал безопасно убежище. До тази вечер щях да кажа, че никой съживител няма да вдигне мъртвец с такава цел. Понякога светът се оказва по-лошо място, отколкото ми се иска да призная.

Налагаше се да отлепя ръцете на зомбито от лицето му, след това да му обърна главата, за да ме погледне. Един поглед стигаше. Тъмните му очи бяха невероятно оцъкдени от страх — такъв страх! От устата му се точеше тъничка лига.

Поклатих глава и се изправих.

— Пречупил си го.

— Да, съвсем права си! Никое проклето зомби няма да ме прави на глупак! Ще отговаря на въпросите!

Обърнах се, за да погледна в гневните очи на Закари.

— Не разбираш ли? Пречупил си ума му.

— Зомбитата нямат ум.

— Точно така, нямат. Имат — и то за много малко време — само спомена за онова, което са били. Ако се отнасяш добре с тях, могат да запазят личността си за седмица или дори повече, но това... — посочих зомбито и заговорих на Николаос. — Лошото отношение ускорява процеса. Шокът направо ги съсипва.

— Какво искаш да кажеш, съживителке?

— Този садист — забих пръст в Закари — е унищожил ума на зомбито. То няма да отговаря на други въпроси. За никого, никога.

Николаос се обърна като бледа буря. Очите ѝ бяха от прозрачно стъкло. Думите ѝ направо подпалваха стаята.

— Ти, арогантен... — през тялото ѝ пролази тръпка от малките, обути в чехлички крачета до дългата, бялоруса коса. Очаквах, че дървеното кресло ще се запали и ще стане на пепел от пещта на гнева ѝ.

Яростта разголи куклата-дете. Костите изпъкнаха под тънката като хартия кожа. Ръцете ѝ заграбиха въздуха, дращеа и дърпаха. Заби пръсти в подлакътника на стола си. Дървото изпука и се счупи. Звукът отекна в каменните стени. А от гласа ѝ направо ти оставаха белези от изгорено.

— Махай се оттук, преди да те убия! Вземи жената и я изпроводи до колата ѝ. Ако ме подведеш отново, дори съвсем малко, ще ти разкъсам гърлото и децата ми ще се къпят под душа на кръвта ти!

Страхотна картинка, малко мелодраматична, но изящно нарисувана. Не бих го казала на глас. По дяволите, аз дори не дишах. Всяко движение би могло да привлече вниманието ѝ. Вампирката се нуждаеше само от повод...

Закари явно също го усети. Поклони се, без да отклони очи от лицето ѝ. След това мълчаливо тръгна към малката врата. Крачеше спокойно, сякаш смъртта не пробиваше дупки в гърба му. Поспря на прага и ми махна като че искаше да ме изпроводи джентълменски навън. Погледнах към Жан-Клод, все още застинал там, където го бе оставила Николаос. Не бях питала за гаранции за Кетрин, нямах такава възможност. Ситуацията се променяше твърде бързо. Отворих уста, може би Жан-Клод отгатна.

Накара ме да замълча с махване на гъвкавата си, бледа ръка. Стори ми се бяла като дантелата на ризата му. Очните му орбити горяха със син огън. Дългата, черна коса се вълнуваше около внезапно преbledнялото му като на мъртвец лице. Човешката му маска се топеше. Силата му блестеше през кожата и космите по ръцете ми настръхваха. Стегнах се, взирайки се в съществото, което представляваше Жан-Клод.

— Бягай! — извика ми той, сякаш искаше да ме зашлеви с глас. Направо прокървих от думите му. Поколебах се и мернах за миг Николаос. Тя левитираше, издигаше се съвсем бавно нагоре. Кичури коса като водорасли танцуваха около скелетоподобната ѝ глава. Вдигна свитата си в ноктестата лапа длан. Костите и вените се виждаха под кехлибара на прозрачната ѝ кожа.

Жан-Клод се завъртя и махна с опакото на ръката си, сякаш ме удряше. Нещо ме запрати върху стената и кажи-речи ме избута през вратата. Закари ме хвана за ръката и ме издърпа навън.

Измъкнах се от хватката му. Вратата се хлопна право в лицето ми. Прошепнах:

— Мили Боже!

Съживителят стоеше в подножието на тясно стълбище, което водеше нагоре. Подаде ми ръка. Лицето му блестеше от пот.

— Моля те! — и размаха длан като крило на пленена птичка.

Изпод вратата се промъкна миризма. Смърдеше на гниещи трупове. Смърдеше на подути тела, на разпукана кожа, която се цепи под слънцето, на кръв, забавена и гниеща в неподвижни вени. Задавих се и отстъпих назад.

— О, Боже! — прошепна Закари. Закри носа и устата си с длан, докато все още протягаше към мен другата си ръка.

Пренебрегнах жеста му, но пристъпих към стълбите. Той отвори уста да каже нещо, но вратата изпука. Дъските се разтърсиха и изтътнаха. Изпод вратата духна вятър. Косата ми се изправи от урагання вихър. Отстъпихме няколко стъпала, а тежката дървена врата трепереше и се блъскаше срещу буря, която нямаше как да бъде там. Ураган на закрито? В щорма се просмукваше болестотворната миризма на гниеща плът. Спогледахме се. Настъпи миг, в който се обединявахме срещу тях или онова. Обърнахме се и хукнахме като кукли на конци.

Зад онази врата нямаше как да вилнее буря. Нямаше как вятърът да ни гони по тесните каменни стъпала, онази стая нямаше и гниещи трупове. Или имаше? Боже, не искам и да зная. Не искам и да зная!

В стълбището отекна взрив. Поривът на вятъра ни помете като играчки. Вратата беше разбита. Запълзях на четири крака в опит да се махна оттам, просто да се дръпна нанякъде. Закари се изправи и ме дръпна да стана. Побягнахме.

Някъде отзад се разнесе вой. Вятърът ревеше зад гърба ни. Косата ми се ветрееше пред лицето и ме заслепяваше. Закари ме стискаше здраво за ръката и не ме пускаше. Стените бяха гладки, стълбите — от хлъзгав камък, нямаше къде човек да потърси опора. Проснахме се на стъпалата и се притиснахме един към друг.

— Анита! — прошепна кадифеният глас на Жан-Клод. Анита! — Преборих се с вятъра да вдигна поглед, примигвайки в опит да различа нещо. Но пред мен нямаше нищо. — Анита! — Вятърът изричаше името ми. — Анита!

Нещо блещукаше — син огън. Две точки от син огън се носеха с бурята. Очи — нима това бяха очите на Жан-Клод? Мъртъв ли беше?

Сините огънчета полека се спуснаха надолу. Вятърът не им влияеше. Изпищях:

— Закари! — но викът ми бе погълнат от рева на бурята. Дали и той ги виждаше, или просто аз полудях?

Сините искри се спускаха все по-ниско и по-ниско и внезапно ми се прииска да не ме докосват, точно както внезапно осъзнах, че ще последва именно това. Нещо ми подсказваше, че преживяването ще е много лошо.

Откопчих се от Закари. Той ми изкрещя нещо, но ураганът ревеше и виеше между тесните стени като полудяло влакче на ужасите. Не се чуваше нищо друго. Запълзях нагоре по стъпалата, поривите ме блъскаха в лицето и се опитваха да ме смъкнат надолу. Не се чуваше нищо друго, гласът на Жан-Клод звучеше право в главата ми.

— Прости ми!

Сините пламъчета внезапно се озоваха право пред лицето ми. Притиснах се към стената и замахнах към огъня. Дланите ми минаха

през сиянието. Не беше истинско.

Изпищях:

— Остави ме на мира!

Огньовете прелетяха през дланите ми, сякаш не съществуваха, и потънаха в очите ми. Светът беше от синьо стъкло, тих, празен — син лед. Шепот:

— Бягай, бягай!

И ето, отново седях на стълбите и примигвах срещу бурята. Закари ме зяпаше.

Вятърът спря, сякаш някой му беше дръпнал шалтера. Тишината беше оглушителна. Дишах накъсано. Не усещах пулса си, нито сърцебиенето. Можех да чуя само дишането си, твърде шумно и твърде плитко. Най-сетне разбрах какво значи изразът „да останеш без дъх от страх“.

Гласът на Закари беше дрезгав и прозвуча твърде високо в тишината. Мисля, че той шепнеше, но ми се счу като вик.

— Очите ти, те блестяха в синьо!

Прошепнах:

— Тихо, шшшшт!

Не разбирах защо, но никой не биваше да чуе току-що казаното от него, не биваше да знае какво се е случило. Животът ми зависеше от това. В главата ми повече не се разнасяше шепот, но последният съвет ми се стори добър. Бягай. Бягството звучеше направо прекрасно.

Тишината беше опасна. Означаваше, че битката е приключила и победителят може да обърне внимание и на други неща. Не исках да съм едно от тях...

Изправих се и подадох ръка на Закари. Той изглеждаше озадачен, но ме хвана и се изправи. Издърпах го нагоре по стъпалата и се затичах. Трябваше да се измъкна, налагаше се, иначе щях да умра в този дворец, тази вечер, сега. Знаех го с увереност, която не оставяше нито място за въпроси, нито време за колебания. Тичах, за да спася живота си. Щях да умра, ако Николаос ме видеше сега. Щях да умра.

И дори нямаше да науча защо.

Закари или също се беше паникьосал, или смяташе, че знам нещо, в което не е посветен, защото се затича заедно с мен. Когато някой от двамата ни се препънеше, другият го дръпваше на крака и тичахме пак. Тичахме, докато в мускулите на краката ми пламна

киселина, а гърдите ми се сковаха от острата болка, породена от липса на кислород.

Ето това е причината да се занимавам с джогинг, за да тичам като дявол, когато нещо ме преследва. По-слабите бедра не са достатъчен стимул. Има и друго когато се наложи да тичаш, да тичаш в името на живота си. Тишината беше тежка и почти осезаема. Сякаш се изливаше нагоре по стълбите в търсене на нещо. Тишината ни преследваше със същата увереност, с която преди това ни се бе нахвърлил вятърът.

Проблемът при тичането нагоре по стълби е, че ако някога си имал травма на коляното, не си в състояние да търчиш до безкрай. Дай ми равна повърхност и мога да бягам часове наред. Сложи ме на наклон и коленете ми изпадат в гърч. Започна се с наболяване, но не мина много време преди то да прерасне в остра, пронизваща болка. Всяка крачка предизвикваше писък в крака ми, докато накрая той запулсира целият — от пръстите до таза.

Коляното започна да пука при движение — ясно доловим звук. Това беше лош знак. Заплашваше да ме предаде. Ако капачката се изместеше, щях да остана осакатена тук на стъпалата, а тишината да души около мен. Николаос щеше да ме намери и да ме убие. Защо бях толкова сигурна ли? Нямам представа, но го знаех — знаех го така добре, както, че трябва да си поемам дъх. Нямам навика да споря с предчувствията си.

Забавих ход и отпочинах на стъпалата, раздвижвайки мускулите на краката си. Стиснах зъби, когато мускулите на болния ми крак се свиха на възел. Щях да го поразпъна и да се почувствам по-добре. Болката нямаше да отmine, защото се бях отнесла твърде безмилостно към травмата, но поне щях да мога да вървя, без коляното да ме предаде.

Закари се срути на стълбите — явно не се занимаваше с джогинг. Мускулите му щяха да се сковат, ако не продължеше да се движи. Може би го знаеше. Може и да не го беше грижа.

Разперих ръце по стената така, че раменете ми да се изпънат. Просто нещо познато за правене, докато чакам коляното да се успокои. Да се занимавам с нещо, докато се вслушвам за... какво? Нещо тежко и плъзгащо се, нещо древно и отдавна мъртво.

Вместо това над нас се разнесе стържене — по-нагоре по стълбите. Застинах, притисната към стената, опряла длани в прохладния камък. Сега пък какво? Какво още? Та нали, помилуй Господи, зората щеше да настъпи скоро.

Закари се изправи и се обърна с лице към стълбите. Стоях с гръб към стената, така че да имам видимост и в двете посоки. Гледах нагоре. Искях си пистолета. Бях го оставила заключен в багажника на колата, където ми беше направо дяволски полезен.

Стояхме точно под площадка на завоя на стълбите. Много пъти ми се е искало да мога да виждам зад ъгли. Като сега например. Чувахе се потъркване на плат в камък и тътрене на подметки.

Мъжът, който излезе иззад ъгъла, беше човек — изненада, изненада! Дори шията му нямаше белези. Бялата му като сняг коса беше късо подстригана. Мускулите по врата му изпъкваха. Бицепсите му бяха по-дебели от кръста ми. Кръстчето ми е малко, но все пак ръцете му бяха, ами, впечатляващи. Беше поне метър и деветдесет, и мазнините по него не стигаха и тиган да намажеш.

Очите му бяха кристално бледи, като небе през януари — далечно, ледено и синьо. Беше и първият видян от мен бодибилдър, който да няма тен. Всичките тези виещи се мускули бяха покрити с бяла кожа, същински Моби Дик. Черна мрежеста безръкавка показваше всеки сантиметър от масивния му гръден кош. Черни шорти се вееха около напмпаните му крака. Беше се наложило да ги отреже отстрани, за да ги намъкне върху каменните масиви на бедрата си.

Прошепнах:

— Исусе, колко коремни преси правиш?

Мъжът се усмихна със стиснати устни. Заговори, като едва ги мърдаше, без да покаже и следа от резците си.

— Четиристотин.

Подсвирнах тихичко. И казах това, което се очакваше от мен:

— Впечатляващо!

Той се усмихна, като продължаваше внимателно да не показва зъби. Опитваше се да се преструва на вампир. Такова щателно представление, похабено за мен. Дали да му кажа, че направо лъха на човек? Не, нищо чудно след подобно изказване да ме счупи като съчка.

— Това е Уинтър! — поясни Закари. Името беше прекалено съвършено, за да е истинско — като на филмова звезда от

четиридесетте.

— Какво става? — попита културистът.

— Господарката ни и Жан-Клод се бият — обясни Закари.

Мъжът си пое дълбоко и шумно дъх и леко се поококори.

— Жан-Клод? — каза името така, че да прозвучи като въпрос.

Съживителят кимна и се усмихна.

— Да, и той явно се справя добре.

— Ти коя си? — смени темата Уинтър.

Поколебах се, Закари сви рамене.

— Анита Блейк!

Тогава мъжът се усмихна, най-сетне демонстрирайки хубави, обикновени зъби.

— Ти си Екзекуторката?

— Да.

Той се разсмя. Звукът отекна между каменните стени. Тишината сякаш се стегна около нас. Смяхът секна внезапно, а на устната на мъжа заблестя капка пот. Беше го усетил и се уплаши. Заговори тихо, почти шепнешком, сякаш се боеше да не го подслушат:

— Не си достатъчно едра, за да бъдеш Екзекуторката!

Свих рамене:

— Това понякога разстройва и мен.

Уинтър се усмихна и почти се засмя отново, но се сдържа. Очите му обаче заблестяха.

— Я да се махаме всички оттук! — заяви Закари.

Подкрепях го напълно.

— Бях пратен да проверя Николаос — обясни Уинтър. Тишината запулсира при изричането на името. По лицето му се стече струйка пот. Важен съвет по повод безопасността: никога не изричай името на ядосан вампир-повелител, когато той е достатъчно близо да „чуе“.

— Тя може и сама да се погрижи за себе си — прошепна Закари, но гласът му отекна по стълбите.

— Ъъъъ... — обадох се и аз.

Съживителят ме стрелна с поглед и свих рамене. Понякога просто не успявам да се сдържа.

Уинтър ме зяпаше, с лице, безразлично като на мраморна статуя. Движеха се само очите му. Мистър Мачо.

— Елате! — каза. Обърна се, без да проверява дали ще го последваме.

Е, последвахме го.

Бих тръгнала след него накъдето и да е, стига да върви нагоре по стълбите. Знаех само, че нищо — абсолютно нищо — не може да ме върне надолу по онези стъпала. Не и доброволно. Разбира се, винаги съществуват и други варианти. Погледнах към широкия гръб на Уинтър. Да, ако не искаш да го сториш доброволно, винаги има и други възможности.

Стълбите водеха до квадратна стая. От тавана висеше гола крушка. Не си бях и представяла, че някаква си мътна крушчица може да бъде толкова прекрасна — но беше. Знак, че излизаме от подземната килия на ужасите и приближаваме реалния свят. Бях готова да си ида у дома.

Имаше две врати, водещи навън от каменната стая едната право пред нас и друга отдясно. От тази отпред се лееше музика. Силна и весела циркова мелодия. Вратата се отвори и музиката шурна около нас. Мернах ярки цветове и многобройна тълпа. Блесна табела: „Къща на смеха“. Карнавално кръстовище, вътре, на закрито. Знаех къде се намирам. „Циркът на Прокълнатите“.

Най-силните вампири на града спяха под Цирка. Ето ти важна информация!

Вратата тръгна да се затваря, приглушавайки музиката и закривайки ярките табели. Погледнах право в очите на тийнейджърка, която надничаше през прага. Вратата хлопна.

На нея се облегна някакъв тип — висок и жилав, издокаран като речен комарджия. Носеше пищно пурпурно сако, с дантела по врата и отпред, прави черни панталони и ботуши. Широкопола шапка засенчваше лицето му, а златна маска криеше всичко-освен устата и брадичката. Изпод маската в мен се взираха тъмни очи.

Езикът му затанцува по устните и зъбите — остри, значи вампирски. Защо ли не се изненадах?

— Страхувах се да не те изпусна, Екзекуторке! — в гласа му се долавяше плътността, на южняшкия акцент.

Уинтър пристъпи и застана помежду ни. Вампирът се засмя — пищен, лаещ смях:

— Господин Мускул си мисли, че може да те защити. Дали да го разкъсам на парченца, за да докажа, че греши?

— Няма да е необходим — казах.

Закари също пристъпи и се нареди до мен.

— Позна ли гласа ми? — попита вампирът.

Поклатих глава.

— Минаха две години. Докато не изниква тази работа, не знаех, че ти си Екзекуторката. Мислех, че си умряла.

— Може ли да минем на темата? Кой си ти и какво искаш?

— Толкова нетърпелива и страстна, толкова човешка... — Вампирът вдигна облечените си в ръкавици ръце и си свали шапката. Златната му маска бе обрамчена от къса, кестенява коса.

— Моля те, не го прави! — обади се Закари. — Господарката нареди да изпратя тази жена в безопасност до колата ѝ!

— Нямам намерение да откъсна и косъм от главата ѝ — тази вечер. — Ръкавиците все пак повдигнаха маската.

Лявата половина на лицето беше в белези — нацепена и буквално стопена. Само кафявото око бе все още цяло и живо, въртеше се в кръг от розово-бели зараснали ръбци. Изгарянията от киселина изглеждат по този начин. Само дето в случая не ставаше дума за киселина. Раните бяха от светена вода.

Спомних си как тялото му ме приковава към земята. Зъбите му разкъсваха рамото ми, докато се опитвах да го удържа далеч от гърлото си. Острото ясно изпукване на костта, където я прехапа. Писъците ми. Ръката му натискаше главата ми назад. Той се дръпна, за да нанесе удар. Безпомощна бях. Пропусна врата ми, така и не разбрах защо. Зъбите му потънаха близо до ключицата и я счупиха. Ближеше кръвта ми, както котка — сметана. Лежах притисната под него и слушах как лочи кръвта. Счупените кости още не ме боляха заради шока. Не изпитвах болка, а започвах и да не се боя. Умирах.

Дясната ми ръка посегна в тревата и докосна нещо гладко — стъкло. Стъкленицата със светена вода, която бе изпаднала от чантата ми, преровена от получовешките слуги. Вампирът изобщо не ме поглеждаше. Бе притиснал лице към раната. Езикът му проучваше направената от самия него дупка. Зъбите му застъргаха по оголената кост и аз изпищях.

Той се разсмя, заровил лице в рамото ми — смееше се, докато ме убиваше. Смъкнах капачето на стъкленицата и я плиснах право във физиономията му. Плътта кипна. Кожата му се покри с мехури и завря. Той коленичи над мен, притисна длани към лицето си и запищя.

Мислех си, че е останал в къщата, докато тя гореше. Искях да е мъртъв — копнеех да е мъртъв. Бях си пожелала този спомен, бях го наместила удобно. А сега, ето го тук — моят любим кошмар се връщаше към живот.

— Какво — не пициш от ужас? Не пышкаш от страх? Направо ме разочарова, Екзекуторке! Не ти ли харесва собствената ти бродерия?

Заговорих задавено и приглушено:

— Мислех, че си умрял!

— О? Е, сега знаеш, че не е вярно. Сега аз също знам, че си жива. Колко удобно!

Той се усмихна и мускулите на белязаната му буза разтеглиха усмивката на една страна, превръщайки я в гримаса. Дори вампирите не могат да излекуват всичко.

— Цяла вечност, Екзекуторке — цяла вечност в този вид! — Чудовището погали белезите с ръкавицата на дланта си.

— Какво искаш?

— Бъди смела, малко момиченце, бъди смела, каквато ти се иска да бъдеш! Аз усещам страха ти. Искам да видя белезите, които ти оставих — да видя, че ме помниш, както и аз те помня.

— Помня те.

— Белезите, момиче, покажи ми белезите!

— Ще ти покажа белезите — и после какво?

— После си отиваш вкъщи или накъдето там си се запътила. Господарката е дала ясна заповед да не бъдеш наранена, докато не си свършиш работата за нас!

— А после?

Той се усмихна — широка бездна от бляскави зъби.

— После ще те преследвам и ще ти се отплатя за това! — Докосна лицето си. — Ела, момиче, не се срамувай, виждал съм всичко това и преди. Вкусих кръвта ти. Покажи ми белезите и господин Мускул няма да умре, за да докаже колко е силен.

Погледнах към Уинтър. Беше скръстил масивните си юмруци на гърдите. Гърбът му направо вибрираше от готовност. Вампирът беше прав, той щеше да умре, но нямаше да се откаже. Вдигнах скъсания си ръкав над лакътя. Сгъвката на ръката ми беше украсена от въртоп ръбци; белезите се стичаха от него като поток, кръстосваха се и се

спускаха надолу от външната страна. Кръстообразното изгаряне заемаше единственото чисто място от вътрешната страна на мишницата ми.

— Както ти бях разкъсал ръката, не смятах, че ще можеш да я използваш отново.

— Физиотерапията е чудесно нещо.

— На мен не може да ми помогне никаква физиотерапия.

— Така е — съгласих се аз.

Първото копче на блузата ми липсваше. Скъсах още едно и я разгърнах широко, за да покажа ключицата си. Белезите се катереха по нея, пълзяха наоколо... Изглеждам наистина привлекателно по бански.

— Добре! — кимна вампирът. — Миришеш на студена пот, когато си помислиш за мен, малко момиченце! Надявах се, че витая в мислите ти така, както и ти в моите.

— Има определена разлика, ще знаеш.

— И каква по-точно е тя?

— Ти се опитваше да ме убиеш. Аз се защитавах.

— А защо дойде в дома ни? Да забиеш колове в сърцата ни. Дойде в дома ни да ни убиеш. Не ние тръгнахме на лов за теб!

— Да, но преди това сте изловили двадесет и трима други. Това са доста хора. Групата ви трябваше да бъде спряна.

— Кой те назначи за Господ? Кой те превърна в наш палач?

Поех си дълбоко дъх. Бях спокойна и не треперех. Голяма точка за мен.

— Полицията!

— Ха! — Той плю на пода. — Много предизвикателно. Наистина работиш здраво, момиче! Намери убиеца, после ще си довършим работата!

— Може ли да тръгвам вече?

— Да, свободна си. Тази нощ си в безопасност, защото господарката е казала така, но положението ще се промени.

Закари се обади:

— През страничната врата!

Вървеше едва ли не заднешком, за да следи вампира, докато отстъпвахме. Уинтър остана отзад, да ни пази гърба. Идиот.

Закари отвори вратата. Нощта беше гореща и лепкава. Летният вятър ме удари в лицето — влажен, плътен и прекрасен.

Вампирът подвикна:

— Помни, че се казвам Валънтайн, щото ще чуеш вести от мен!

Ние със Закари излязохме навън. Вратата се затвори зад гърба ни. От външната страна нямаше дръжка, нито друго средство да бъде отворена. Еднопосочен билет — за навън. „Навън“ ми звучеше направо прекрасно.

Тръгнахме полека.

— Имаш ли пистолет със сребърни куршуми? — попита Закари.

— Да.

— На твоето място бих започнал да го нося.

— Сребърните куршуми няма да го убият.

— Но ще го забавят.

— Аха...

Повървахме няколко минути в мълчание. Топлата лятна нощ сякаш се лееше около нас и ни държеше в лепкавите си, любопитни длани.

— Всъщност ми трябва автомат.

Съживителят ме стрелна с поглед:

— Смяташ да разнасяш по цял ден автомат?

— С отрязано дуло ще влезе под палто.

— В средата на лятото в Мисури ще се стопиш. Защо не картечница или огнехвъргачка, щом си тръгнала на едро?

— Картечницата има прекалено голямо разсейване. Може да улучиш невинни хора. Огнехвъргачката е обемиста. И доста „мръсна“.

Съживителят положи длан на рамото ми и ме спря.

— Използвала ли си огнехвъргачка срещу вампири?

— Не, но съм виждала как се прави.

— Боже мили! — за миг той се взря в нищото и после попита: — И върши ли работа?

— Страхотна е... обаче прави голяма каша. И освен това изгори къщата около нас. Сметнах, че методът е малко екстремален.

— Обзалагам се! — отново тръгнахме напред. — Сигурно мразиш вампирите.

— Не ги мразя.

— Тогава защо ги убиваш?

— Защото това ми е работата и съм добра в нея!

Завихме зад ъгъл и видях паркинга, където бях оставила колата си. Струваше ми се, че е било преди дни. Според часовника ми бяха няколко часа. Чувствах се малко като след полет с реактивен самолет, само дето вместо да пресичаш часовите зони, пресичаш събития. След множество травматични случки усещането ти за време се изкривява. Твърде много неща се случват за твърде кратък период от време.

— Аз ще съм ти дневната свръзка. Ако имаш нужда от нещо, или искаш да предадеш съобщение, ето ти телефона ми! — Съживителят пхна в ръката ми кутия кибрит.

Погледнах кутийката. На лъскав черен фон с кървавочервени букви пишеше „Циркът на Прокълнатите“. Прибрах я в джоба на панталона си.

Пистолетът ми лежеше на място в багажника. Надянах кобура си, без да ми пука, че нямам сако да го прикрия. Набиващият се на очи пистолет привлича вниманието, но повечето хора те оставят на мира. Те често дори хукват да бягат, разчиствайки пътя пред теб. Така преследванията стават много убедителни.

Закари изчака, докато се настаня в колата си. Облегна се на отворената врата.

— Не може да е просто работа, Анита. Трябва да има по-сериозна причина от това!

Погледнах към скута си и завъртях ключа на колата. След това вдигнах глава и се вгледах в светлите очи на съживителя.

— Страхувам се от тях. Съвсем естествено човешко поведение е да разрушаваш онова, от което се боиш!

— Повечето хора прекарват живота си в опит да избегнат нещата, от които се боят. Ти търчиш след тях. Това е лудост!

Прав беше. Затворих вратата и го оставих да стои в горещата тъмнина. Аз вдигах мъртвите от гроба и полагах немъртвите в покой. Точно това правех. Такава бях. Ако изобщо започна да се питам за мотивите си, ще спра да убивам вампири. Ето това е истината.

И тази вечер не се питах за мотивите си, значи все още си бях убиец на вампири, все още носех дадения ми от тях прякор. Бях Екзекуторката.

Утрото се спусна по небето като завеса от светлина. На фона на лекия прилив на зората, Зорницата блестеше като диамант.

За два дни станах свидетелка на два изгрева. Започвах да се ядосвам. Номерът бе да реша на кого съм ядосана и какво да сторя по въпроса. Точно сега исках само да поспя. Останалото щеше да почака, налагаше се да почака. Вече часове наред карах на страх, адреналин и упоритост. В тихата люлка на колата усетих ясно тялото си. То не беше доволно.

Болеше ме да стискам волана, болеше и когато го въртях. Кървавите драскотини по ръцете ми изглеждаха по-зле, отколкото всъщност бяха — или поне така се надявах. Цялото ми тяло беше сковано. Всички подценяват синините. Те болят. И щяха да ме болят още повече, след като поспях върху им. Нищо не може да се сравни със събуждането сутрин след един хубав побой. Прилича на махмурлук, който обхваща цялото тяло.

Коридорът в блока ми беше тих. Тишината нарушаваше само съскащото пъшкане на климатика. Направо усещах всичките онези хора, заспали зад затворените си врати. Изпитвах желание да опра ухо в някоя, за да проверя дали ще чуя дишането на съседите си. Такава тишина! Часът преди зазоряване е на практика най-потайният. Това е мигът да останеш насаме и да се порадваш на тишината.

Единственият още по-тих час е три сутринта, а аз не съм фен на „три сутринта“.

Бях извадила ключовете, държах ги в ръка и почти докоснах вратата, когато внезапно осъзнах, че е открената. Беше малка цепнатина, почти незабележима, но не съвсем. Отстъпих вдясно и притиснах гръб към стената. Дали „те“ бяха чули дрънченето на ключовете? И кой беше вътре? Адреналинът ми бликна като скъпо шампанско. Озъртах се, нащрек за всички сенки и движения на светлината. Тялото ми влезе в извънреден режим и се молах на Господ да е напразно.

Извадих пистолета си и се облегнах на стената. А сега какво? От вътрешността на апартамента не се чуваше нито звук, нищо. Можеха да са още вампири, но изгревът вече почти бе настъпил. Нямах да са вампири. Кой друг би влязъл в апартамента ми? Поех си дълбоко дъх и издишах. Не знаех. Нямах ни най-малка представа. Човек би казал, че вече ще съм свикнала да не знам какво, по дяволите, става, но с това няма начин да се примиря. Само се ядосвам и малко се плаша.

Имах няколко избора. Можех да си тръгна и да се обадя на полицията, което не беше лоша идея. Но, като изключим влизането и умирането вместо мен, какво точно щяха да сторят те, на което аз да не съм способна? Неприемлив вариант. Можех да почакам в коридора, докато който е там вътре прояви любопитство. Това би отнело известно време, а и апартаментът можеше да е празен. Щях да се почувствам доста глупаво, ако стоя отвън часове наред с пистолет, прицелен в празно жилище. Бях уморена и исках да си легна. Проклятие!

Е, винаги можех да нахлуя вътре, открила огън. А, не. Можех да отворя вратата, легнала на пода и да застрелям хората вътре. Ако и те имаха оръжие. И ако изобщо имаше някой в жилището ми.

Най-умното щеше да е да надчакам взломджиите, но бях уморена. Адреналиновият прилив спада под разочарованието от толкова много избори. Стига се до точка, в която си просто уморен. Не мислех, че мога да стоя отвън в климатизираната тишина и да остана нащрек. Щях да заспя, както си стоях права, но и това беше идея. А след още час съседите ми щяха да се размърдат и можеха да попаднат насред престрелка. Не, неприемливо. Каквото и да предприемех, трябваше да стане сега.

Решението бе взето. Добре. Няма по-добро средство за прочистване на мозъка от страха. Отдалечих се колкото се може повече от вратата и пресякох с насочен към нея пистолет. Придвижих се по стената от лявата страна към пантите. Отворих вратата навътре. Само бутване и се облягах отново на стената, просто. Точно така.

Приклеках на едно коляно с рамене, присвити така, сякаш бих могла да си сгуша главата като костенурка. Обзалагам се, че всеки би стрелял на нивото на гърдите и изстрелът ще мине над мен, защото присвита съм доста по-ниска.

Бутнах вратата с лявата си ръка и се хванах за касата. Сработи прекрасно. Пистолетът ми сочеше към гърдите на лошото момче. Само че ръцете му вече бяха вдигнати, а и ми се хилеше.

— Не стреляй! — каза. — Аз съм, Едуард!

Коленичих, втренчена в него; гневът ми се надигаше като гореща вълна.

— Ти, копеле такова! Знаел си, че съм отвън!

Той сплете пръсти.

— Чух ключовете.

Оглеждах внимателно стаята. Едуард беше обърнал към вратата натруфеното ми бяло кресло. Не забелязах да е местено нещо друго.

— Уверявам те, че съм съвсем сам, Анита.

— За това ти вярвам. Защо не ми се обади?

— Искях да видя дали все още си добра. Можех да те издухам, докато се колебаеше пред вратата, а ключовете ти подрънкваха така приятно...

Затворих и заключих вратата, макар че — честно казано — с Едуард вкъщи щеше да е по-безопасно да въртна ключа отвън, а не отвътре. Ако не го познавате, няма да ви се стори особено впечатляващ, нито пък страховит. Висок е около метър и седемдесет, жилив, рус, синеок и очарователен. Но, ако аз съм Екзекуторката, той е самата Смърт. Именно той е човекът, когото съм виждала да вкарва в действие огнехвъргачка.

Работили сме заедно преди време и Господ ми е свидетел, че с него се чувствах в безопасност. Носеше повече огнестрелни оръжия от Рамбо, само дето от време на време прекаляваше с невниманието към невинни зяпачи. Започнал бе кариерата си като наемен убиец. Поне това знаеха в полицията. Мисля, че хората бяха започнали да му изглеждат твърде лесна плячка, за това бе преминал на вампири и ликантропи. Знам само, че ако настъпи миг, когато ще му е по-удобно да ме убие, вместо да ми бъде „приятел“, той ще го стори. Едуард няма съвест. Това го превръща в идеалния убиец.

— На крака съм цялата проклета нощ, Едуард. И не съм в настроение за играчките ти.

— Колко зле си пострадала?

Свих рамене и простенах.

— Ръцете ме болят — най-вече синини. Добре съм!

— Нощният ти секретар каза, че си отишла на дамско парти... — гостът ми се ухили с блеснали очи. — Сигурно е било страхотно!

— Натъкнах се на един вампир, когото сигурно познаваш.

Той вдигна русите си вежди и оформи беззвучно възклицание с устни.

— Помниш ли къщата, която за малко да ни опече?

— Преди около две години. Убихме шестима вампири и двама хора-слуги.

Подминах Едуард и се проснах на дивана.

— Пропуснали сме един.

— Не, не сме! — говореше напълно уверено. Едуард в най-опасната си форма. Внимателно се вгледах в тила му.

— Имай ми доверие, като го казвам. За малко да ме убие тази вечер! — което беше само част от истината, известна също като лъжа. Ако вампирите не искаха да разказвам на полицията, определено не биха искали и Смъртта да знае. За тях Едуард беше далеч по-опасен от ченгетата.

— Кой точно?

— Онзи, който за малко не ме разкъса на парчета. Нарече се Валънтайн. Все още носи киселинните изгаряния, които му оставих.

— Светена вода?

— Ахъм.

Едуард дойде да седне при мен на дивана. Настани се в единия край, на известно разстояние.

— Разкажи ми! — беше втренчил очи в лицето ми.

Отклоних поглед.

— Няма какво толкова да се разказва!

— Лъжеш, Анита! Защо?

Втренчих се в него, гневът ме заля като цунами. Мразя, когато ме хващат в лъжа.

— По речния бряг има вампирски убийства. Откога си в града, Едуард?

Той се усмихна, макар че не бях сигурна на какво:

— Отскоро. Чух слух, че тази вечер ще се срещаш с главния вампир в града.

Не можах да се сдържа. Устата ми зейна, изненадах се прекомерно, за да го прикрия.

— Откъде, по дяволите, научи това?

Той изящно сви рамене:

— Имам си източници.

— Никой вампир няма да говори с теб, не и доброволно.

Отново свиване на рамене, което едновременно казваше всичко и абсолютно нищо.

— Какво си правил тази нощ, Едуард?

— А ти какво си правила, Анита?

Туше, мексиканска безизходица, както и да е.

— Тогава защо дойде при мен? Какво искаш?

— Искам местоположението на главния вампир. Дневната му спалня.

Бях се възстановила достатъчно, за да си сложа каменната физиономия и да не покажа изненада.

— Откъде бих могла да го знам?

— А знаеш ли го?

— Не! — изправих се. — Уморена съм и искам да си легна. Ако няма друго...?

Той също се надигна, все още усмихнат, сякаш знаеше, че съм излъгала.

— Ще поддържаме връзка. И ако се натъкнеш на информацията, която ми трябва... — той остави края на изречението да увисне във въздуха и тръгна към вратата.

— Едуард!

Той ме погледна през рамо.

— Да имаш случайно рязан автомат?

Отново вдигна вежди.

— Мога да ти намеря.

— Ще си платя.

— Не, брой го подарък.

— Не мога да ти кажа...

— Но знаеш, така ли?

— Едуард...

— Колко си загазила, Анита?

— Хлътнала съм до уши и потъвам бързо.

— Мога да ти помогна.

— Знам.

— Ако ти помогна, ще убия ли повечко вампири?

— Може би...

Той ми се усмихна — ослепителна, спираща дъха усмивка. Беше най-добрата му, в стил „готиното съседско хлапе“. И досега не съм решила дали усмивката му е истинска или е поредната маска. Може ли да стане истинският Едуард, ако обичате? Вероятно не.

— Приятно ми е да наранявам вампири. Включи ме в работата, ако можеш.

— Непременно.

Той поспря с длан на дръжката на вратата:

— Надявам се, че при другите си източници ще имам повече късмет, отколкото при теб!

— Какво ще стане, ако не успееш да намериш местоположението чрез някой друг?

— Ами, ще се върна.

— И?

— И ти ще ми кажеш онова, което искам да знам. Нали? — все още ми се усмихваше — очарователно и момчешки. В същото време искаше да каже, че ще ме измъчва, ако се наложи.

Преглътнах с усилие.

— Дай ми няколко дни, Едуард, и вероятно ще имам информацията, която ти трябва.

— Добре! По-късно днес ще ти донеса автомата. Ако не си вкъщи, ще го оставя на кухненската маса.

Не го попитах как ще влезе, ако не съм си вкъщи. Само би се усмихнал или засмял. Ключалките не са особена пречка за Едуард.

— Благодаря ти. За автомата, имам предвид.

— За мен е удоволствие, Анита! До утре! — той излезе навън и затвори вратата.

Страхотно. Вампири, а сега и Едуард. Денят вече бе навършил четвърт час. Не особено обещаващо начало. Заключих вратата, не че имаше особена полза, и си легнах. Браунингът „Хай Пауър“ се озова в резервното си скривалище, преработен кобур, прикрепен на таблата на леглото. Кръстът висеше като ледено парче метал на врата ми. Бях в безопасност, доколкото е възможно, и почти прекомерно уморена, за да ме е грижа.

Взех в леглото със себе си и още едно нещо — плюшена играчка, пингвин на име Зигмунд. Не спя често с него, само от време на време, след като някой се опита да ме убие. Всеки си има своите слабости. Някои хора пушат. Аз пък събирам плюшени пингвини. Ако не кажете на никого, и аз няма да кажа.

Стоях в голямата каменна зала, където се срещнах с Николаос. Вътре бе останало само дървеното кресло празно и самотно. На пода до него имаше ковчег. Факлите се отразяваха в полираното дърво. В помещението полъхваше вятър. Пламъците трепереха и хвърляха по стените големи черни сенки. Те сякаш се движеха независимо от светлината. Колкото повече ги гледах, толкова по-сигурна бях, че са прекалено тъмни и твърде плътни.

Усещах сърцето си като буца в гърлото. Пулсът ми препускаше в главата. Не можех да дишам. След това осъзнах, че чувам и второ сърцебиене, като ехо.

— Жан-Клод?

Сенките изплакаха „Жан-Клод!“ с високи, пискливи гласове.

Коленичих до ковчега и стиснах капака. Беше изработен от една цяла дъска и се отваряше на добре смазани панти. По стените му рухна кръв. Заля краката ми, оплиска ръцете ми. Изпицях и се изправих, покрита с кръв. Все още беше топла.

— Жан-Клод!

Бледа ръка се издигна от кръвта, сгърчи се и се удари в стената на ковчега. Лицето на Жан-Клод изплува на повърхността. Моята ръка се пресегна към него. Сърцето му пулсираше в главата ми, само че той беше мъртъв. Беше мъртъв! Ръката му представляваше леден восък. Очите му се отвориха. Мъртвата му длан ме сграбчи.

— Не! — опитах да се освободя. Паднах на колене в изстиващата кръв и изпицях: — Пусни ме!

Той седна. Целият беше покрит с кръв. Бялата му риза бе пропита с нея — направо кървав парцал.

— Не!

Той придърпа ръката ми по-близо до себе си — и мен с нея. С другата се опрях в ковчега. Не исках да го доближавам. Нямах да го доближа! Вампирът се наведе над дланта ми с отворена уста и

изхвъркнали зъби. Сърцето му туптеше срещу сенките като гръмотевица.

— Жан-Клод, не!

Той вдигна очи към мен, точно преди да ме захапе.

— Нямах избор!

От косата му и по лицето капеше кръв, докато физиономията му не се превърна в кървава маска. Зъбите му потънаха в ръката ми. Изпищях и се събудих, седнала права като свещ в леглото.

Звънецът на вратата дрънчеше, та се късаше. Изтърколих се от кревата. Забравих. Зинах. Движех се твърде бързо за побоя, който отнесох снощи. Болеше ме и на места, където просто нямаше как да съм се ударила. Ръцете ми бяха залепнали от засъхнала кръв. Имах чувството, че са сковани от артрит.

Звънецът не спираше да звъни, все едно някой се беше облегнал на него. Който и да беше, благодарна му бях, че ме събуди. Бях спала с една твърде голяма риза.

Нахлузих снощните джинси и вече бях в домашно облекло.

Сложих плюшения пингвин Зигмунд обратно при останалите. Играчките се намираха на малко канапе до отсрещната стена, под прозореца. Пингвини имаше и по пода край него, като пухкава вълна.

Болеше ме да се движа. Чувствах се схваната дори като дишах. Извиках:

— Ида де!

На половината път към вратата ми хрумна, че гостът може и да е някой с не добри намерения. Върнах се обратно в спалнята и си взех пистолета. Бях вдървена и го хванах с мъка. Май трябваше да си измия и превържа ръцете снощи. Е, карай.

Коленичих зад стола, който Едуард бе преместил пред вратата и подвикнах:

— Кой е?

— Рони е, Анита! Нали тази сутрин трябваше да потренираме!

Събота. Бях забравила. Винаги е изненадващо колко обикновен е животът дори когато хората се опитват да те наранят. Имах чувството, че Рони трябва да знае за снощи. Нещо тъй необичайно би трябвало да повлияе на целия ми живот, само че нещата не стават по този начин. Когато бях в болницата с шинирана ръка и цялата набедена с тръбички, мащехата ми се оплака, че още не съм се омъжила. Притесняваше се,

че ще остана стара мома на пределната възраст от двадесет и четири. Джудит не е от типа, който бих нарекла „свободомислеща жена“.

Семейството ми не приема леко моята работа — риска, който поемам, нараняванията... Затова по всевъзможен начин се стараят да не ги забелязват. С изключение на шестнадесетгодишния ми доведен брат. Джош смята, че съм страхотна, готина или каквато там думичка се използва в момента.

Вероника Симс е различна. Тя ми е приятелка и ме разбира. Рони е частен детектив. Редуваме се да се посещаваме в болницата.

Отворих вратата и я пуснах, свела пистолета до хълбока си. Тя разбра всичко и отбеляза:

— Мамка му, изглеждаш ужасно!

Усмихнах се:

— Е, поне изглеждам така, както се и чувствам.

Детективката влезе и метна сака си пред креслото.

— Можеш ли да ми разкажеш какво е станало? — Не беше настояване, а въпрос. Рони разбира, че не всичко може да бъде споделено.

— Съжалявам, но няма да мога да тренирам днес.

— Имам чувството, че си тренирала повече, отколкото си в състояние да понесеш. Я иди си накисни ръцете в мивката. Аз ще направя кафето. Става ли?

Кимнах и веднага съжалих за жеста. Аспирини, аспирини, това ми звучеше наистина страхотно в момента. Спрях точно преди да вляза в банята.

— Рони?

— Да?

Тя стоеше в малката ми кухня, стиснала в ръка мерителна чашка с прясно кафе на зърна. Беше почти метър и осемдесет. Понякога забравям що за великански ръст е това. Хората се изумяват, че двете можем да тичаме заедно. Номерът е, че аз налагам темпото и се насилвам. Упражнението е чудесно.

— Мисля, че имам гевречета в хладилника. Ще ги пъхнеш ли в микровълновата с малко сирене?

Тя ме зяпна.

— Познавам те от три години и за първи път те чувам да поискаш храна преди десет сутринта!

- Слушай, ако ти е толкова трудно, просто забрави.
- Не става въпрос за това, много добре знаеш.
- Съжалявам. Просто съм уморена.
- Върви се лекувай, после ще ми разказваш. Става ли?
- Аха!

Накисването на ръцете не ме накара да се чувствам по-добре. Беше все едно си беля кожата от пръстите. Избърсах се внимателно и намазах драскотините с „Неоспорин“. На етикетчето пише „Антибактериален крем за локално приложение“. По времето, когато свърших с лейкопласта, изглеждах като розовато-кафеникава версия на ръката на Мумията.

Гърбът ми представляваше куп тъмни синини. Ребрата ми бяха украсени в ярко пурпурно. По този въпрос нямаше какво толкова да се направи, освен да се надявам, че аспириинът ще подейства бързо. Е, поне едно нещо можех да сторя — да се поразтегна. Разгривката щеше да ме поотпусне и да ми осигури безболезнени движения... горе-долу. Виж, самите упражнения щяха да бъдат истинско мъчение. С това щях да се заема после. Първо исках да похапна.

Умирах от глад. По принцип ми се гади от самата идея за храна преди десет. Тази сутрин обаче исках да ям — умирах от глад. Много странно. Може би от стреса.

Ароматът на гевреците и топящото се сирене накара стомаха ми да изреве. А от аромата на прясно сварено кафе направо ми се прииска да изям дивана с все дамаската.

Нагълтах два геврека и три чаши кафе, докато Рони седеше срещу мен и отпиваше от първата си чаша. Погледнах към нея и открих, че ме зяпа. Сивите ѝ очи се взираха настоятелно в мен. Бях я виждала да изучава по същия начин заподозрени.

— Какво? — попитах.

Тя сви рамене.

— Нищо. Можеш ли да си поемеш дъх и да ми разкажеш за снощи?

Кимнах и не ме заболя чак толкова. Аспиринът, природен дар за съвременния човек. Разказах ѝ — от обаждането на Моника до срещата с Валънтайн. Не ѝ казах за всичко, което се случи в „Цирка на Прокълнатите“. Пропуснах и сините светлини на стълбите, както и гласа на Жан-Клод в главата ми. Нещо ми подсказваше, че и това е

опасна информация. Бях се научила да вярвам на инстинктите си, тъй че го пропуснах.

Рони е добра — погледна ме и каза:

— Това ли е всичко?

— Да! — лесна лъжа, проста, едносрична. Не мисля, че се хвана.

— Добре! — тя отпи от кафето си. — Какво искаш от мен в случая?

— Подуши наоколо. Имаш достъп до различни групи. Като „Хора срещу вампирите“, „Лига за човешки глас“ и тъй нататък. Виж дали някоя може да е замесена в убийствата. Аз не мога да се приближавам до тях... усмихнах се. — В крайна сметка, нали съживителите са сред типовете, които те мразят!

— Да, но ти убиваш вампири!

— Аха, ама вдигам зомбита. Твърде странно за закоравелия фанатик.

— Добре. Ще проверя ХСВ и останалите. Нещо друго?

Обмислих добре и поклатих глава — почти не усетих болка.

— Не се сецам за друго. Просто бъди много внимателна. Не искам да те застраша по начина, по който стана с Кетрин!

— Вината не е била твоя.

— Да бе!

— В случая нямаш вина за нищо.

— Кажй го на Кетрин и годеника й, ако положението се влоши.

— Анита, дявол го взел, тези същества те използват. Те искат да те видят обезкуражена и изплашена, за да могат да те контролират. Ако допуснеш вината да се настани в теб, ще вземат да те убият.

— Е, стига де, Рони, точно това исках да чуя! Ако това е твоята версия за насърчителни слова, предпочитам да пропусна вдъхновяващата реч!

— Не ти трябва насърчаване. Нуждаеш се от хубаво скастриане.

— Благодаря, вече ме кастрира снощи.

— Анита, чуй ме! — Тя се взираше настоятелно в мен, оглеждаше ме изпитателно, сякаш се опитваше да види дали наистина я слушам: — Направила си всичко възможно за Кетрин. Искам да се съсредоточиш върху това да запазиш собствения си живот. Затънала си до гуша във врагове. Не се отвличай с глупости!

Права беше. Стори, каквото можеш и продължи нататък. Кетрин бе в безопасност, поне засега. Най-доброто, което можех да направя.

— Затънала до гуша във врагове, но нагазила само до глезен в приятели.

Рони се ухили.

— Може пък везната да натежи.

Стиснах чашата в превързаните си ръце. Стените ѝ излъчваха топлина.

— Уплашена съм.

— Което доказва, че не си толкова глупава, колкото изглеждаш.

— Леле, покорно благодаря!

— Пак заповядай! — Рони вдигна чашата си за тост. — За Анита Блейк, съживителка, убийца на вампири и добра приятелка. Пази се!

Чукнахме се с чашите.

— Ти също се пази. Точно сега да си ми приятел май не е най-здравословното занятие!

— Че откога това е новина?

За нещастие, беше права.

След като Рони си тръгна, разполагах с две възможности: или да си легна отново, нелоша идея, или да се захвана с разрешаването на случая, по който всички толкова ме натискаха да работя. Можех да изкарам и с четири часа сън — поне известно време. Но определено не бих издържала и толкова, ако Обри ми разкъсаше гърлото. Предположих, че е по-добре да се хвана за работа.

Трудно се носи пистолет лятно време в Сейнт Луис. Голям проблем е, все едно дали кобурът е под мишницата или на бедрото. Ако метнеш сако, за да скриеш оръжието, ще се стопиш от горещината. Ако си сложиш пистолета в чантата, ще те убият — всеизвестен факт е, че няма жена, способна да изрови даден предмет от чантата си за по-малко от дванадесет минути.

Окуражаваше ме това, че все още не са стреляли по мен. Но пък бях отвлечена и за малко да ме убият. Не смятах да го допусна отново без хубава схватка. Във фитнеса вдигах петдесет килограма от лежанка — нелош резултат, даже чудесен. Но когато тежиш само петдесет и три кила, това е и сериозен недостатък. Бях готова да се обзаложа, че ще спечеля срещу всеки „лош тип“ с моя размер, стига да е човек. Проблемът е, че лошите типове мой размер се броят на пръсти. А вампирите... е, поне докато не започна да вдигам товарни камиони, са класи над мен. Значи ще си взема пистолет.

В крайна сметка се спрях на не особено подходящ за професията вид. Тениската беше огромна, стигаше ми едва ли не до коленете. Направо се ветрееше около мен. Единственото, което спасяваше положението беше, че отпред имаше щампа с пингвини, играещи плажен волейбол заедно с малки пингвинчета, които си строят пясъчни замъци от страни. Харесвам пингвините. Купих тениската за пижама и не съм възнамерявала да я нося през деня. Но с нея бях в безопасност, поне докато не ме арестуваше модната полиция.

На черните си шорти нанизах колан заради пригодения за поставяне отвътре в панталона кобур. Беше „Ънкъл Майк‘с Сайджик“ и

много си го обичах, но не ставаше за браунинга. Имам и втори пистолет — за всеки случай и при нужна от дискретност — „Файърстар“, спретнат малък деветмилиметров седемзарядник.

Маскарада завършваха бели тенис-чорапки с изящни сини райета, които подхождаха на сините кожени ивици по белите ми маратонки. Така изглеждах и се чувствах на около шестнайсет, тромава тийнейджърка..., но когато се обърнах към огледалото, нямаше и следа от пистолета на колана ми. Тениската се спускаше над и около него и го правеше невидим.

Торсът ми е жилав — хубав, ако щете, мускулеста съм и гледката не е лоша. За нещастие, краката ми са около десет сантиметра по-къси от идеалните за Америка. Никога няма да имам слаби бедра, а и за прасците ми единственото ласкателство е „мускулести“. Дрехите подчертаваха краката ми и скриваха всичко друго, но си носех пистолета и нямаше да се разкапя от жегата. Компромисът е изкуство на несъвършенството.

Разпятieto ми висеше под тениската, но добавих и малка гривна-амулет на лявата си китка: три кръстчета, закачени на сребърна верижка. Белезите ми също се виждаха ясно, но през лятото се старая да се преструвам, че въобще ги няма. Не си представям как ще се облека с дълъг ръкав при четирийсет градуса на сянка и стопроцентова влажност. Ръцете ми ще окапят. Белезите и бездруго не са първото, което се забелязва, ако ходя с голи ръце. Честна дума.

„Съживители“ ООД беше на нов адрес едва от три месеца. Срещу нас е разположен кабинет на психолог, който взима не по-малко от сто на час; по-нататък по коридора са настанени пластичен хирург и двама адвокати; един брачен съветник и компания за недвижими имоти. Преди четири години „Съживители“ се побираше в една стая над гараж. Бизнесът се разрастваше.

Повечето ни добър късмет се дължеше на Бърт Бон, нашия шеф. Той беше бизнесмен, шоумен, имаше талант да прави пари от нищото; беше пройдоха и винаги на ръба на измамата. Нищо нелегално, но... Повечето хора предпочитат да се смятат за „бели шапки“ — добрите момчета. Малцина носят черните шапки и се кефят на това. Сивото е цветът на Бърт. Понякога се чудя дали ако го порежа, ще потече зелено — като от прясно отпечатани пари.

Та той беше превърнал в доходоносен бизнес една необичайна способност, притеснително проклятие или религиозно изживяване като съживяването на мъртъвци. Ние, съживителите, имаме таланта, но Бърт знае как да го издои. Трудно е да се спори с логиката му. Но щях да се постарая.

Тапетите в приемната бяха светлозелени с малки ориенталски завърнтулки, изрисувани в зелено и кафяво. Килимът беше дебел, в приятно зелено, твърде светло за трева, но в сходна отсянка. Навсякъде имаше растения.

Отдясно на вратата растеше *Ficus benjium*, висок като върба, с малки, кожести зелени листенца. Буквално се виеше около креслото пред саксията му. В отсрещния ъгъл бе настанено второ дърво — високо и право, с копа остри палмови листа на върха — *Dracaena marginata*. Или поне така пишеше на етикетите, прикрепени към възлестите им стъбла. И двете чудесии опираха в тавана. Във всяко свободно местенце в светлозелената стая бяха натикани и посадени дузини по-малки растения.

Бърт твърди, че пастелнозеленото е успокояващо, а растенията придават домашен уют. Аз смятам, че приемната прилича на мизерна кръстоска между крипта и магазин за цветя.

Мери — нашата дневна секретарка — минава петдесетте. С колко — това си е нейна работа. Косата ѝ е къса и не трепва при вятър. За това има грижата плътният пласт лак. Мери не си пада по естествения вид. Има двата порастнали синове и четири внучета. Когато минах през вратата, ми се усмихна с най-добрата си професионална усмивка.

— С какво мога да... О, Анита, не предполагах, че ще се появиш преди пет!

— Нямаше, но се налага да говоря с Бърт и да си взета някои неща от кабинета.

Мери се намръщи срещу бележника си за срещи... общия ни бележник.

— Е, в момента Джеймисън е в кабинета ти с клиент!

В нашата малка фирма има само три работни помещения. Едното принадлежи на Бърт, а другите две си разменяме според необходимостта. Повечето си работа вършим на полето... тъй де, на гробищата... и на практика кабинетите никога не ни трябват по едно и

също време. В действие е същият принцип като съвместното наемане на бунгало.

— Колко ще се бави с клиента?

Мери погледна бележките си.

— Тя е майка, чийто син обмисля да се присъедини към Църквата на вечния живот.

— И какво опитва Джеймисън — да ги убеди или да ги разубеди?

— Анита! — Мери ми се нацупи, но това си е самата истина.

Църквата на вечния живот е вампирска църква. Първата в историята, която може да гарантира вечен живот и го доказва. Никакво чакане. Никакви мистерии. Просто вечност на сребърен поднос. Повечето хора вече не вярват в безсмъртните си души. Не е популярно да се тревожиш за Рая и Ада, и дали си абсолютно добър човек. Тъй че Църквата намира последователи навсякъде. Ако не вярваш, че така ще съсипеш безсмъртната си душа, какво имаш да губиш? Дневната светлина. Храната. Не е кой знае какво.

Аз се притеснявам именно за душата. Моята безсмъртна душа не е за продан, дори и срещу цяла вечност. Нали разбирате, знам, че вампирите могат да умират. Доказала съм го. А никой не е наясно какво се случва с душата на вампира, когато умре. Дали може да си добър вампир и да идеш в Рая? Подобна идея не ми допада особено.

— Бърт също ли има клиенти?

Мери отново погледна към бележника.

— Не, свободен е! — вдигна очи и се усмихна, сякаш беше доволна, че е успяла да ми помогне. Може и да беше.

Вярно е, че Бърт заема най-малкия от трите кабинета. Стените са в меко пастелносиньо, килимът — два оттенъка по-тъмен. Шефът твърди, че цветът успокоява клиентите. Аз смятам, че е като да застанеш в синьо кубче лед.

Бърт не подхожда на малкия син кабинет. В него няма нищо малко. Висок е метър и деветдесет, има широки рамене и фигура на атлет от колежа, започнал е да поомеква в корема. Бялата му коса е подстригана късо над малките уши. Натрупан от разходки с яхта тен подчертава светлите му очи и коса в остър контраст. Очите му са почти безцветно сиви, като мръсно прозоречно стъкло. Налага се да поработиш много здраво, за да накараш мръсносивите очи да сияят, но

точно сега те блестяха. Бърт на практика ме озаряваше цялата. Кое то е лош знак.

— Анита, каква приятна изненада. Сядай! — той размаха срещу мен един плик. — Днес получихме чека!

— Чек? — попитах.

— Задето ще се занимаваш с вампирските убийства.

Бях забравила. Бях забравила, че в целия хаос някой ми обеща и пари. Изглеждаше глупаво и обидно, че Николаос ще подобри нещата с пари. А ако се съдеше по физиономията на Бърт, трябва да бяха много.

— Колко са?

— Десет хиляди долара... — той проточи всяка дума така, че да отзвучи с тежест.

— Не са достатъчно.

Бърт се разсмя.

— Анита, ставаш алчна на стари години! Мислех, че това е моя работа!

— Не стигат за живота на Кетрин или за моя.

Усмивката му леко трепна. В очите му се появи враждебна искрица, сякаш се канех да му кажа, че Дядо Коледа не съществува. Почти го чувах как се пита дали се налага да връща чека.

— За какво става дума, Анита?

Разказах му всичко, с няколко дребни поправки. Пропуснах „Цирка на Прокълнатите“. Пропуснах сините светлини. Никакво първо вампирско белязване.

Когато стигнах до онази част, където Обри ме хвърля в стената, шефът се обади:

— Шегуваш се!

— Искаш ли да видиш синините?

Довърших разказа и се взрях в сериозното му, квадратно лице. Бе положил на бюрото големите си длани с дебели пръсти. Чекът лежеше наблизо, върху спретнатата купчина жълтеникави пликове. Изражението срещу мен беше внимателно и загрижено. Емпатията ми обаче не действа добре спрямо Бърт. Винаги виждам как колелцата в главата му се въртят и пресмятат сборове.

— Не се бой, Бърт, можеш да осребриш чека.

— Ама, Анита, това не е...

— Спести си го.

— Анита, наистина не съм имал за цел да те поставям в опасност!

Засмях се.

— Глупости!

— Анита! — изглеждаше шокиран, малките му очичките се ококориха и посегна с ръка към гърдите си. Господин Честност.

— Няма да се хвана, тъй че си спести глупостите за клиентите. Познавам те прекалено добре.

Тогава той се усмихна. Беше истинската му усмивка. Моля, да стане истинският Бърт Вон. Очите му блестяха не с топлота, а по-скоро с удоволствие. В усмивката на шефа има нещо преценяващо, обидно многозначковско. Сякаш познаваше и най-ужасните неща, които си сторил някога и с удоволствие ще си затваря устата — на определена цена.

Има нещо малко страховито в човек, който знае, че не е добър и не му пука. Това противоречи на всичко, което Америка цени и обича. На първо място ни учат да сме мили, да ни харесват, да сме популярни. Човек, който захвърля всичко това е отцепник и потенциално опасно създание.

— И какво може да стори „Съживители“ ООД по въпроса?

— Вече хванах Рони да провери някои неща. Мисля, че колкото по-малко хора участват, толкова по-малко ще бъдат в опасност.

— Винаги си била хуманистка.

— За разлика от някои, които мога поименно да изброя.

— Нямах представа какво искат те.

— Не, но си знаел какво е отношението ми към вампирите.

Бърт ми се усмихна и отбеляза:

— Знам тайната ти, знам и най-страшните ти сънища...

Такъв си е — напорист изнудвач. Отвърнах му с приятелска гримаса:

— Ако друг път посмееш да ми пратиш за клиент вампир, без първо да се консултираш с мен, напускам!

— И къде ще идеш?

— Ще взема с мен списъка с клиентите, Бърт. Кой тук дава интервюта по радиото? За кого става дума по вестниците? Ти се погрижи това да съм аз, Бърт. Смяташе, че съм най-продаваемата от

екипа. Най-безопасна на вид, най-умилителна. Като кученце до езерото. Когато хората се обаждат на „Съживители“, кого търсят?

Усмивката му изчезна, зимен лед скова очите му.

— Няма да се справиш без мен!

— Въпросът е ти дали ще се справиш без мен!

— Ще успея.

— Аз също.

Взирахме се един в друг в продължение на доста време. И двамата не искахме да отклоняваме поглед или да мигаме. Бърт се нагани да се усмихне, все още втренчен в очите ми. Тъглчетата на усмивката започнаха да подръпват и моята уста. И двамата се засмяхме едновременно. Край.

— Добре, Анита, никакви вампири повече!

Изправих се.

— Благодаря ти!

— Наистина ли ще напуснеш? — на лицето му се четеше весела откровеност — изкусна, приятна маска.

— Не вярвам в празните заплахи, Бърт. Знаеш добре това.

— Да — съгласи се той. — Знам. Честно, не подозирах, че тази работа ще заплаши живота ти!

— Щеше ли да има разлика?

Той се замисли за момент и се засмя:

— Не, но щях да поискам по-висока такса.

— Продължавай да правиш пари, Бърт. Добър си в това.

— Амин!

Оставих го да се порадва на чека в уединение. Може и да се посмее над него. Парите бяха кървави, нищо лично. Но според мен Бърт не се притесняваше от това. Аз обаче се тревожех.

Вратата на кабинета се отвори. Отвътре излезе висока руса жена. Беше между четиридесет-петдесетгодишна и имаше тънко кръстче. Носеше бутиков златист панталон, безръкавна блуза с цвета на яйчена черупка разголваше загорелите ѝ ръце, а диаманти отрупваха както златния ѝ часовник „Ролекс“, така и сватбения ѝ пръстен. Камъкът на него сигурно тежеше половин кило. Обзалагам се, че дори не е мигнала, когато Джеймисън ѝ е назовал цената.

Момчето, което следваше мадамата, също беше слабо и русо. Изглеждаше на около петнадесет, но знаех, че трябва да е поне на осемнайсет. Преди пълнолетие няма начин законно да се присъедините към Църквата на вечния живот. Хлапето все още не можеше да употребява законно алкохолни напитки, но можеше да избере смърт и вечен живот. Боже, каква законова глупотевина!

Джеймисън вървеше най-отзад — ухилен и загрижен. Говореше тихо на момчето, докато изпращаше клиентите до вратата.

Извадих визитна картичка от чантата си. Подадох я на жената. Тя погледна първо картичката, после и мен. Погледът ѝ ме обходи от горе до долу. Не остана впечатлена — може би заради тениската.

— Да? — каза.

Чистокръвност. Нужно е в развъждането да е участвала истинска чиста кръв, за да се създаде човек, който само с една дума те кара да се, почувстваш като боклук. Разбира се, това не ме трогна. Не, голямата златна богиня не ме накара да се чувствам малка и гневна. Да, бе.

— Телефонът на тази визитка е на човек, който специализира вампирски култове. Добър е.

— Не искам да промиват мозъка на сина ми.

Успях да се усмихна. Реймънд Фийлдс е моят експерт по вампирски култове и той не промива мозъци. Казва истината, независимо колко е неприятна.

— Господин Фийлдс ще ви разкаже за потенциалната лоша страна на вампиризма — обясних.

— Надявам се, че господин Кларк ни е дал цялата информация, от която имаме нужда.

Демонстративно вдигнах ръка пред лицето ѝ.

— Не съм получила тези белези при игра на ръгби. Моля ви, вземете визитката. Обадете му се — или не му се обаждайте. Както си решите.

Под грима, жената бе леко пребледняла. Очите ѝ малко оцъклени. Взираше се в ръката ми.

— Вампири ли го сториха? — гласът ѝ прозвуча тихо и накъсано, почти човешки.

— Да — отвърнах.

Джеймисън я хвана под ръка.

— Госпожо Франкс, виждам, че вече сте се запознали с нашата щатна убийца на вампири!

Тя го погледна, после отново мен. Внимателно наложената маска започваше да се напуква. Облиза устни.

— Така ли! — възстановяваше се бързо, вече отново звучеше снизходително.

Свих рамене. Какво да кажа? Набутах визитката в увенчаната ѝ с дълги нокти длан, а Джеймисън тактично я взе от нея и я прибра в джоба си. Но жената му позволи. Какво да направя аз? Нищо. Бях опитала. Точка. Край. Взрях се обаче в сина ѝ. Беше толкова невероятно млад...

Спомням си как на осемнайсет се смятах за пораснала. Мислех си, че знам всичко. Бях на около двадесет и една, когато открих, че знам едно голямо нищо. Все още не знам нищо, но поне здравата се напъвам да се науча. Понякога това е най-доброто, на което е способен човек. Може би най-доброто, на което всеки един е способен. Боже, ама съм госпожица Цинична тая заран!

Джеймисън избутваше клиентите към изхода. Долових няколко изречения.

— Тя се опитваше да ги убие. Те просто са се защитавали.

Аха, такава съм си аз, наемен убиец на немъртви. Поразяващата ръка от гробищата. Да, бе. Оставих Джеймисън на неговите полуистини и влязох в кабинета. Все още се нуждаех от досиетата.

Животът си продължава, поне за мен. Но не можех да прогоня детското лице от мислите си, нито ококорените му очи. Хлапето имаше златист тен и кожата му беше гладка като на бебе. Нима на човек не трябва поне да му расте брада, за да може да се самоубие?

Поклатих глава, сякаш можех да отърся и лицето на хлапето от мислите си. Почти успях. Бях коленичила с папките в ръце, когато в кабинета влезе Джеймисън.

Хлопна вратата зад гърба си. Предполагах, че точно така ще направи.

Кожата му има цвят на тъмен мед, очите му са светлозелени; лицето му е обградено от дълги, стегнато навити къдри. Косата му е почти рижава. Джеймисън е първият зеленоок, червеносок негър, който съм виждала изобщо. Беше жилав, слаб... и не се бе упражнявал и един час в живота си — просто късметлия в генетично отношение. Представата на Джеймисън за упражнения вдига чашки на хубав купон.

— Никога повече не го прави! — каза той.

— Кое? — изправих се, притиснала папките към гърдите си.

Той поклати глава и почти се усмихна..., но гримасата му беше гневна и разкри малки бели зъби.

— Не се дръж като задник!

— Съжалявам.

— Глупости, изобщо не съжаляваш!

— Не съжалявам, че се опитах да дам на жената визитката на Фийлдс. Не. Бих го сторила пак.

— Не обичам да ме подминават като пътен знак пред клиентите ми.

Свих рамене.

— Сериозно говоря, Анита! Повече недей ми въртя такива номера!

Исках да го помоля, да настоя, но не го сторих.

— Не си квалифициран да консултираш хората дали да станат или да не станат немъртви.

— Бърт смята, че съм.

— Бърт би взел пари и за атентат срещу папата, ако смята, че ще се измъкне след това.

Джеймисън се усмихна, намръщи ми се но не успя да се сдържи и пак ми се ухили:

— Добре се оправяш с думите.

— Благодаря.

— Не ме унижавай пред клиенти, става ли?

— Обещавам никога да не ти се бъркам, когато става дума за възкресение на мъртъвци.

— Това не е достатъчно — отвърна той.

— Да, но е единственото, което ще ти обещаю. Не си квалифициран да съветваш хора. Не бива!

— Малката госпожица Съвършенство. Ти убиваш хората за пари. Не си нищо друго, освен проклета убийца.

Поех си дълбоко дъх. Издишах. Нямах намерение да се карам с него точно днес.

— Екзекутирам престъпници с пълната благословия на закона.

— Да, но ти е приятно. Доставяш си наслада като ги нанизваш на колци. Не можеш да изкараш и една проклета, седмица, без да се окъпеш в нечия кръв.

Зяпнах го и попитах:

— Наистина ли вярваш в това?

Той не искаше да ме погледне в очите, но накрая отвърна:

— Не знам.

— Бедните малки вампири, бедните недоразбрани твари. Така ли? Онзи, който ме беляза, е избил двадесет и трима души, преди съдът да ми даде разрешително за него... — дръпнах тениската си надолу, за да разкрия белега на ключицата. — Този вампир беше убил десет души. Специализираше се в малки момченца, твърдеше, че месото им е особено нежно. Той не е мъртъв, Джеймисън. Измъкнал се е. Снощи ме намери и ме заплаши!

— Ти не ги разбираш.

— Не! — забих пръст в гърдите му. — Ти не ги разбираш.

Той ме стрелна с гневен поглед, трепкайки с ноздри — дъхът му излизаше на топли струйки. Отстъпих назад. Не биваше да го докосвам, това е нарушение на правилата. Никога не докосваш човек по време на караница, освен ако не си си наумил да преминеш към насилие.

— Съжалявам, Джеймисън! — не знам дали разбираше за какво се извинявам.

Не каза нищо.

Когато го подминах, той ме попита:

— За какво са ти папките?

Поколебах се, но той познаваше досиетата не по-зле от мен. Щеше да разбере какво липсва.

— Вампирските убийства.

Спогледахме се едновременно. Зяпнахме се.

— Взела си парите? — попита той.

Това ме спря.

— Знаеш за случая?

Той кимна.

— Бърт се опита да ги накара да наемат мен вместо теб. Не пожелаха да се хванат на въдицата.

— Брей, след цялата добра реклама, която си им правил...

— Казах на Бърт, че няма да се навиеш. Че няма да работиш за вампири.

Леко скосените му очи ме изучаваха, оглеждаха и се опитваха да измъкнат някаква истина от мен. Пренебрегнах Джеймисън и си наложих приятно, но каменно изражение.

— Парите говорят, колега, дори и на мен!

— Ти не даваш и пукнат петак за печалбата!

— Какво късогледство от моя страна, а?

— Винаги така съм мислил. Не го правиш за пари! — просто твърдение. — Тогава защо?

Не исках Джеймисън да ми се бърка. Той смяташе вампирите за зъбати хора. И те много внимаваха да го държат на чистата, невинна страна. Той никога не си цапаше ръцете, тъй че можеше да си позволи да се преструва или да пренебрегва истината... и дори да лъже сам себе си. Аз пък твърде често си цапам ръцете. Да се полъжа е добър начин да умра.

— Виж, Джеймисън, имаме различно мнение за вампирите, но всичко, което може да убие вампир, може да превърне и хората в кайма. Искам да хвана този маниак, преди той, тя или то да се захванат с това.

Лъжата не беше никак лоша. Беше дори смислена. Джеймисън примигна срещу мен. Дали ще ми повярва или не зависеше от това колко му се иска да ми повярва. Колко силно е желанието му светът да си остане чист и безопасен. Кимна — веднъж, много бавно.

— Смяташ, че може да хванеш нещо, което не е по силите на вампир-повелител?

— Явно те така мислят — отворих вратата и той ме последва навън. Може би щеше да ми задава още въпроси, може би не..., но ме прекъсна един глас.

— Анита, готова ли си да тръгваме?

И двамата се обърнахме и сигурно съм изглеждала не по-малко стресната от Джеймисън. Нямах среща с никого.

Да, но на един от столовете в чакалнята, полупотънал в джунглата от растения, седеше мъж. В първия момент не го познах.

Заресана назад гъста кестенява коса, много привлекателно лице... Черни слънчеви очила скриваха очите му. Извърна глава и разруши илюзията за къса подстрижка. Над яката му се виеше дебела конска опашка. Носеше синьо джинсове яке с вдигната яка. Кървавочервената фанела подчертаваше тена му. Изправи се бавно, усмихна се и си свали очилата.

Беше Филип с многото белези. Не го познах облечен. От едната страна на гърлото му имаше превръзка, почти скрита под яката на якето.

— Трябва да поговорим — каза.

Затворих уста и се постарях да изглеждам достатъчно интелигентна.

— Филип, не очаквах да те видя толкова скоро!

Джеймисън прехвърляше поглед между нас. Мръщеше се. Подозрително. Мари седеше, опряла брадичка на ръцете си и се радваше на представлението.

Тишината беше ужасно неловка. Филип подаде ръка на Джеймисън. Промърморих:

— Джеймисън Кларк, това е Филип... мой приятел! — веднага щом го казах, ми се прииска да не съм. „Приятел“ е дума, която жените използват за назоваване на любовниците си. Отдавна е изгубила по-съществения си смисъл.

Джеймисън се усмихна широко:

— Тъй значи, ти си приятел... на Анита! — претърколи думата в устата си и я вкуси от всички страни.

Мери махна възбудено с ръка. Филип забеляза и я озари с ослепителна, разтапяща либидото усмивка. Секретарката ни се изчерви.

— Е, вече трябва да тръгваме. Хайде, Филип! — сграбчих го за ръката и го помъкнах към вратата.

— Радвам се, че се запознахме, Филип! — обади се Джеймисън. — Със сигурност ще спомена за теб на другите, които работят тук. Сигурен съм, че и те ще се радват да се запознаете по някое време!

Колегата ми наистина се наслаждаваше на случката.

— Точно сега сме много заети, Джеймисън! Може би някой друг път!

— Добре де, добре — съгласи се той.

Изпрати ни до вратата и я отвори пред нас. Ухили ни се, докато вървахме по коридора, хванати ръка за ръка. Ах, да му се не види! Налагаше се малкият хитър пор да си мисли, че имам любовник. Голяма работа. И щеше да каже на всички. Филип ме хвана с ръка през кръста и се наложи да се преборя с желанието да го отблъсна. Преструвахме се, нали така? Усетих как се поколеба, щом докосна с длан пистолета ми.

В коридора срещнахме една от агентките по недвижими имоти. Тя поздрави мен, но се взираше във Филип. Той й се усмихна. Когато я подминахме и се насочихме към асансьора, погледнах през рамо. Естествено, тя зяпаше гърба му, докато се отдалечавахме.

Трябва да призная, че танцьорът имаше хубав гръб. Агентката ме хвана, че я наблюдавам и прибързано отклони очи.

— Защищаваш честта ми, а? — попита Филип. Избутах го встрани и натиснах копчето на асансьора.

— Какво правиш тук?

— Жан-Клод не се прибра снощи. Знаеш ли защо?

— Не съм се „справила“ с него, ако за това намекваш.

Вратата се отвори. Филип се облегна на двете крила, придържайки ги с тяло и длан. Усмивката, с която ме озари, бе обещаваща и представляваше коктейл от малко зло и много секс. Нима наистина исках да остана сама в асансьора с него? Вероятно не, но пък бях въоръжена. А той поне доколкото можех да определя, не беше.

Пъхнах се под ръката му, без да се налага да се навеждам. Вратата изсъска зад нас. Бяхме сами. Той се облегна в ъгъла, скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в мен изпод черните си очила.

— Винаги ли правиш така? — попитах.

Лека усмивка.

— Как?

— Позираш.

Филип се стегна за миг, после се отпусна отново.

— Вроден талант ми е!

Поклатих глава:

— Ахъм... — и се взрях в проблясващите номера на етажите.

— Жан-Клод добре ли е?

Погледнах го и не намерих какво да кажа. Асансьорът спря. Излязохме.

— Не ми отговори — напомни Филип тихо.

Въздъхнах. Разказът беше твърде дълъг.

— Почти обед е. Докато хапваме, ще ти разкажа, каквото знам.

Той се ухили.

— Опитваш се да ме бройкаш ли, госпожице Блейк?

Засмях се — не можах да се сдържа:

— Ще ти се!

— Може би — съгласи се той.

— Готиният флиртаджия, това си ти, а?

— На повечето жени им харесва.

— Повече би ми харесало, ако не знаех, че и с деветдесетгодишната ми баба ще флиртуваш по същия начин, както с мен!

Той прикри смеха си с кашлица.

— Нямах особено високо мнение за мен!

— Много си падам по отсъждането. Това е един от недостатъците ми.

Филип отново се засмя, приятен звук.

— Какво ще кажеш да чуя остатъка от списъка с недостатъците ти, след като ми обясниш къде е Жан-Клод?

— Не мисля, че ще го споделя.

— И защо?

Спрях точно пред стъклената врата, която водеше към улицата.

— Защото те видях снощи. Знам какъв си и знам как си изкарваш раните.

Той протегна ръка и докосна рамото ми.

— Раните ми идват по много различни начини.

Намръщено стрелнах с поглед дланта му и той я дръпна.

— Стига, Филип! Няма да се хвана.

— Може би до края на обяда ще си промениш мнението?

Въздъхнах. Срещата съм хора като Филип и преди хубави мъже, които са свикнали жените да се лигавят около тях. Не се опитваше да ме сваля, просто искаше да признае, че го намирам за привлекателен. Ако не го признаех, щеше да продължава да ме тормози.

— Предавам се, печелиш.

— Какво печеля? — попита той.

— Прекрасен си, даже си великолепен. Ти си един от най-хубавите на вид мъже, които са ми попадали пред очите. От подметките на обувките, по протежение на прилепналите ти джинси и по плоските стегнати гънки на корема, до скулптурната линия на челюстта ти — ти си прекрасен. А сега можем ли да вървим да обядваме и да спрем с глупостите?

Той смъкна надолу слънчевите си очила точно колкото да надникне над горния им ръб. Взираше се в мен поне минута-две, после пак върна очилата на място.

— Ти избираш ресторанта — каза го равно, без подигравка.

Чудех се дали не съм го обидила. Питам се и дали ми пука.

На улицата жегата се издигаше като тухлена стена — стена от влажна топлина, която прилепваше за кожата като найлонова торбичка.

— Ще се стопиш с това яке — обадох се.

— Повечето хора се притесняват от белезите.

Измъкнах ръце изпод гънките на тениската и оголих лявата. Белегът сияеше на слънчевата светлина, по-лъскав от останалата кожа.

— Няма да кажа на никого, ако и ти си затваряш устата.

Филип си свали слънчевите очила и се втренчи в мен. Не можех да разгадая изражението му. Знаех само, че нещо се случва зад тези големи кафяви очи. Заговори тихо.

— Това единственият ти белег от ухапване ли е?

— Не — отвърнах.

Дланите му се свиха в юмруци, вратът му се стегна... сякаш го бяха ударили с ток. Тръпката пролази по ръцете и към раменете му, и по протежение на гърба. Раздвижи шия, сякаш за да се отърси. Върна черните очила на място, очите му останаха безизразни. Якето изчезна от гърба му. Белезите по опакото на ръцете му изглеждаха бели на фона на тена. Белегът на ключицата надничаше изпод ръба на фанелата. Имаше хубав врат, дебел, но не прекалено мускулист — ивица гладка, загоряла кожа. Преброих четири ухапвания по безупречната му кожа. И това само от дясната страна. Лявата беше скрита под превръзката.

— Мога пак да си сложа якето — заяви.

Бях го зяпнала.

— Не, просто...

— Какво?

— Ами, не ми влиза в работата.

— Все пак питай.

— Защо правиш това, което правиш?

Филип се усмихна, но усмивката му беше крива и суха:

— Това е извънредно личен въпрос.

— Каза да питам — погледнах какво става от другата страна на улицата. — По принцип ходя в „Мейбъл“, но може да ни видят...

— Срам ли те е от мен? — в тона му долових остра като шкурка дрезгавина. Очите му бяха скрити, но мускулите на челюстта му — стегнати.

— Нямах това предвид — отвърнах. — Ти си човекът, дошъл в кабинета ми, преструвайки се на мой „приятел“. Ако отидем там, където ме познават, ще трябва да продължим с преструвките.

— Има жени, готови да платят, за да ги съпровождам.

— Знам, видях ги снощи в клуба.

— Вярно е, но все пак е факт, че се срамуваш да ме видят с теб. Заради това — той докосна врата си колебливо и нежно, сякаш бе птичка.

Останах със смътното впечатление, че съм наранила чувствата му. Това не ме притесняваше — не сериозно. Но знаех какво е да си различен. Знаех какво е да представляваш притеснение за хората, които не би трябвало да се притесняват от теб. Аз например не биваше. Не ставаше дума за чувствата на Филип, въпросът беше принципен.

— Да вървим.

— Къде?

— В „Мейбъл“.

— Благодаря — каза той.

Възнагради ме с една от ослепителните си усмивки. Ако бях по-малко професионалист, бих се стопила на място. В усмивката имаше намек за зло, много секс..., но иззад това надничаше малко хлапе, несигурно малко хлапе. Това беше то: същността на чара. Няма нищо по-привлекателно от красавец, който не е самоуверен.

Привлича не само жената в нас като цяло, а и майката в частност. Опасна комбинация. За щастие имам имунитет. Определено. Освен това бях видяла представата на Филип за секс. Определено не беше мой тип.

„Мейбъл“ е закусвалня, но храната е чудесна и на разумна цена. През седмицата заведението се пръска по шевовите от костюмари и костюмарки, с техните малки куфарчета и жълти папки. В събота е почти празно.

Беатрис ми се усмихна иззад димящата храна. Беше висока и пълна, с кестенява коса и уморено лице. Розовата ѝ униформа не

прилягаше добре на раменете и мрежичката за коса правеше лицето ѝ твърде дълго. Но винаги се усмихваше и винаги си говорехме.

— Здравей, Беатрис! — и без да чакам да ме попитат, изплюх камъчето: — Това е Филип!

— Здравсти, Филип! — поздрави го тя.

Спътникът ми я дари с усмивка, също толкова ослепителна, както и онази, насочена към агентката на недвижими имоти. Съдържателката се изчерви, отклони очи и се изкиска. Не знаех, че Беатрис е способна на това. Дали тя забеляза белезите? Дали за нея имаше значение?

Беше твърде горещо за кюфте, но все пак си поръчах. Винаги е сочно, а сосът с кетчуп е пикантен, както ми харесва. Дори си взех десерт, което не правя почти никога. Умирах от глад. Успяхме да платим и да намерим маса, без Филип да флиртува с някоя друга. Голямо постижение.

— Какво стана с Жан-Клод? — попита той.

— Още само минутка! — казах молитвата над храната си. Когато вдигнах очи, той ме зяпаше.

Ядохме и аз му разказах ревизираната версия за снощи. Най-вече му обясних за Жан-Клод и за Николаос, и за наказанието.

Той спря да яде по времето, когато свърших. Взираше се над главата ми и в нищото, доколкото забелязвах.

— Филип?

Той поклати глава и се обърна към мен.

— Тя може да го убие.

— Останах с впечатлението, че просто ще го накаже. Знаеш ли какво го очаква?

Филип кимна и заговори тихо:

— Тя ги затваря в ковчези и използва кръстове, за да ги задържи вътре. Обри изчезна за три месеца. Когато го видях отново, беше какъвто е сега. Луд.

Потръпнах. Дали Жан-Клод щеше да полудее? Взех си вилицата и открих, че съм изгълтала половината от боровинковия пай. Мразя боровинки. По дяволите, веднъж да си взема пай и да се окаже от гадния вид. Какво ми ставаше? Вкусът още бе топъл и гъст в устата ми. Отпих голяма глътка кола, за да го прокарам. Не помогна особено.

— Какво ще правиш сега? — попита Филип.

Избутах встрани недоядения десерт и отворих една от папките. Първата жертва — някой си Морис без фамилно име, живял с жена на име Ребека Майлс. Бяха съжителствали от пет години. „Съжителствам“ звучи по-добре от „чукам се“.

— Ще говоря с приятелите и любовниците на мъртвите вампири.

— Може и да ги познавам.

Втрених се във Филип и поспорих със себе си. Не исках да споделям информация с него, защото знаех, че добрият стар Филип е дневните очи и уши на немъртвите. Да, но пък когато говорих с Ребека Майлс в присъствието на полицията, тя не пророни и дума. Нямах време да си проправам просека в гората. Нуждаех се от информация — бързо. Николаос искаше резултати. А когато Николаос иска нещо, най-добре да го получи.

— Ребека Майлс — уточних.

— Познавам я. Беше... собственост на Морис — събеседникът ми сви извинително рамене при този термин, но все пак го употреби. А аз се запитах какво ли има предвид. — Откъде започваме? — попита ме.

— От никъде. Не искам цивилни наоколо, докато работя.

— Може да успее да ти помогна.

— Не се обиждай, изглеждаш силен и дори може би бърз, но това не стига. Знаеш ли как да се биеш? Носиш ли пистолет?

— Нямам оръжие, но се справям и така.

Съмнявах се. Повечето хора не реагират добре при насилие. То ги смразява. Има няколко секунди, през които тялото се колебае, а умът не разбира. Тези секунди са достатъчни да те убият. Единственият начин да разкараш колебанието са тренировките. Насилието трябва да стане част от мисленето ти. Това те прави предпазлив и подозрителен като дявол... и удължава съществено живота ти. Филип беше запознат с насилието, но само като жертва. Не исках да си водя на каишка професионална жертва. Но пък се нуждаех от информация от хора, които нямаше да искат да говорят с мен. Може би щяха да говорят с него?

Не очаквах да се натъкна на престрелка посред бял ден. Нито пък очаквах някой да ми се нахвърли — поне не днес. И преди бях грешила, но... Ако Филип можеше да ми помогне, не виждах защо да

не го използвам. Стига да не блеснеше с усмивката си в погрешен момент и да го изнасят монахини, нямаше да има проблем.

— Ако някой ме заплаши, можеш ли да стоиш настрана и да ме оставиш да си върша работата, или ще го нападнеш и ще се опиташ да ме спасиш? — попитах.

— Ох... — обади се той. Известно време позяпа питието си. — Не знам.

Спечели една точка. Повечето хора биха излъгали.

— Тогава по-добре да не идваш.

— Как смяташ да убедиш Ребека, че работиш за вампира-повелител на града? Екзекуторката, наета от вампири?

Дори и на мен ми прозвуча глупаво.

— Не знам.

Той се усмихна:

— Тогава няма какво да спорим. Ще дойда с теб и ще ти помогна да успокоим топката.

— Не съм съгласна.

— Не каза и не.

Прав беше. Допих си колата и поне минута зяпах лукавата му физиономия. Филип не каза нито дума, само отвърна на погледа ми. Лицето му беше спокойно, без предизвикателство. Нямаше състезание на егота, както при Бърт.

— Да вървим! — реших.

Станахме. Оставих бакшиш. Излязохме да търсим улики.

Ребека Майлс живееше в Саут Сити, Догтаун. Улиците бяха кръстени на щати: Тексас, Мисисипи, Индиана. Сградите бяха изоставени, повечето прозорци — заковани. Тревата беше на височината на слонско око, но далеч не толкова хубава. Една пресечка по-нататък имаше скъпи апартаменти за юпита и политици. Но в квартала на Ребека не живееха юпита.

Апартаментът ѝ беше в дълъг, тесен коридор. В сградата нямаше климатик, а жегата представляваше дълго до петите кожено палто, дебело и топло. Самотна мътна крушка блестеше над изтъркания мокет. На места мръснозелените стени бяха облепени с бяла лента, но подът поне беше чист. Миризмата на боров лизол беше плътна и направо предизвикваше гадене в малкия, тъмен коридор. Човек спокойно би могъл да яде от пода, ако му се прииска, но пак щеше да налапа топчета. Никакъв лизол не може да ви отърве от косматите клъбца от мокета.

Както бяхме говорили в колата, на вратата почука Филип. Идеята беше, че той ще успокои вероятните притеснения, които Ребека ще изпита, задето Екзекуторката влиза в скромния ѝ дом. Отне ни петнадесет минути чуване и чакане, преди да чуем някой да шава в апартамента.

Вратата се отвори, доколкото позволяваше верижката. Не виждах кой стои от другата страна. Заговори женски глас, натежал от сън:

— Филип, какво правиш тук?

— Може ли да вляза за няколко минути? — попита той. Не виждах лицето му, но бях готова да заложа всичко, че я стрелка с някоя от горещите си усмивки.

— Ами да, извинявай, но ме събуди... — Вратата се затвори и верижката издрънча. Пак ни отвориха, вече широко. Все още не можех да видя какво става зад спътника ми. Предполагам, че и Ребека не ме виждаше.

Филип влезе, а аз го последвах плътно, защото вратата можеше да се затвори. Апартаментът беше като фурна — задавяща, осмърдяна на риба горещина. Тъмнината вътре би трябвало да го поохлади, но всъщност предизвикваше клаустрофобия. По лицето ми потече пот.

Ребека Майлс стоеше, стиснала вратата. Беше слаба, с безжизнена тъмна коса, разсипана направо върху раменете. Високите скули изпъваха кожата на лицето ѝ. Направо се губеше в белия си халат. Точният термин за такива като нея е „деликатна“, крехка. Примигна срещу мен с малките си, черни очи. В апартаента беше тъмно, дебели завеси отрязваха пътя на светлината. Домакинята ме беше виждала само веднъж, след смъртта на Морис. Попита:

— Приятелка ли си довел?

Затвори вратата и потънахме в почти пълен мрак.

— Да — отвърна Филип. — Това е Анита Блейк...

Гласът на Ребека прозвуча тихо и задавено:

— Екзекуторката?

— Да, но...

Тя отвори устицата си и изписка. Нахвърли се върху мен с нокти и шамари. Свих се и прикрих лицето си с лакти. Биеше се като момиче, с отворени длани, драскане и размахване на ръце. Сграбчих я за китката и използвах собствената ѝ инерция, за да я придърпам покрай мен. С малко помощ Ребека падна на колене. Държах дясната ѝ ръка извита зад гърба. Натиснах в лакътя, заболя я — още малко напрежение би счупило костта. Повечето хора не се бият добре, след като им строшиш лакътя.

Е, нямах намерение да чупя ръката на жената. Усетих как трепери. Дишаше задавено и откъслечно.

— Не може да го убиваш! Не може! Моля те, моля те недей! — тя се разплака, малките ѝ раменца се тресяха под прекалено големия халат.

А аз стоях, извивах ѝ ръката и ѝ причинявах болка... Пуснах бавно Ребека и отстъпих извън обсега ѝ. Надявах се, че няма да ме нападне отново. Не исках да я наранявам, но не исках и тя да ме нарани. Драскотините започваха да ме наболяват.

Ребека Майлс нямаше да ми се нахвърли отново. Тя се притисна до вратата и обви колене със слабите си, изтънели от глад ръце. Хлипаше, борейки се да диша.

— Не... можеш... да го убиеш. Моля те! — и започна да се люлее напред-назад, гушейки се така, сякаш ще се счупи, все едно е от крехко стъкло.

Боже, някои дни мразя работата си.

— Поговори с нея, Филип! Кажй й, че не сме тук да нараняваме никого!

Спътникът ми коленичи до нея. Държеше ръце до хълбоците си, докато говореше с жената. Не чух какво й каза. Накъсаните й хлипове се носеха към мен през дясната врата, която водеше в спалнята.

До леглото имаше ковчег от тъмно дърво — може би череша, — полиран така, че да блести в сумрака. Ребека мислеше, че съм дошла да убия любовника й. Боже Господи!

Банята беше малка и претрупана. Светнах лампата и ярката жълта светлина не бе милостива. Гримовете на момичето бяха разпилени около пукнатата мивка като жертви на катастрофа. Ваната беше направо почерняла от ръжда. Намерих чиста, както се надявах, кърпа и пуснах студената вода. В началото струйката имаше цвят на слабо кафе. Тръбите стенеха, пукаха и дрънчаха. Водата най-сетне потече чиста. Действаше приятно на ръцете ми, но не наплисках врата и лицето си. Щеше да ми е приятно, но банята беше мръсна. Не исках да я използвам, освен ако не е наложително. Вдигнах глава, докато изцеждах кърпата. Огледалото беше цялото в паяжина от пукнатини. Показа лицето ми на много накъсани парченца.

Не погледнах отново образа си. Минах покрай ковчега и се поколебах. Изпитвах желание да почукам по гладкото дърво. Има ли някой вкъщи? Не го сторих. Твърде вероятно беше някой да отвърне на почукването ми.

Филип беше завел жената до дивана. Тя се облягаше на него, отпусната и задъхана, но почти бе спряла да плаче. Трепна, когато ме видя. Постарах се да не си придавам зловещ вид, нещо, в което съм добра, и връчих парцала на спътника си.

— Избърши й лицето и го сложи отзад на врата й, ще помогне.

Той стори, каквото го помолих и Ребека си остана с мокра кърпа на врата, втренчена в мен. Очите й бяха ококорени и се виждаше много белтък. Трепереше.

Намерих ключа на лампата и суровата светлина заля стаята. Един поглед — и ми се прииска да изключая отново крушката, но не го

сторих. Питам се дали ако седна до нея, Ребека ще ме нападне пак, или напълно се е изтощила. Нямаше ли да е забавно? Единственият фотьойл беше килнат настрани и се виждаше пожълтения му пълнеж. Реших да остана права.

Филип ме погледна. Слънчевите очила бяха набодени на деколтето на тениската му. Очите му бяха големи и преднамерено безизразни, сякаш не искаше да знам за какво си мисли. Бе прегърнал Ребека през раменете със загорялата си ръка — като защита. Чувствах се като страховит инквизитор.

— Казах ѝ защо сме тук. Казах ѝ, че не искам да нараниш Джек.

— Ковчегът? — усмихнах се. Не се сдържах. Все пак ставаше дума за „джак в кутията“.

— Да — съгласи се Филип. Взираше се в мен така, сякаш усмивките не бяха приети.

Не бяха, тъй че спрях да се хия, макар че ми костваше доста усилия.

Кимнах. Ако Ребека искаше да се мотае с вампири, това си е неин проблем. И определено не бе работа на полицията.

— Продължавай, Ребека! Тя се опитва да ни помогне! — обясни Филип.

— Защо? — попита жената.

Хубав въпрос. Бях я изплашила и я разплаках. Заслужаваше отговор.

— Господарката на града ми направи предложение, което не можех да откажа.

Тя се втрени в мен и ме огледа, сякаш ме запечатваше в паметта си.

— Не ти вярвам — каза.

Свих рамене. Това е проблемът с истината. Все някой ще те нарече лъжец. Повечето хора се връзват на приемливите лъжи вместо на неприемливата истина. На практика ги предпочитат.

— Как може някой вампир да заплаши Екзекуторката? — попита Ребека.

Въздъгнах.

— Не съм самият дявол! Да си се срещала някога с господарката на града?

— Не.

— Тогава се налага да повярваш на честната ми дума. Страх ме е до смърт от нея. Всеки със здрав разум би си изкарал ангелите!

Тя все още изглеждаше разколебана, но започваше да се открехва. С тихия си, свит гласец разказа същата история, която бе споделила и с полицията. Безполезна и гладка като новоизсечена монета.

— Ребека, опитвам се да хвана човека или съществото, убило приятеля ти. Моля те, помогни ми!

Филип я прегърна.

— Кажй й, каквото ми каза!

Тя го погледна, после отново обърна очи към мен. Засмука долната си устна и я подраска с горните резци, потънала в размисъл. Пое си дълбоко и треперливо дъх.

— Бяхме на хапка-парти онази нощ.

Примигнах и се постарях да прозвуча що-годе смислено:

— Знам, че „хапка“ е човек, който обича вампири. Дали хапка-партито е това, което си мисля?

Филип кимна. Уточни, без да ме поглежда:

— Често ходя на хапки. Може да имаш вампира по почти всеки начин, който ти харесва. А и те получават теб... — осмели се да ме стрелне с поглед, после отново сведе очи. Май не му хареса какво видя.

Постарях се да си наложа каменно изражение, но не успях да се справя добре. Хапка-парти, мили Боже. Но все беше някакво начало.

— Нещо по-особено да е ставало на партито? — попитах.

Ребека примигна срещу мен с безизразно лице, сякаш не разбираше. Опитах отново.

— На хапка-партито да се е случвало нещо необичайно?

Тя се втренчи в скута си и поклати глава. Дългата й черна коса се разпиля пред лицето като тънка завеса.

— Морис да е имал врагове, за които си чувала?

Ребека поклати глава, без дори да ме погледне. Мернах очите й под косата — като на изплашен заек, взиращ се изпод храст. Дали разполагаше с още информация или бях научила всичко? Ако я притиснех, щеше да се пречупи, да се разпадне и нищо чудно да изплюе някоя улика, но пък можеше и да не стане. Ръцете й бяха сплетени в скута с побелели кокалчета. Трепереха лекичко. Колко

силно ми се искаше да науча нещо? Не чак толкова. Пуснах я да си ходи. Анита Блейк, хуманистката.

Филип сложи Ребека в леглото, а аз останах в хола. Почти очаквах да чуя кикот или някакъв друг звук, подсказващ, че вкарва чара си в действие. Но нямаше нищо, освен тихо мърморене на гласове и прохладно припукване на чаршафи. Когато излезе от спалнята, изражението на спътника ми беше сериозно и замислено. Сложи си отново черните очила и изключи лампата. Стаята потъна в гъст, горещ мрак. Чух го да се движи в подобната на фурна горещина. Поскърцване на джинсите, простъргване на подметка. Порових за дръжката на вратата, намерих я и отворих широко.

В стаята блиска бледа светлина. Филип стоеше и се взираше в мен. Изглеждаше отпуснат и спокоен, но някак си усещах недружелюбността му. Вече не се преструвахме на приятели. Не бях сигурна дали се ядосва на мен — имаше причина, — или пък на себе си, или на съдбата. Когато свършиш с живот като този на Ребека, трябва все някого да обвиниш.

— Това можех да съм и аз — обади се той. Погледнах го.

— Да, но не си!

Той разпери ръце и ги размърда.

— Да, но би могло.

Не знаех какво да му кажа. Наистина, какво? Уповавай се на милостта на Бог? Съмнявам се, че Господ има много общо със света на Филип.

Той се увери, че вратата е заключена зад нас и каза:

— Познавах поне двама други от убитите вампири, които бяха редовни посетители на такива партита.

Стомахът ми се сви — лека тръпка на възбуда.

— Смяташ ли, че и другите... жертви може да са привърженици на хапката?

Той сви рамене.

— Лесно ще разберем.

Изражението му все още бе каменно-неразгадаемо за мен. Нещо бе изключило неговата крушка. Може да бяха малките, изтънели ръце на Ребека Майлс. Знам, че за мен тя не беше от помощ.

Дали можех да му се доверя за разследването? Щеше ли да ми каже истината? Щеше ли да бъде в опасност? Никакви отговори, само

още въпроси, но поне въпросите ставаха по-точни. Хапка-партида.
Общ мотив, истинска жива улика. Хот дог.

Включих климатика на макс, веднага щом влязохме в колата. Потта изстина по кожата ми и се желира. Изключих духалката, преди да ме заболи глава от промяната на температурата.

Филип седеше толкова далеч от мен, колкото му позволяваше купето. Беше полуизвърнат към прозореца, поне доколкото му позволяваше коланът на седалката. Очите му зад слънчевите очила се взираха навън и встрани. Филип не искаше да говори за случилото се току-що. Откъде знаех ли? Анита чете мисли? Не, просто Анита не е глупачка.

Целият се беше спихнал. Ако не бях наясно, щях да кажа, че изпитва болка. Но, като се замисля, може и така да беше.

Току-що бях употребила насилие спрямо много крехко човешко създание. Не ми беше особено комфортно, но определено беше по-добре, отколкото да я просна в безсъзнание. Не нараних Ребека физически. Защо не вярвах в това? А сега се канех да разпитвам Филип, защото той ми беше подсказал улика. Беше се изтървал. И не можех да го пропусна покрай ушите си.

— Филип? — започнах.

Раменете му се стегнаха, но той продължи да се взира през прозореца.

— Филип, трябва да ми разкажеш за хапка-партитата.

— Може да ме хвърлиш до клуба.

— „Престъпни удоволствия“ ли? — попитах. Блестя с остроумие, такава съм си.

Той кимна, все още извърнат встрани.

— Няма ли да си вземеш колата?

— Не шофирам — отвърна. — Моника ме докара до офиса ви.

— Тя знае ли? — незабавно ме обля горещ гняв.

Сега вече той се обърна и се втренчи в мен с безизразно лице и скрити под слънчевите очила очи.

— Защо толкова ѝ се сърдиш? Тя просто те доведе в клуба, нали така.

Свих рамене.

— Защо? — гласът му беше уморен, човешки и нормален.

Не бях реагирала на подигравателния флиртаджия, но тази личност тук беше истинска. А истинските хора заслужават отговори.

— Тя е човек, а предава други хора на нехората — отвърнах.

— По-лошо престъпление ли е от това, че Жан-Клод те избра за своя дясна ръка?

— Жан-Клод е вампир. От вампирите можеш да очакваш предателство.

— Ти — да. Аз — не.

— Ребека Майлс ми прилича на човек, който е бил предаден.

Той трепна.

Страхотно, Анита, направо велико — нека да обидим всички, които срещнем днес. И все пак, казвах истината.

Филии отново се извърна към прозореца и се наложи аз да запълня болезненото мълчание.

— Вампирите не са хора. Тяхната вярогност, първо и най-вече, трябва да е насочена към собствения им вид. Това го разбирам. Моника предава своя вид. Тя предаде също и приятел. Това е непргостимо!

Танцърът се обърна да ме погледне. Прииска ми се да мога да видя очите му.

— Значи, ако някой ти е приятел, ще сториш всичко за него?

Обмислих това, докато карах надолу по 70-та източна. Всичко ли? Твърде висок залог. Почти всичко? Да.

— Почти всичко — отвърнах.

— Значи верността и приятелството са много важни за теб?

— Да.

— И понеже вярваш, че Моника е предала и двете ценности, престъплението става по-лошо от всичко, което са сторили вампирите?

Размърдах се на седалката, недоволна от обрата на разговора. Не съм голям специалист по личностен анализ. Знам коя съм и какво правя, и обикновено това ми стига. Не винаги, но през повечето време.

— Не всичко — не вярвам в абсолютната крайност. Но, ако искаш по-късия вариант, да — затова съм ядосана на Моника.

Той кимна, сякаш точно този отговор бе търсил.

— Тя се страхува от теб, знаеше ли?

Усмихнах се и усмивката ми не беше особено мила. Усещах ъгълчетата на устните ми да се извиват нагоре в доста мрачно задоволство.

— Надявам се, че малката кучка се облива в студена пот през цялото време.

— Така е — съгласи се спътникът ми съвсем тихо.

Погледнах го, след това бързо върнах поглед на пътя. Май не одобряваше, че плаша Моника. Разбира се, проблемът си беше негов. Лично аз бях доста доволна от резултата.

Приближавахме завоя за Речния квартал. Филип още не беше отговорил на въпроса ми. Всъщност извънредно сръчно го бе избегнал.

— Разкажи ми за хапка-партитата, Филип!

— Наистина ли си заплашила Моника, че ще ѝ извадиш сърцето?

— Да. Ще ми разказваш ли за партитата или не?

— Наистина ли ще го направиш? Да ѝ извадиш сърцето, имам предвид?

— Отговори на въпроса ми и аз ще отговоря на твоя... — завих и колата стъпи на тесните павирани улички на Речния квартал. Още две пресечки и щяхме да стигнем до „Престъпни удоволствия“.

— Казах ти какви са партитата. Спрях да ходя през последните няколко месеца.

Пак го погледнах. Искаше ми се да питам защо. Така и направих.

— И защо?

— По дяволите, задаваш много лични въпроси, знаеш ли?

— Нямах намерение да е лично...

Мислех, че няма да ми отговори, но той го направи.

— Писна ми да ме подмятат насам-натам. Не исках да свърша като Ребека или по-зле.

Прииска ми се да попитам какво е по-зле от това, но подминах темата. Опитвам се да не бъда жестока, просто съм настояща. Има дни, когато разликата е твърде минимална, дявол го взел.

— Ако откриеш, че всички пострадали вампири са ходили на хапка-парти, обади ми се.

— И тогава какво? — поинтересува се Филип.

— Ще се наложи да ида и аз...

Паркирах пред „Престъпни удоволствия“. Неоновата табелка не светеше — смътен призрак на нощната си същност. Заведението изглеждаше затворено.

— Не искаш да ходиш на такова парти, Анита.

— Опитвам се да разкрия престъпление, Филип! Ако не успея, приятелката ми ще умре. А и не храня илюзии какво ще направи господарката с мен, ако се проваля. Бързата смърт ще е най-доброто, на което мога да се надявам.

Той потръпна.

— Аха, така си в... — разкопча колана си и разтри раменете си с длани, сякаш му беше студено.

— Така и не отговори на въпроса ми за Моника.

— А ти така и не ми разказа за партитата.

Филип погледна надолу към коленете си.

— Тази вечер ще има. Ако се налага да ходиш, ще те заведа... — той се обърна към мен, все още разтривайки лакти. — Партитата винаги са на различни места. Когато разбере къде е, как да се свържа с теб?

— Остави съобщение на телефонния секретар, ето номера вкъщи — извадих от чантата си визитка и написах на гърба домашния си телефон.

Филип взе джинсовото си яке от задната седалка и натъпка картичката в джоба. Отвори вратата и горещината нахлу в прохладната, климатизирана кола като дъх на дракон.

Танцорът се наведе в колата, облегал едната си ръка на покрива и другата на вратата:

— А сега отговори на въпроса ми. Наистина ли ще извадиш сърцето на Моника, за да не може да се върне като вампир?

Взрях се в чернотата на слънчевите му очила и отговорих:

— Да.

— Напомни ми никога да не те ядосвам! — той си пое дълбоко дъх. — Тази вечер трябва да носиш нещо, което да разкрива белезите ти. Купи си, ако нямаш! — поколеба се и после попита: — Толкова ли си добра като приятел, колкото и като враг?

И аз си поех дълбоко въздух и издишах. Какво да кажа?

— Не ме искаш, за враг, Филип, повярвай ми! Много по-добра съм като приятел.

— Аха, обзалагам се... — той затвори вратата и се приближи до входа на клуба. Почука и няколко секунди по-късно му отвори. Мернах блед силует зад вратата. Нямаше как да е вампир, нали? Вратата се затвори, преди да успея да го разгледам. Вампирите не могат да излизат на дневна светлина. Това е закон. Но до снощи не знаех, че могат и да летят. Толкова по въпроса за моите познания.

Който и да беше онзи, той оглеждаше Филип. Потеглих полека. Защо го бяха пратили в най-бляскавия му флиртаджийски вид? Дали са го натирили да ме очарова? Или беше единственият човек, който можеха да докарат без предизвестие? Единственият дневен член на малкия им клуб. Като изключим Моника. А точно сега не ѝ бях особена привърженичка. Колко мило от моя страна.

Не мисля, че Филип лъжеше за хапка-партитата, но какво знаех за него самия? Стриптийзър в „Престъпни удоволствия“, което не е точно препоръка за човека. Беше и вампоман — от хубаво по-хубаво. Дали цялата тази болка беше преструвка? Дали ме подмамваше нанякъде, точно както Моника преди това?

Не знаех. А трябваше да науча. Имаше едно място, където можех да ида, за да получа отговорите. Единственото в Квартала, където всъщност съм добре дошла. „При Мъртвеца Дейв“ е приятен бар, където сервират отлични хамбургери. Собственикът е бивше ченге, изритано от полицията, защото умряло. Боже, каква придирчивост! Дейв обичаше да помага, но се ядосваше от суеверието на бившите си съратници. Така че говореше пред мен. А аз говорех с полицията. Сделката беше доста шантава, но така Дейв можеше да се сърди на ченгетата и въпреки това да им помага.

А така аз станах направо безценна за полицията. Тъй като бях на договор, това пък радваше Бърт до възбог.

Понеже беше ден, Мъртвеца Дейв лежеше проснат в ковчега си, но Лутър щеше да е на бара. Той е дневният мениджър и барман. Един от малкото хора в Квартала, които нямат много общо с вампирите, като изключим факта, че работят за такива. Животът никога не е свършен.

Дори успях да намеря къде да паркирам недалеч от „При Дейв“. През деня паркирането в Квартала е лесна работа. Когато районът беше собственост на хората, на практика през уикенда не можеше да се намери място, денем или нощем. Ето една положителна черта на новите вампирски закони. Това — и туризмът.

Сейнт Луис е истинска съкровищница за зяпачите на вампири. Единственият по-добър град е Ню Йорк, но при нас престъпността е по-ниска. В Ню Йорк има една банда, изцяло преминала към вампиризма. Разпространили са се и в Лос Анджелис и се опитаха да дойдат и насам. Полицията намери първите наборници накълцани на парченца колкото залък.

Вампирското ни общество се гордее с модния си блясък. Вампирската банда означаваше лош имидж, тъй че те се погрижиха за нея. Харесва ми ефикасността, но бих предпочела да постъпят по друг начин. Седмици наред имах кошмари за стени, които кървят и за разчленени тела, които пълзят по пода сам-самички. Така и не намерихме главите.

„При Мъртвеца Дейв“ е целият в тъмни стъкла и бляскави реклами на бира. Нощем предната витрина прилича на творение на модерното изкуство, включващо имената на различни марки. На дневна светлина всичко е приглушено. Баровете са малко като вампирите — влизат в добра форма едва след здрач. През деня излъчват умора и потиснатост.

Климатикът духаше като за световно, досущ като във вътрешност на фризер. След топящата кожата жегата откън, струята идваше почти като физически удар. Постоях на прага и изчаках очите ми да свикнат със сумрака вътре. Защо всички барове са толкова тъмни, дявол го взел — същински пещери, потайни убежища? Когато и да влезеш, винаги миришеше на застоял цигарен дим, сякаш с годините се е наслоил по тапицериите — един вид смрадлив призрак.

Двама души в делови костюми се бяха настанили в най-отдалеченото от вратата сепаре. Хранеха се и бяха разгърнали на масата жълтеникави папки. На работа в събота. Точно като мен, в интерес на истината... или не точно като мен. Обзалагам се, че никой не е заплашвал да им разкъса гърлата. Разбира се, може и да грешах, но се съмнявах. Обзалагах се, че най-лошото, постигнало ги тази седмица, беше липсата на сигурност в работата. Ах, добрите стари дни.

На столчетата на бара се беше сгънал някакъв тип, който смучеше нещо от висока чаша. Лицето му вече бе увиснало, а движенията — много бавни и прецизни, сякаш се боеше да не разлее нещо. Пиян в един и половина следобед — лошо за него. Но не ми влизаше в работата. Не можеш да спасиш света. Всъщност има дни, когато не съм способна да спася абсолютно никого. Всеки трябва първо да спасява себе си и после да търси на кого да помогне. Открила съм обаче, че тази философия не действа по време на престрелка и бой с ножове. Като изключим тези случаи, е напълно приложима.

Лутър лъскаше чаши с много чиста бяла кърпа. Вдигна глава, когато се настаних на едно от високите столчета. Кимна ми с увиснала от дебелиите му устни цигара. Лутър е огромен, даже не — дебел. Няма по-добро определение, само че тлъстините му са твърди като камък, почти като мускули. Кокалчетата на ръцете му са грамадни, а самите длани са колкото лицето ми. Разбира се, аз имам малко лице. Той пък е много тъмен чернокож — кажи-речи пурпурночерен, като махагон. Кремавото бяло на очите му е пожълтяло от твърде много цигарен дим. Не помня да съм виждала някога Лутър без цигара, увиснала между устните. Ей го на — с наднормено тегло, пали раковите пръчки една от друга и сивото в косата му намеква, че минава петдесетте, а никога не се разболява. Добра генетика, предполагам.

— Какво ще искаш, Анита? — гласът му подхождаше на тялото — дълбок и тътнещ.

— Обичайното.

Той ми наля чашка портокалов сок. Витамини. Преструваме се, че е „Скрудрайвър“^[1], тъй че обетът ми за трезвеност да не донесе лошо име на бара. Кой ще иска да се напива, ако в тълпата има трезвеници? А и защо, да му се не види, бих продължила да ходя в бара, ако не да пия?

Отпих от фалшивия си коктейл и казах:

— Трябва ми малко информация.

— Вече се сетих. К'ва точно?

— Трябват ми сведения за мъж на име Филип, танцува в „Престъпни удоволствия“.

Едната дебела вежда подскочи.

— Вампир?

Поклатих глава.

— Вампоман.

Лутър си дръпна здраво от цигарата, крайчето пламна като жарава. Любезно издуха огромния облак дим встрани от мен.

— К'во искаш да знаеш за него?

— Може ли да му се довери човек?

За секунда барманът ме зяпна, после се ухили:

— Да му се довери ли? Божке, Анита, той е „вързан“. Няма значение на какво точно — наркотици, пиячка, секс, вампири... все тая. Никой нарко не е достоен за доверие, добре го знаеш!

Кимнах. Знаех го, но какво да направя?

— Налага се да му се доверя, Лутър. Имам само него.

— По дяволите, момиче, движиш се в лоши кръгове.

Усмихнах се. Лутър е единственият, който ме нарича „момиче“. За него всички жени са „момиче“, а мъжете — „друзе“.

— Трябва да знам, ако сте чували нещо особено лошо за него — уточних.

— В какво си се напъхала? — поинтересува се той.

— Не мога да ти кажа. Ако можех, щях да споделя, или поне ако мислех, че ще има полза.

Той ме позяпа още малко, цигарата ръсеше пепел на тезгяха. Забърса я отсъстващо с чистата си бяла кърпа.

— Добре, Анита, спечелила си си правото да откажеш този път, но следващия по-добре да споделиш едно-друго!

Усмихнах се:

— Имаш честната ми дума!

Той само поклати глава и извади нова цигара от пакета, който винаги държи под бара. Дръпна си за последно от почти догорелия фас, след това напъха новия между устните си. Допря бляскавото оранжево въгленче на старата цигара срещу девственото бяло връхче и всмукна въздух. Хартията и тютюнът прихванаха, блеснаха в оранжево-червено и той метна старата цигара във вече почти пълния пепелник, който разнасяше със себе си от място на място като плюшено мече.

— Знам, че в клуба имат танцър, който е хапка. Той върти партитата и е наистина популярен сред определен вид вампири... — Лутър сви рамене — масивно движение, сякаш се бяха разхълцали планини. — Не съм чувал мръсотии за него, освен че е „вързан“, и че върти кръга. По дяволите, Анита, и това е достатъчно кофти. Звучи ми като човек, от който е добре да се стои по-надалеч.

— Щях, ако можех... — беше мой ред да свия рамене. — Но не си чувал нищо друго за него?

Той се замисли за момент, посмуквайки новата си цигара.

— Не, нито дума. Не е голям играч в района. Професионална жертва е. Тук долу повече се говори за хищниците, не за овцете! — Лутър се намръщи. — Я чакай малко. Хрумна ми една идея! — Той се замисли много дълбоко за минута-две и после се усмихна широко: —

Аха, сетих се една новина за хищник. Вамп, който се нарича Валънтайн и носи маска. Хвали се, че оправил Филипчо за първи път.

— Тъй значи... — проточих.

— Не първия път като хапка, момиче, а най-първия път. Валънтайн твърди, че му е скочил, когато хлапето било малко и му сторил добро. Твърди, че на Филипчо толкова му харесало, че това е причината да е вързан сега.

— Мили Боже! — спомних си кошмарите, реалността и Валънтайн. Какво ли е да си малък, когато ти се случи? Какво би причинило нещо такова на мен?

— Познаваш ли Валънтайн? — поинтересува се Лутър.

Кимнах:

— Аха. Да е казвал на колко точно е бил Филип по времето на атаката?

Барманът поклати глава:

— Не, но се говори, че за него и дванадесетгодишните са твърде стари, освен, ако не става дума за отмъщение. Той наистина много си пада по отмъщенията. Говори се, че ако господарят не го държи за каишката, ще е ужасно опасен.

— Можеш да си заложиш сладкия задник, че е опасен!

— Познаваш го? — не беше точно въпрос.

Погледнах Лутър изпитателно:

— Трябва да знам къде спи Валънтайн през деня!

— Това вече са две сведения за голо нищо. Не ми харесва.

— Той носи маска, защото го полях със светена вода преди около две години. До снощи мислех, че е мъртъв, а и той е мислел същото за мен. Ако може, ще ме убие.

— Ужасно си трудна за убиване, Анита!

— За всяко нещо си има първи път, Лутър, а в случая и един стига.

— Чувал съм поговорката... — той започна да лъска вече чистите чаши. — Не знам. Ако се заговори, че ти издаваме дневните спални, може да стане зле. Нищо чудно да изгорят това място, докато сме още вътре.

— Прав си. Нямам право да питам такова нещо..., но си седях там на високото столче, зяпах го и чаках да ми даде онова, което ми

трябва. Рискувай живота си за мен, стари друже, и аз ще сторя същото за теб.

Да-а, бе.

— Ако се закълнеш, че няма да използваш информацията, за да го убиеш, ще ти кажа — реши Лутър.

— Тази клетва ще е лъжа.

— Имаш ли разрешително за убийството му? — поинтересува се той.

— Не е активно, но мога да получа.

— Ще изчакаш ли да го вземеш?

— Не е законно да се убиват вампири без съдебна заповед за екзекуция — заявих.

Лутър ме стрелна с поглед:

— Това не беше въпрос. Ще скочиш ли на спусъка, за да се увериш, че няма да изтървеш жертвата?

— Може и тъй да стане.

Той поклати глава.

— Някой ден ще влезеш в затвора, момиче. Убийството е сериозна работа.

Свих рамене.

— Определено е по-добре, отколкото да ти разкъсат гърлото.

Той примигна и изхъмка. Май не знаеше какво да каже, тъй че продължи да лъска бляскавата чаша отново и отново. Лапите му бяха огромни.

— Ще трябва да питам Дейв. Ако той каже, че става, ще получиш сведението.

Довърших си портокаловия сок и платих — наблегнах на бакшиша, за да поддържам лодката на вода. Дейв никога не би признал, че ми е помогнал — заради връзката ми с полицията, — така че се налага парична размяна, макар и дори да не се доближава до реалната стойност на информацията.

— Благодаря, Лутър!

— На улицата се говори, че снощи си видяла господарката. Истина ли е?

— Преди или след събитието си научил за това? — поинтересувах се.

Стори ми се, че го засегнах.

— Анита, щях да ти кажа, ако знаех — гратис.

Кимнах.

— Извинявай, Лутър, просто изкарах няколко лоши нощи.

— Обзалагам се. Значи слухът е истина?

Какво можех да кажа? Да отрека? Май доста хора знаеха. Предполагам, че на мъртвите не може да им се има доверие дори да пазят тайна.

— Може би... — все едно бях казала „да“, щом не казвам „не“.

Лутър е запознат с играта. Кимна.

— И какво искаха от теб?

— Не мога да ти кажа.

— Хмм... уф. Добре, Анита, бъди дяволски внимателна! Ако ти потрябва малко помощ, ако има на кого да се довериш...

Доверие? Не става дума за липса на доверие.

— Може би има само два начина да се измъкна от тази каша, Лутър! Аз лично избирам смъртта. Бърза смърт би било най-добре, но се съмнявам, че ще ми падне такава възможност, ако нещата се вкиснат. Кой приятел по-точно да накисна заедно с мен?

Взираше се в мен. Лицето му бе обло, тъмно...

— Нямам отговори, момиче. Ще ми се да имах.

— На мен също.

Телефонът звънна. Лутър вдигна. Погледна ме и помъкна апарата на дългия му кабел. Каза:

— За теб е.

Притиснах слушалката към бузата си:

— Да?

— Рони е! — гласът ѝ бе натежал от възбуда, като дете на Коледа. Стомахът ми се сви.

— Научи ли нещо?

— Из „Хора срещу вампирите“ се носи слух. Пратили са Ескадрон на смъртта, който да изтрие всички вампири от лицето на земята.

— Имаш ли доказателства или свидетели?

— Не още.

Въздъгнах, преди да успея да се спра.

— Стига, Анита, това е добра новина!

Прикрих слушалката с длан и прошепнах:

— Не мога да занеса на господарката слух за ХСВ. Вампирите ще ги изколят. Сума ти невинни ще умрат, а дори няма да сме сигурни, че зад убийствата стоят те.

— Добре де, добре! — обади се Рони. — До утре ще намеря нещо по-съществено, обещавам. С подкуп или заплахи, но ще се добера до информацията.

— Благодаря, Рони!

— Че за какво са приятелите? Освен това Бърт ще трябва да плати за извънредната работа и подкупите. Направо обожавам онази болезнена гримаса, когато му се налага да се раздели с пари!

Ухилих се срещу телефона:

— И аз!

— Какво ще правиш тази вечер?

— Ще ходя на купон.

— Какво?!

Обясних колкото се може по-кратко. След дълго мълчание тя каза:

— Това е много извратено!

Съгласих се с нея.

— Ти продължавай да бачкаш от твоята страна, аз пък ще пробвам от тази. Може да се срещнем по средата.

— Би било добре, ако стане... — прозвуча ми напрегнато, дори гневно.

— Какво има?

— Ще ходиш без подкрепление, нали? — попита Рони.

— И ти си сама — напомних й.

— Да, но не съм обкръжена от вампири и хапчиците им.

— Ако си в щаба на ХСВ, това е спорен въпрос.

— Не се дръж покровителствено. Знаеш какво имам предвид.

— Да, Рони, знам какво имаш предвид. Ти си единствената ми приятелка, която може да се оправя сама... свих рамене, осъзнах, че не може да ме види и обясних: Всички останали са като Кетрин — овце сред вълците, и ти го знаеш!

— Ами друг някой съживител?

— Кой? Джеймисън смята вампирите за готини. Бърт е як в приказките, но не подлага на опасност сладкия си бял задник. Чарлз е достатъчно добър труповдигач, но е претенциозен, а и има

четиригодишно хлапе. Мани вече не ходи на лов за вампири. Изкара четири месеца в болницата, за да го сглобят наново след последния път.

— Ако си спомням правилно, и ти си била в болница — обади се Рони.

— Счупена ръка и разбита ключица са най-лошите ми травми. Мани за малко да умре. Освен това си има жена и четири деца.

Мани беше съживителят, който ме обучи. Научи ме как да вдигам мъртвите и как да убивам вампирите. Макар че, честно казано, отдавна съм го надминала в майсторлъка. Той беше традиционалист, човек на кола и чесъна. Носеше пистолет, но за всеки случай, не като основно оръжие. Ако съвременната технология ми позволява да сваля вампира от разстояние, вместо да го хващам през кръста и да го набивам на кол, защо пък да не се възползвам?

Преди две години Росита, съпругата на Мани, дойде при мен и ме помоли да не застрашавам повече съпруга ѝ. Петдесет и две е сериозна възраст за лов на вампири, каза тя. Какво ще стане с нея и децата? Кой знае защо, аз отнасях цялата вина — като майка, чието любимо дете е напуснало правия път под ръководството на съседските хулиганчета. Тя ме накара да се закълна пред Бога, че никога повече няма да моля Мани да се присъедини към мен на лов. Ако не се беше разплакала, щях да удържа фронта и да откажа. Но сълзите са ужасно нечестно оръжие в боя. Щом човек се разреве, вече не може да се говори с него. Внезапно просто ти се приисква да спре да плаче, да спре да те наранява и да те кара да се чувстваш като най-голямата помийна яма на света. Всичко само за да спрат сълзите!

Рони мълчеше от другата страна на телефонната линия. Накрая заяви:

— Добре, но бъди внимателна!

— Внимателна като девица в сватбената нощ, обещавам!

Тя се засмя:

— Непоправима си!

— Всички ми го казват.

— Пази си гърба!

— Ти също!

— Непременно! — тя затвори. Слушалката избръмча на умряло в ръцете ми.

— Добри новини? — попита Лутър.

— Аха.

„Хора срещу вампирите“ си наели отряд убийци. Може би. Но „може би“ беше по-добре от онова, с което разполагах преди. Вижте сега, нямам нищо в ръкавите, нищо в джобовете, нямам и представа какво по дяволите правя... Просто се мотая наоколо и се опитвам да намеря следата на убиец, който е повалил двама вампири-повелители. Ако бях на правилната следа, скоро щях да привлека внимание. Което значеше, че някой можеше да се опита да ме убие. Няма ли да е забавно?

Нуждаех се от дрехи, които да показват вампирските ми белези и същевременно да мога да скрия оръжие. Комбинацията не беше лесна.

Наложи се да прекарам следобед по магазините. Мразя да пазарувам. Смятам това за една от многото необходими злини в живота, като брюкселското зеле и обувките на висок ток. Разбира се, определено се нарежда след това вампири да заплашват живота ми. Но почакайте — можем да идем на пазар сега и вечерта да ни заплашват вампири. Идеалният начин да изкарате събота вечер!

[1] Коктейл от водка и портокалов сок — Бел. пр. ↑

Събрах всичките малки торбички в една голяма, за да ми остане свободна ръка за пистолета. Направо е изумително каква хубава мишена става човек, ако жонглира с два комплекта пазарски чанти. Първо трябва да хвърлиш торбите — тоест, хвърляш ги, ако някоя дръжка не се оплете в китката ти — и посягаш към пистолета, вадиш, целиш се, стреляш... По времето, когато се справиш с тази задача, лошият тип те е гръмнал два пъти и си заминава, свирукайки през зъби „Дикси“.

Цял следобед се държах направо параноично, нащрек за всички около мен. Дали ме следяха? Онзи човек не ме ли гледаше прекалено дълго? А онази жена дали не носеше шалче на врата, за да крие следите от ухапвания?

Най-сетне излязох от магазина. Вратът и раменете ми вече бяха сковани от болезнен спазъм. Този следобед най-страшното нещо, което видях, бяха цените на дизайнерските облекла.

Когато се упътих към колата си, светът все още бе яркосин и просмукан от жегата. В търговския център е лесно да забравиш хода на времето. Там има климатик, температурата се контролира — отделен свят, където не те докосва нищо истинско. Дисниленд за пазарохолици.

Напъхах торбите си в багажника и погледах как небето притъмнява. Знам какъв е на вкус страхът — оловен балон, увиснал в ямата на вътрешностите ти. Спретнат, тих ужас.

Свих рамене, за да отпусна мускулите си. Повъртях глава, докато вратът ми изпука. Бях по-добре, но все още напрегната. Трябваше ми аспирин. Бях яла в търговския център — нещо, което почти никога не правя. Но щом подуших щандовете с храна, хукнах към тях, примряла от глад.

Пицата имаше вкус на тънък картон, намазан с имитация на доматиена паста. Сиренето беше гумено и безвкусно. Мляс, мляс, търговска храна. Да си призная, обичам „Корн дог“ на пръчка и бисквитки „Мисис Фийлдс“.

Взех парче пица само със сирене, както го обичам, но и една с всичко. Мразя гъби и зелени чушки. На кренвиршите мястото им е в чинията за закуска, не върху цацата. Не знам какво ме притесни повече — че изобщо си поръчах такова чудо или че изядох половината, преди да осъзная какво правя. Нагъвах храна, каквато по принцип мразя. Защо? Още един въпрос без отговор. Защо това ме плашеше?

Съседката ми, госпожа Прингъл, разхождаше кучето си напред-назад по тревата пред блока ни. Паркирах и извадих претъпканата си торба от багажника.

Госпожа Прингъл минава шейсетте, висока е близо метър и осемдесет, и е заслабнала от годините. Избелелите ѝ сини очи надничат бляскави и любопитни иззад сребърните рамки на очилата. Кучето ѝ Кремчо е померански шпиц. Прилича на златно глухарче с котешки крачета.

Госпожа Прингъл ми махна — нямаше как да се измъкна. Усмяхнах се и тръгнах към нея. Кремчо се разподскача по мен като че имаше пружинки в малките си лапички. Приличаше на играчка с батерии. Лаят му беше чест и настоятелен, много радостен.

Кремчо знае, че не го обичам, и в извратеното си кучешко мозъче си е наумил да ме спечели на своя страна. Или просто знае, че така ме дразни. Няма значение.

— Анита, ти лошо момиче, защо не ми каза, че си имаш момче?
— попита госпожа Прингъл.

Намръщих се:

— Момче ли?

— Приятел — уточни тя.

Нямах ни най-малка представа за какво става дума.

— Какво искате да кажете?

— Мълчи си, щом предпочиташ, но когато една млада дама даде ключовете от апартамента си на мъж, това значи нещо!

Оловният балон в корема ми подскочи метър-два нагоре.

— Да не сте видели някой да влиза в апартамента ми днес? — постарах се много усърдно да запазя изражението и тона си нормални.

— Да, твоят приятел млад господин. Голям хубавец!

Щеше ми се да я попитам как е изглеждал, но ако човекът наистина ми беше гадже и имаше ключ за апартамента, щях да знам. Не можех да питам. Много хубав — дали е бил Филип? Но защо?

— Кога намина той?

— О, около два следобед. Тъкмо излизах да разходя Кремчо, когато се появи.

— Видяхте ли го да си тръгва?

Съседката ме зяпна леко втрещено:

— Не, Анита, нима не е трябвало да влиза в дома ти? Да не би да съм оставила някой крадец да се измъкне?

— Не... — успях да се усмихна и кажи-речи да се разсмея: — Просто не го очаквах днес, това е всичко. Ако видите някой да влиза в апартамента ми, нека си влиза. През следващите няколко дни ще наминават разни приятели.

Госпожа Прингъл присви очи и ръцете ѝ с деликатни кости застинаха. Дори Кремчо седна в тревата, плевейки език срещу мен.

— Анита Блейк — заяви съседката и ми напомни, че е пенсионирана учителка, защото ме заговори с точно този тон: — В какво си се забъркала?

— Всъщност в нищо. Просто досега не съм давала ключовете си на мъж и съм малко неуверена... Всичко ми трепери! — постарях се да си придам най-добрия ококорено-невинен вид. Устоях на нуждата да оцъкля очи, но другото подейства.

Госпожа Прингъл скръсти ръце на корема си. Не мисля, че ми повярва.

— Ако си толкова притеснена от този млад господин, тогава той не е подходящият за теб. Ако беше, нямаше да ти стърже под лъжичката.

Усетих леко облекчение. Беше се хванала.

— Вероятно сте права. Благодаря за съвета. Може дори да го приема! — чувствах се толкова добре, че дори потупах Кремчо по рошавата малка главица.

Докато се отдалечавах, чух милата ми съседка да казва:

— А сега, Кремчо, върши си работата и да се качваме горе!

По всяка вероятност имах нашественик в апартамента за втори път в един и същи ден. Прекосих стихналия коридор и извадих пистолета си. Отвори се някаква врата. Излязоха мъж и две деца. Пъхнах оръжието и дланта си в пазарската торба, като се престорих, че търся нещо. Вслушах се в ехото от стъпките им надолу по стълбите.

Не можех просто да си стоя наготово с пистолета. Някой щеше да извика полиция. Всички се бяха прибрали от работа, похапваха вечеря, четяха вестника, играеха с децата... Америка от предградията бе нащрек и будна. Не може просто да вървиш през нея с изваден пистолет!

Реших да вдигна пазарската торба в лявата си ръка пред мен, докато оръжието и дясната ми ръка още са пъхнати вътре. Ако положението се влошеше, можех да стрелям през торбата. Подминах две врати след апартамента си и изкопах ключовете от чантата. Торбата оставих до стената и прехвърлих пистолета в лявата си ръка. Мога да стрелям и с нея — не така точно, но щеше да свърши работа. Държах оръжието успоредно на бедрото си и се надявах никой да не мине от неправилната страна на коридора и да го види. Коленичих до вратата, стиснала ключовете в дясната си ръка — тихо и този път без да дрънчат. Уча се бързо.

Изпънах пистолета пред себе си и пъхнах ключа. Ключалката щракна. Трепнах и изчаках за шум или нещо друго. Нищо. Прибрах връзката в джоба си и преместих пистолета обратно отдясно. Подавайки „на открито“ само китката и част от ръката, завъртях дръжката и бутнах силно.

Вратата се засили назад и се удари в стената, но от вътрешната страна не ме чакаше враг. Не последваха изстрели. Тишина.

Изпънала докрай ръката с пистолета, се свих до касата на вратата и огледах стаята, но срещу мен нямаше никого. Все още обърнатото към входа кресло този път беше празно. Щях да се почувствам направо облекчена да видя Едуард.

По стълбите в другия край на коридора отекнаха стъпки. Трябваше да взема решение. Посегнах назад с лявата си ръка и дръпнах пазарската торба, без да свалям очи от пистолета и жилището. Изпълзях вътре, тикайки торбата пред себе си. Все още присвита на входа, затворих вратата.

Нагревателят на аквариума изщрака, изсъска и аз подскочих. По гърба ми се стичаше пот. Смелата убийца на вампири! Само ако можеха да ме видят... Усещах апартамента празен. Тук нямаше никой друг освен мен, но за всеки случай претърсих килерите и под леглата. Играех си на Мръсния Хари като трясках врати и се прилепах до стените. Чувствах се като глупачка, но щях да изляза далеч по-голяма

глупачка, ако се бях доверила на предчувствието, че апартаментът е празен и сгрешах.

На кухненската маса имаше автомат, заедно с две кутии амуниции. Под него беше пъхнат лист машинописна хартия. На него с черни, спретнати букви беше написано: „Анита, имаш двадесет и четири часа“.

Зяпнах бележката и я препрочетох. Едуард е бил тук. Дъхът ми секна най-малко за минута. Представях си как съседката си бърбори с него. Ако госпожа Прингъл не се бе хванала на лъжата му и бе показала страх, дали щеше да я убие?

Не знаех. Просто не знаех. Проклятие! Аз бях като чума. Всички около мен попадаха в опасност..., но какво можех да направя?

Когато се съмняваш, поemi си дълбоко дъх и продължавай нататък. Философия, с която съм живяла години наред. Всъщност съм чувала и по-страшни изказвания.

Бележката означаваше, че имам двадесет и четири часа, преди Едуард да дойде за местонахождението на дневната спалня на Николаос. Ако не му го дадах, трябваше да го убия. Може и да не успеех да се справя.

Бях казала на Рони, че сме професионалистки, но ако Едуард бе професионалист, аз ставах за аматьорка. Приятелката ми също.

Въздъхнах тежко-тежко. Трябваше да се обличам за купона. Просто нямаше време да се притеснявам за Едуард. Имах други проблеми тази вечер.

Телефонният ми секретар мигаше и го включих. Първо — гласът на Рони, разказваше ми онова, което вече бе споделила за ХСВ. Очевидно се беше обадила първо тук, преди да ме потърси в бара на Дейв. След това: „Анита, Филип е. Знам къде ще е партито. Вземи ме от «Престъпни удоволствия» в шест и половина. Чао.“

Машината изщрака, засъска и млъкна. Имах два часа да се облека и да стигна до там. Предостатъчно време. Средният ми рекорд за гримиране е петнадесет минути. Прическата отнема дори по-малко, защото само прокарвам четката през косата си. Presto, в представителен вид съм.

Не нося често грим и когато го правя, винаги имам чувството, че е твърде тъмен или пресилен. Но и винаги получавам комплименти от рода на „Защо не слагаш по-често сенки? Наистина подчертават очите

ти!“, или любимото ми: „Изглеждаш толкова по-добре с грим!“. От всичко казано следва, че без грим си като кандидат за дом за стари моми.

Никога не използвам като част от грима фон дьо тен. Просто не мога да си представя как мацам нишесте по цялото си лице. Притежавам едно шишенце скъп лак за нокти, само че не за ръцете ми, а за чорапогащника. Ако обуя чорапогащник и не го скъсам, значи съм изкарала страхотен ден.

Стоях в спалнята, пред огледалото в цял ръст. Горната част на роклята се нанизваше през главата ми с една тънка презрамка. Гръб нямаше — връзваше се на кръста ми със сладка джувчица. Можех да мина и без джувката, но иначе роклята не беше лоша. Надолу преминаваше в черна пола — цяла, като на вечерна рокля, без цепки. Лепенките с телесен цвят по ръцете ми изобщо не си отиваха с дрехата. Е, какво да се прави. Полата беше обемна и се вихреше при всяко движение. И имаше джобове.

През тези джобове се стигаше до две набедрени кании, пълни със сребърни ножове. Само да пхна ръка и съм въоръжена. Супер. Потта обаче е сложен проблем, когато носиш кания. Така и не успях да намеря начин да скрия пистолет по мен. Не ми пука колко пъти сте гледали по телевизията жени да носят пистолети в кобур от вътрешната страна на бедрото — на живо е ужасно неудобно. Вървиш като патица с мокра пелена.

Тоалетът се допълваше от чорапогащник и кадифени обувки на висок ток. Оръжията и обувките си бяха мои — всичко друго купих днес.

Другият нов предмет беше сладка черна чантичка с тънка дръжчица, която да провеса на рамо, оставяйки ръцете си свободни. Пъхнах в нея по-малкия пистолет файърстара. Знам, знам, докато изровя оръжието от дълбините на чантата, лошите типове вече ще пируват с плътта ми, но е по-добре, отколкото изобщо да нямаш тапешник.

Надянах си кръста и ми се стори, че среброто подхожда на черната горница. За нещастие се съмнявах, че вампирите ще ме пуснат на партито, помъкнала благословено разпятие. Е, добре де. Ще го оставя в колата заедно с автомата и амуниците.

Едуард мило бе приготвил до масата и кутия. Приех, че е донесъл оръжието в нея. Какво ли е казал на госпожа Прингъл, може би, че ми носи подарък?

В бележката ми бе отпуснал „двадесет и четири часа“, но от кога се брояха? Дали щеше да дойде тук призори — рано-рано — да измъкне информацията от мен с мъчения? Не-е, Едуард не ми прилича на рано пиле. Бях в безопасност до късния следобед. Вероятно.

Намъкнах се в забранената за паркиране зона пред „Престъпни удоволствия“. Филип се облягаше на сградата, отпуснал ръце край хълбоците си. Носеше черни кожени панталони. Коленете ми омекнаха при самата мисъл за кожа в тази жегата. Ризата му беше черна, мрежеста, така че да демонстрира и белезите, и тена му. Не знам дали от кожата или от мрежата, но ми хрумна определението „евтин“. Сякаш беше преминал някаква невидима граница — от флиртаджията към уличника.

Опитах се да си го представя на дванадесет. Не стана. Каквото и да му бяха сторили, ето го, какъвто си беше сега, и с това трябваше да се оправям. Не бях психиатър, който може да си позволи да изпитва жал към бедния човечец. Жалостта е емоция, чрез която лесно те убиват. Единственото по-опасно нещо е сляпата омраза, и, може би, любовта.

Филип се отблъсна от стената и тръгна към колата. Отключих му вратата и той се намести вътре. Миришеше на кожа, скъп одеколон и съвсем слабо на пот.

Потеглихме.

— Доста агресивно костюмче, Филип!

Той се обърна и ме изгледа с безизразно лице и скрити зад слънчевите очила очи — същите бе носил и преди.

Намести се на седалката, подви единия си крак и го облегна на вратата, а другия опъна, подпирайки коляното на таблото.

— Тръгни по Седемдесета западна... — говореше сурово, почти дрезгаво.

Настъпи онзи миг, в който жената остава насаме с мъж и двамата го осъзнават. Двами насаме — това винаги крие разни възможности. Изпитваш почти болезненото усещане за присъствието на другия. Може да последва притеснение, секс или страх — зависи от мъжа и ситуацията.

Е, ние нямаше да правим секс — можете да се обзаложите. Погледнах Филип и той още бе извърнат към мен, с леко разтворени устни. Беше свалил слънчевите очила. Очите му бяха искрящо-кафяви и много близки. Какво, по дяволите, ставаше?

Намирахме се на магистралата и набирахме скорост. Съсредоточих се върху колите около мен и шофирането, опитвайки се да не забелязвам спътника си. Но усещах тежестта на погледа му върху кожата си. Беше почти топъл.

Филип започна да се плъзга по седалката към мен. Внезапно твърде остро долових звуците на търкаща се в тапицерията кожа. Топъл, животински звук. Той праметна ръка през раменете ми и гърдите му се опряха в мен.

— Какво си мислиш, че правиш, Филип?!

— Какво има? — той дъхна върху шията ми. — Това не е ли достатъчно агресивно за теб?

Засмях се, не можах да се сдържа. Той се вцепени.

— Не исках да те обидя, Филип! Просто не си представях мрежеста ризка и кожа за тази вечер!

Той остана твърде близо до мен, притискаше ме, беше топъл, но гласът му все още бе странен и груб:

— Какво ти харесва тогава?

Погледнах го, но той се намираше твърде близо. Внезапно се оказа, че се вирам в очите му от два пръста разстояние. Близостта му премина през мен като електрически ток. Отново се извърнах към пътя.

— Върни се в своята половина от колата, Филип!

— Какво ти подклажда — прошепна той в ухото ми — страстите?

Стигаше ми толкова.

— На колко години си бил, когато Валънтайн те е нападнал за първи път?

Той целият подскочи и трескаво се дръпна надалеч.

— Проклетата да си! — каза го съвсем сериозно.

— Ще сключим сделка, Филип! Няма нужда да отговаряш на моите въпроси, а аз няма да отговарям на твоите!

Когато заговори, гласът му бе задавен и накъсан:

— Кога си срещала Валънтайн? Ще бъде ли тук тази вечер? Те ми обещаха, че няма да е там! — В гласа му се долавяше ясна следа от паника. Досега не бях попадала на такъв внезапен пристъп на ужас.

Не исках да виждам Филип уплашен. Нищо чудно да започна да го съжалявам, а не можех да си го позволя. Анита Блейк, по-корава от камък, самоуверена, незасегната от плачещи мъже... Да-а, бе!

— Не съм говорила с Валънтайн за теб, Филип, кълна се!

— Тогава как... — той млъкна и аз го погледнах.

Отново си беше сложил очилата. Под тъмните стъкла лицето му беше много напрегнато и неподвижно. Крехко. Донякъде като съсипана картина.

Не можах да го понеса.

— Как открих какво ти е причинил ли?

Той кимна.

— Платих, за да поровя около теб. И изскочи това. Трябваше да знам дали мога да ти имам доверие.

— И можеш ли?

— Все още не знам — признах.

Той дълбоко си пое дъх няколко пъти. Първите две вдишвания — треперливо, но с всяко следващо ставаше малко по-спокоен, докато накрая се взе в ръце, поне за момента. Сетих се за Ребека Майлс и малките ѝ, изсъхнали като от глад длани.

— Може да ми се довериш, Анита. Няма да те предам. Няма! — Звучеше ми като изгубено малко момченце, чиито илюзии до една са били разбити.

Не можех да изпотъпча този гласец на изгубено дете. Но знаех, а и той знаеше, че ще стори всичко, което вампирите поискат — всичко, включително и да ме предаде. Над магистралата се издигаше мост — висока дантела от сив метал. Дървета обграждаха пътя и от двете страни. Лятното небе беше светло, воднистосиньо, избелено от жегата и яркото слънце. Колата изтътна по моста и Мисури се разпростря от двете ни страни. Над бурната река човек сякаш можеше да види чак до края на света. Един гълъб прелетя над моста и кацна при може би дузина други, които гукаха и се кокошинеха на перилата.

Със собствените си очи съм виждала чайки над реката, но никога не можеш да ги мернеш около моста само гълъби. Може би чайките не обичат коли?

— Къде отиваме, Филип?

— Какво?

Искаше ми се да попитам „Много сложен ли е въпросът за теб?“, но се сдържах. Щеше да прозвучи като подигравка.

— Прекосихме реката. Накъде сме тръгнали?

— Слез по изхода Зумбел^[1] и завий надясно.

Направих както ми каза. Зумбел кривулича надясно и те изплюва автоматично на лентата за завой. Постоях на светофара. Отляво има малка групичка магазини, след това комплекс блокове, после дървета — кажи-речи горичка, и притиснати към тях къщи. Следва частна клиника, а отвъд се шири доста голямо гробище. Винаги съм се питала какво ли си мислят хората от болницата, намираща се в съседство с гробището. Дали за тях не е зловещ намек? Или удобство, просто за всеки случай?

Гробището се е намирало тук далеч по-дълго от клиниката. Някои от камъните датират още от началото на деветнадесети век. Винаги съм се питала дали строителят на сградата не е бил садист, след като е сложил прозорци, зяпащи към покритите с надгробни плочи хълмове. Старостта е достатъчно напомняне какво следва после. Няма нужда от визуални намеци.

В Зумбел има и други неща, разбира се — магазин за видеокасети, бутик за детски дрешки, друг един за стъклописи, бензиностанции и голям жилищен комплекс, наименован „Сън Вали Лейк“. Всъщност тук наистина има езеро и е достатъчно голямо за ветроходство, ако внимаваш повечко.

Няколко пресечки по-нататък навлизаме в предградията. Къщи с малки дворчета се трупат между обграждащите пътя дървета. Има и хълм, който слиза стръмно надолу. Ограничението за скоростта е шейсет километра. Невъзможно е да спуснеш кола по хълма с тази скорост, ако не използваш спирачки. Дали в края на склона ще има полицаи?

Ако ни спреше заедно с Филип в неговата сладка мрежеста ризка, целият в сладки белегчета, нямаше ли да стане подозрителен? И къде точно отивате, госпожице? Съжалявам, полицаи, има едно нелегално парти, на което трябва да ида, а закъсняваме. Използвах спирачките при слизането по хълма. Разбира се, че нямаше полицаи.

Ако обаче карах с превишена скорост, щеше да е там. Законите на Мърфи са единствените, които важат в живота ми през повечето време.

— Онази голяма къща отляво. Просто мини по алеята — обади се Филип.

Къщата беше от тъмночервени тухли, на два или може би три етажа, с много прозорци и поне две веранди. Викторианска Америка все още съществува. Дворът беше достатъчно голям да побере частна горичка от високи, стари дървета. Прекомерно избуялата тревата придаваше на имота дъх на запустялост. Алеята беше чакълена и се виеше между дърветата към съвременен гараж, почти успешно построен така, че да подхожда на къщата.

Отвън имаше само две коли. Възможно е в гаража да се криеха още, но нямаше как да надникна вътре.

— Не напускай гостната с друг, освен с мен. Ако го сториш, няма да мога да ти помогна — заяви Филип.

— Как да ми помогнеш? — поинтересувах се.

— Ето какво ни е прикритието. Ти си причината да пропусна толкова много срещи. Намекнах тук-там, че не само сме любовници, но и съм... — той разпери широко ръце в търсене на подходящата дума: — Ами, дресирам те, докато не почувствам, че си готова за купон.

— Дресиращ ли ме? — изгасих двигателя и тишината се настани помежду ни.

Той се взираше в мен. Дори и зад очилата долавях тежестта на погледа му. Кожата на раменете ми настръхна.

— Ти си неуверен оцелял от истинско нападение — не „хапка“, нито вампоман, но съм те уговорил да дойдеш на парти. Това е историята.

— Правил ли си някога такова нещо наистина? — попитах.

— Имаш предвид да им дам някого ли?

— Да.

Той изсумтя носово:

— Нямах високо мнение за мен, нали?

Какво се предполагаше да отговоря — че нямам ли?

— Ако сме любовници, това значи да се преструваме на такива цяла вечер.

Филип се-усмихна. Тази усмивка беше друга — предвкушаваща.

— Копеле такова!

Той сви рамене и ги размърда, сякаш мускулите му бяха схванати.

— Нямам намерение да те мятam на пода и да те насилвам, ако от това се опасяваш!

— Знаех си, че няма да правиш така тази вечер! — радвах се, че той не беше осведомен за оръжията ми. Може и да успееш да го изненадам с тях.

Той се намръщи.

— Следвай ме. Ако се почувстваш неудобно от нещо, което правя, ще го обсъдим! — усмихна се ослепително, равните му зъби белееха на фона на тена.

— Никакви дискусии. Просто спираме!

Той сви рамене.

— Така може да провалиш прикритието и да ни убият!

Колата започваше да се загрява. По лицето му се стичаха вадички пот. Отворих вратата от моята страна и излязох. Жегата ми прилепна като втора кожа. Цикадите стържеха — висока, бръмчаща песен далеч високо в дърветата. Цикади и горещина — ах, лято!

Филип заобиколи колата. Чакълът хрущеше под ботушите му.

— Може би ще искаш да оставиш кръста в колата? — предположи.

Бях предвидила такъв развой, но не ми хареса. Сложих разпятieto в жабката, като пропълзях над седалката, за да го сторя. Когато затворих вратата, докоснах шията си с длан. Носех верижката непрекъснато и ми се струваше странно, когато я свалях.

Филип протегна ръка и след миг я хванах. Шепата му беше пълна с горещина и леко влажна в средата.

Задната врата бе засенчена от бяла решетъчна арка. Отстрани растяха поветици. Големи като дланта ми цветове пръскаха пурпур през тройно-филтрираните лъчи. В сенките на входа, скрита от погледите на съседите и преминаващите коли, стоеше една жена. Носеше странни черни чорапи, поддържани от жартиери. По-голямата част от тялото ѝ бе открита, бледа под сутиена и подходящите гащета, и двете в пурпурночервено. Носеше и десетсантиметрови токчета, от които краката ѝ изглеждаха дълги и слаби.

— Явно съм прекомерно облечена — прошепнах на Филип.

— Може би не задълго! — прошушна той в ухото ми.

— Не си залагай живота на това!

Взирах се в него, докато го казвах и следях как объркано сгърчва лице. Не продължи дълго. Усмивката се върна — леко повдигнати ъгълчета на устните. Сигурно змията се е усмихвала така на Ева. Виж, приготвила съм ти хубава, лъскава ябълка. Искаш ли бонбонче, момиченце?

Каквото и да смяташе, че продава Филип, аз нямах намерение да купувам. Той ме прегърна през кръста, прокарвайки ръка по протежение на белезите на рамото ми и лекичко забивайки пръсти в ръбовете им. Изпъшка тихичко. Исусе, в какво ли се бях забъркала?

Жената ми се усмихваше, но големите ѝ кафяви очи бяха втренчени в ръката на Филип, която си играеше с белега ми. Стрелна език и облиза устни. Видях гърдите ѝ да се надигат.

— Добре дошла в дома ми, казал паякът на мухата.

— Какво каза? — попита Филип.

Поклатих глава. Той вероятно и бездруго не знаеше поемата, а и не помнех как точно свършва. Не си спомнях дали мухата се е измъкнала. Стомахът ми бе на топка. Подскочих, когато ръката на моя спътник се плъзна по голия ми гръб.

Жената се засмя — високо и може би малко подпийнало. Прошепнах репликата на мухата, докато се изкачвах по стъпалата:

— О, не, не, напразно ще ме молиш, защото който изкачи тези вити стълби, той нивгаш надолу не слиза.

Нивгаш надолу не слиза. Доста лош подтекст.

[1] Зумбел (Zumbhel) — е квартал в Сейнт Луис — Бел. пр. ↑

Жената се притисна към стената, за да мога да мина, и затвори вратата зад нас. Имах чувството, че ще заключи, за да не можем и да избягаме, но тя не го стори. Смъкнах ръката на Филип от белезите си, така че той я уви около кръста ми и ме поведе по дълъг тесен коридор. Къщата беше прохладна, климатикът с мъркане се противопоставяше на жегата. Квадратна арка водеше към просторна стая.

Това беше гостна с всичко, което ѝ се полага — диван, канапенце под прозореца, две кресла, увиснали през панорамния прозорец цветя, следобедни сенки, танцуващи по пода... Уютно. В средата на стаята стоеше мъж с чаша в ръка. Изглеждаше така, сякаш току-що е излязъл от „Кожа за всички“. По гърдите и ръцете му се кръстосваха кожени ленти — досущ холивудската представа за прекалено секси гладиатор.

Дължах на Филип извинение. Той се беше облякъл направо консервативно. Щастливата домакиня по пурпурно бельо влезе след нас и положи длан на рамото на спътника ми. Ноктите ѝ бяха боядисани в тъмночервено, почти черно. Тя подраска по ръката му, оставяйки бледи червеникави следи.

Филип потръпна, а хватката му върху кръста ми се стегна. Това ли беше неговата идея за забавление? Надявах се, че не.

Откъм дивана се надигна висока негърка. Доста пищните ѝ гърди напиреха да изскочат от черен плетен сутиен. От него висеше червена пола с повече дупки, отколкото плат и при всяко движение се местеше, откривайки пред погледа тъмна плът. Обзаложих се със себе си, че под полата жената е гола.

По едната ѝ китка и врата имаше розовати белези. Начинаеща „хапка“, нова и почти прясна. Повъртя се около нас, сякаш бяхме за продан и искаше добре да ни огледа. Докосна гърба ми, така че аз се отдръпнах от Филип и се обърнах към нея.

— Какъв е този белег на гърба ти? Не е от вампирско ухапване — гласът ѝ беше нисък за жена, може би алт-тенор.

— Остро парче дърво беше забито в гърба ми от човешки слуга — не допълних, че парчето дърво е било всъщност един от коловете, донесени от мен самата, нито, че по-късно същата нощ убих човешкия слуга.

— Наричат ме Рошел — заяви жената.

— Анита.

Щастливата домакиня на свой ред се приближи до мен и прокара длан по ръката ми. Отдръпнах се, а пръстите ѝ се плъзнаха по кожата ми. Ноктите ѝ оставиха червени следи. Устоях на желанието да ги потрия. Нали бях корава като камък убийца на вампири — драскотините не ме притесняваха. Виж, погледът на жената определено ме притесни. Гледаше ме, сякаш се чудеше каква съм на вкус и за колко време се топя. Дотогава друга жена не ме беше поглеждала така. Не ми хареса особено.

— Аз съм Мадж. Това е съпругът ми Харви — каза тя и посочи господин Кожа, който се бе приближил и стоеше до Рошел. — Добре дошли в дома ни. Филип толкова ни е разказвал за теб, Анита!

Харви се опита да ми излезе в гръб, но аз отстъпих към дивана, тъй че да мога да съм с лице към него. Опитваха се да ме обкръжат като акули. Филип се взираше настоятелно в мен. Правилно — предполагаше се да се забавлявам, не да се държа, сякаш те всички страдат от заразна болест.

Кое беше по-малкото зло? Въпрос за шейсет и четири хиляди долара, ако мога така да се изразя. Мадж облиза устни — бавно и предизвикателно. Очите ѝ подсказваха, че в главата ѝ се въртят куп гнусни неща, свързани с мен и нея. По никакъв начин! Рошел развя полата си, оголвайки твърде голяма част от бедрото. Права бях. Отдолу не носеше нищо. Първо щях да умра!

Значи оставаше Харви. Малките му ръце с дебели пръстчета танцуваха по кожено-металния ръб на малката му поличка. Потриваше кожата отново и отново. По дяволите.

Стрелнах го с най-добрата си професионална усмивка — не особено секси, но пак беше по-добре от смръщване. Той се ококори и пристъпи към мен, протягайки се към лявото ми рамо. Поех си дълбоко дъх и понесох докосването му, застивайки на място.

Пръстите му бегло проследиха извивката на рамото ми, натискаха кожата докато не затреперих. Харви прие тръпката за покана

и пристъпи по-близо, телата ни почти се докосваха. Опрях ръка на гърдите му, за да го спра. Космите му бяха груби и гъсти, черни. Никога не съм била фенка на косматите гърди. За закуска ми ги поднасяйте гладки. Ръката му закръжи по гърба ми. Не бях сигурна какво да сторя. Ако отстъпех назад, щях да седна на дивана — идеята не беше добра. Ако пристъпех напред, щях да го прегазя и да се притисна в цялата тази кожа и плът.

Той ми се усмихна.

— Умирахме да се запознаем с теб!

Той каза „умирам“ сякаш бе мръсна дума или може би някаква известна в кръга им шега. Останалите се засмяха — всички освен Филип. Той ме хвана за ръка и ме издърпа настрана. Облегнах се на спътника си, дори го прегърнах с ръка през кръста. Досега не бях прегръщала мъж в мрежеста риза. Усещането беше интересно.

Филип се обади:

— Не забравяй какво ти казах!

— Да, да — обади се Мадж. — Тя си е твоя, от глава до пети, няма да споделяме, даже наполовина! — Закрачи към него, полюлявайки се в стегнатите си дантелени гащички. Благодарение на токчетата си го гледаше право в очите. — Засега можеш да я държиш настрана от нас, но когато дойдат големите момчета, ще споделиш. Ще те накарат да я споделиш!

Той се взираше в нея, докато тя не отклони очи.

— Аз я доведох тук и аз ще я върна у дома — заяви.

Мадж вдигна вежди.

— Каниш се да се биеш с тях ли? Филип, момчето ми, тя сигурно е сладка хапка, но не си струва да ядосваш големите играчи заради никоя грейка за леглото.

Отлепих се от спътника си, опрях длан на корема ѝ и бутнах, просто, колкото да я накарам да отстъпи. Токчетата нарушаваха равновесието ѝ и Мадж едва не падна.

— Нека си изясним нещо — заявих. — Не съм мебел, да не говорим за грейка!

Филип се обади:

— Анита...

— Оле, оле, таралежката имала бодли! Откъде я намери, Филип? — поинтересува се Мадж.

Ако има нещо, което мразя особено много, това е да ми се надсмиват, когато съм ядосана. Пристъпих към нея и тя ми се усмихна изотгоре.

— Не знаеше ли — казах, — че когато се усмихваш, ти се образуват дълбоки бръчки от двете страни на устата? Минаваш четиридесетте, нали?

Тя си пое дълбоко и стреснато дъх... и даде заден ход.

— Ти, малка кучко!

— Никога вече не ме смятай за част от обзавеждането, Мадж, скъпа!

Рошел се смееше беззвучно, а пищният ѝ балкон се люлееше като тъмнокафяво желе. Харви си сложи каменната маска. Според мен, ако си беше позволил да се усмихне, Мадж щеше да го нарани. Очите му сияеха ярко, но не забелязах и следа от усмивка.

По-навътре в коридора се отвори и затвори врата. В стаята влезе странна жена. Беше около петдесетте или може би караше тежки четиридесет. Пълното ѝ лице бе обградено от бухнала руса коса. Дори скъпото русо излиза от бутилчицата. По пълните ѝ ръце блестяха пръстени — с истински камъни. Дълго черно negliже се влачеше по пода, допълнено от отворен дантелен халат. Черното на negliжето смекчаваше фигурата ѝ, но не достатъчно. Беше с наднормено тегло и нямаше как да го скрие. Изглеждаше като член на Родителската асоциация, като водач на момичетата-скаути, като сладкарка... като нечия майка. Но ето ти я застанала на прага и втречена във Филип.

Тя изписка тихо и се затича срещу него. Успях да се дръпна от пътя преди да ме смаже в тарапаната. Филип имаше време само колкото да се стегне, преди тя да метне сериозното си тегло в обятията му. За миг мислех, че ще го килне назад по гръб на пода и ще падне отгоре му, но с прав гръб и напрегнати крака той успя да удържи и двама им.

Силният Филип, способен да вдигне на ръце твърде тежка нимфоманка.

Харви се обади:

— Това е Кристъл!

Кристъл целуваше гърдите на спътника ми, малките ѝ тлъсти ръчички се опитваха да му извадят ризата от панталоните, тъй че да се докопат до голата му плът. Беше като малко, весело и разгонено пале.

Филип се опитваше да я обезкуражи без особен успех. Погледна ме настоятелно. И аз си спомних какво беше казал — че е спрял да ходи на такива партита. Дали точно заради това? Кристъл и подобните й? Мадж с острите нокти? Бях го насилила да ме довлече тук, но по този начин го бях накарала да доведе и себе си.

Ако го погледнете от тази страна, присъствието му тук бе по моя вина. Проклетата да съм, бях му длъжница.

Потупах жената по бузата — лекичко. Тя примигна срещу мен и ме накара да се почудя дали не е късогледа.

— Кристъл — казах, усмихвайки се възможно най-ангелски, — Кристъл, не искам да проявявам грубост, но опипваш моя приятел!

Тя направо остана с отворена уста, а светлите й очи се оцъклиха.

— Приятел — изписука тя, — та никой не води приятели на парти!

— Е, аз съм нова на партитата. Още не познавам правилата. Там откъдето идвам обаче, другите жени не лигавят приятелите на дадена мацка. Поне почакай да обърна гръб, а?

Долната устна на Кристъл потрепери. Очите й започнаха да се пълнят със сълзи. Аз бях любезна, даже мила, а тя се канеше да се разплаче. Какво правеше тук, с тези хора?

Мадж дойде, прегърна Кристъл и я отведе встрани. Издаваше успокоителни звуци и потупваше черната коприна по раменете й.

Рошел се обади:

— Много студено! — и се отдалечи в посока бюфета с напитки, поставен до стената.

Харви също си тръгна, следвайки Мадж и Кристъл, без дори да погледне назад.

Човек ще рече, че бях ритнала кученце. Филип изпъшка и седна на дивана. Сплете пръсти и пъкна ръце между коленете си. Седнах до него и придърпах полата си между краката.

— Не мисля, че ще издържа — прошепна той.

Докоснах го. Трепереше — постоянен тремор, който изобщо не ми хареса. Не бях осъзнала какво ще му коства да дойде тази вечер, но вече започвах да разбирам.

— Можем да си идем — казах.

Той се обърна полекичка и ме зяпна.

— Какво имаш предвид?

— Точно това — че можем да си тръгнем.

— Ще тръгнеш сега, без да си научила каквото и да е, защото аз имам проблеми? — попита Филип.

— Нека кажем просто, че ми харесваш повече като прекалено самоуверен флиртаджия. Продължавай да се държиш като истински човек и ще ме объркаш напълно. Можем да си тръгнем, ако няма да се справиш.

Той си пое дълбоко дъх и го изпусна, след това се отърси като излизащо от водата куче.

— Ще се справя. Щом ми даваш право на избор, ще издържа.

Беше мой ред да го зяпна.

— Защо не си имал избор преди?

Той отклони поглед.

— Просто имах чувството, че непременно трябва да те доведе, ако поискаш да дойдеш.

— Не, по дяволите, нищо подобно нямаше предвид! — погалих го по лицето и го накарах да ме погледне. — Някой ти е наредил да дойдеш да ме навестиш вчера, нали? Не беше просто, за да провериш какво става с Жан-Клод, нали?

Той се ококори и усетих пулса му под пръстите си.

— От какво се страхуваш, Филип? Кой ти дава заповеди?

— Анита, моля те, не мога!

Отпуснах длан в скута му.

— Какви са заповедите ти, Филип?

Той преглътна и аз проследих как подскача адамовата му ябълка.

— Трябва да те опазя в безопасност тук, това е всичко... — пулсът му подскачаше под синката от ухапване на врата му. Облиза устни — не съблазнително, а нервно. Лъжеше ме. Въпросът беше в каква степен лъже и за какво точно.

Чух гласа на Мадж да се носи по коридора — цялата изтъкана от весела съблазнителност. Такава добра домакиня. Тя въведе двама души в стаята. Едната беше жена с къса кестенява коса и твърде много сенки за очи, наклепани като зелен тебешир. Вторият беше Едуард усмихнат, господин Очарование, прегърнал голия кръст на Мадж. Тя се изсмя пищно и гърлено, щом той й прошепна нещо.

За миг се вцепених. Беше толкова неочаквано, че направо се смръзнах. Ако беше извадил пистолет, щеше да ме убие както си седях

с увиснала от изумление уста. Какво, по дяволите, правеше той тук?

Мадж ги поведе към бара заедно с жената. Той погледна през рамо към мен и ми се усмихна деликатно, а сините му очи бяха празни като на кукла.

Знаех, че двадесет и четирите ми часа не са изтекли. Знаех. Едуард беше решил да дойде, за да търси Николаос. Дали ни беше проследил? Беше ли чул съобщението от Филип на секретаря ми?

— Какво не е наред? — попита Филип.

— Какво не е наред ли? — отвърнах. — Получавах нареждания от някого, вероятно от вампир... — довърших изречението наум: „И Смъртта току-що изтанцува през вратата, за да си играе на хапка, докато търси Николаос.“ Имаше само една причина Едуард да търси даден вампир. Смяташе да я убие, ако успее.

Убиецът вероятно бе намерил своя достоен противник. Много ми се искаше да съм наблизко, когато Едуард най-сетне изгуби. Искях да видя каква плячка ще се окаже голяма лъжица за устата на Смъртта. Бях видяла тази плячка — лично и отблизо. Ако Едуард и Николаос се срещнеха и тя изобщо заподозреше, че имам пръст в това... Леле! Олеле! Мамичко!

Трябваше да посветя Едуард. Той ме беше заплашил и щеше да изпълни закана си. Щеше да ме измъчва, за да получи сведенията. Какво му дължах аз? Но не можех да го направя — нямаше да го сторя. Един човек не бива да хвърля друго човешко същество на чудовищата. Независимо от причината.

Моника беше нарушила това правило и аз я презирах. Мисля, че бях най-близо до нещо като истински приятел за Едуард. Човек, който те познава, какъвто си и въпреки това те харесва. Аз го харесвах въпреки — или точно защото — беше такъв, какъвто е. Макар да знаех, че ще ме убие, ако се наложи? Да, въпреки това. Нямаше особен смисъл, когато го погледнеш по този начин. Но не можех да се притеснявам за морала на Едуард. Единственият човек, когото трябваше да гледам в огледалото, бях аз самата. Единствената морална дилема, която можех да разреша, бе моята собствена.

Гледах Едуард да си играе на целуни-бузка с Мадж. Беше много по-добър актьор от мен. Беше и много по-добър лъжец.

Нямаше как да го издам, а и Едуард знаеше, че няма да го издам. По свой собствен начин той също ме познаваше. Беше заложил живота

си на моето съдействие и това ме ядосваше. Мразя да ме използват. Добродетелта ми става мое наказание.

Но пък, може би, макар все още да не знаех как, можех да използвам Едуард така, както го правеше и той. Може би чрез липсата на чест, както той използваше моята чест в момента.

И този подход крие възможности.

Жената с кестенявата коса, която придружаваше Едуард, дойде до дивана и се настани в скута на Филип. Тя се кикотеше и обви ръце около врата му, подритвайки с краче. Ръцете ѝ не се спуснаха надолу и не се опита да го съблича. Нощта тепърва започваше. Едуард вървеше след жената като руса сянка. В ръката си държеше чаша, на лицето си имаше удобно безобидна усмивка.

Ако не го знаех, никога не бих го погледнала с мисълта: „Ето един опасен човек!“. Едуард Хамелеона. Настани се на подлакътника на дивана зад гърба на жената и разтри с ръка раменете ѝ.

— Анита, това е Дарлийн — представи я Филип.

Кимнах. Тя се кикотеше и подритваше с малкото си краче.

— Това е Теди. Не е ли апетитно парче?

Теди? Апетитен? Успях да се усмихна и Едуард я целуна отстрани по врата. Тя се потърка в гърдите му, като в същото време успя да се разшава в скута на Филип. Страхотна координация.

— Нека да опитам! — Дарлийн засмука долната си устна с горните зъби и бавно я измъкна.

Гласът на Филип трепна. Той прошепна:

— Добре!

Не мислех, че ще стане точно така.

Дарлийн стисна ръката му в шепи и я поднесе към устата си. Целуна нежно един от белезите му, след това пхна крака между неговите така, че направо коленичи на пода, все още стиснала ръката му. Широката пола на роклята се нави около кръста ѝ, окачена на коленете му. Тя носеше червени дантелени гащички и подходящи жартиери. Координация и на цветовете.

Лицето на Филип се отпусна. Взираше се в партньорката на Едуард, докато тя поднасяше ръката му към устните си. Малко розово езиче го близна — бързо, навън, мокро, изчезна. Дарлийн погледна към Филип с копнеж. Сигурно ѝ хареса това, което видя, защото бързо

започна да ближе белезите му — един по един, деликатно, както котка — сметана. Изобщо не отклони очи от лицето му.

Танцърът се разтрепери, гърбът му се изви. Затвори очи и облегна глава на дивана. Ръцете ѝ се спуснаха към стомаха му. Стисна мрежестата риза и дръпна. Тя се измъкна от панталоните му и дланите на Дарлийн попаднаха на голите му гърди.

Той трепна, ококори се и сграбчи ръцете ѝ. Поклати глава:

— Не, не! — гласът му бе твърде дрезгав и басов.

— Искаш да спра? — попита Дарлийн. Почти бе затворила очи и дишаше бавно, с набъбнали и очакващи устни.

Той се бореше да проговори — и то смислено.

— Ако го сторим... това оставя Анита извън играта. Нека сме честни. Първото ѝ парти е.

Дарлийн ме погледна, може би за първи път.

— С тези белези?

— Белезите са от истинско нападение. Уговорих я да дойде на купона... — Той извади ръцете ѝ изпод ризата си. — Не мога да я оставя! — Очите му явно отново се фокусираха. — Тя не знае правилата!

Дарлийн отпусна глава на бедрото му.

— Филип, моля те, липсваше ми!

— Знаеш какво ще ѝ направят!

— Теди ще я пази! Той знае правилата!

Попитах:

— Били сте и на други партита ли?

— Да — отвърна Едуард. Издържа погледа ми няколко секунди, докато се опитвах да си го представя на други подобни места. Значи така получавахе информацията си за света на вампирите — чрез хапка-партита...

— Не — заяви Филип. Изправи се и вдигна Дарлийн на крака, придържайки я под мишниците. — Не! — повтори и гласът му прозвуча уверено и решително. Пусна я и ми подаде ръка. Хванах се за него. Какво друго можех да сторя?

Дланта му бе потна и топла. Излезе от стаята и се наложи да подтичвам на токчетата, за да догоня ръката си.

Той ме поведе по коридора към банята и влязохме вътре. Филип заключи вратата и се облегна на нея, лицето му бе окъпано в пот, а

очите — затворени. Дръпнах си ръката — не ми се противопостави.

Огледах се за удобно място за сядане и най-сетне избрах да се настаня на ръба на ваната. Не беше удобно, но ми се стори по-малкото зло. Филип си поемаше въздух на големи глътки и накрая се обърна към мивката. Пусна силно водата и се наплиска, повъртя длани под струята и отново плисна лицето си — и отново, и пак, докато не се изправи с капеща от него вода. Имаше капчици по миглите и по косата. Примигна срещу образа си в огледалото над мивката. Изглеждаше стреснат и притеснен.

Водата се стичаше по врата и гърдите му. Изправих се и му подадох кърпа от полицата. Той не реагира. Попих гърдите му с меките, ухаещи на чисто гънки на кърпата.

Най-сетне той я взе от мен и довърши бърсането. Косата му беше тъмна и висеше мокра около лицето. Нямаше как да я подсуши.

— Направих го — каза той.

— Да — съгласих се, — успя.

— Почти я оставих да...

— Да, но не напълно, Филип! Това се брои!

Той кимна бързо и конвулсивно.

— Така мисля... — все още не му стигаше въздух.

— Най-добре да се върнем на партито.

Той кимна. Но остана на място, дишайки твърде дълбоко, сякаш не можеше да си набави достатъчно кислород.

— Филип, добре ли си? — въпросът беше глупав, но не се сещах какво друго да кажа.

Той кимна. Господин Разговорчивост.

— Искаш ли да си тръгнем? — попитах.

Едва тогава ме погледна.

— За втори път ми го предлагаш. Защо?

— Защо какво?

— Защо ми предлагаш да се измъкна от обещанието си?

Свих рамене и разтрих лактите си.

— Защото..., ами защото май изпитваш някаква болка. Защото си като наркоман, който се опитва да спре дрогата, а аз не искам да ти развалям режима...

— Това е много... достойно предложение! — той каза „достойно“ като човек, който не е свикнал с тази дума.

— Искаш ли да си тръгнем?

— Да — каза той, — но не можем.

— Каза го и преди. Защо да не можем?

— Не мога, Анита, не мога!

— О, можеш. Откъде идват заповедите ти, Филип? Кажи ми! Какво става? — стоях толкова близо до него, че почти го докосвах и изплювах всяка дума в гърдите му, вдигнала очи към лицето му. Винаги е трудно да си корав, когато се налага да гледаш нагоре към нечийи очи. Но съм била ниска цял живот, а човек се усъвършенства с практиката.

Той ме прегърна през раменете. Отблъснах се от него и дланите му се стегнаха зад гърба ми.

— Филип, спри!

Бях опряла длан на гърдите му, за да не се притиснат едно в друго телата ни. Ризата му беше мокра и студена. Сърцето му туптеше силно. Преглътнах и отбелязах:

— Ризата ти е мокра!

Той ме пусна толкова внезапно, че се олюлях назад. Смъкна ризата през глава с едно плавно движение. Разбира се, бе практикувал много разсъбличане. Гръдният му кош щеше да е страхотен без бележите.

Пристъпи крачка напред към мен.

— Спри на място! — заявих. — Каква е тази внезапна промяна на настроението?

— Харесвам те — това не стига ли?

Поклатих глава.

— Всъщност не.

Той хвърли ризата си на пода. Проследих я как пада, сякаш беше много важно. Две крачки и се озова до мен. Баните са толкова малки. Направих единственото, за което се сетих — отстъпих във ваната. Не е много достолепно на високи токчета, но поне не бях притисната към гърдите на Филип. Все пак беше подобряване на положението.

— Някой ни гледа — прошепна той.

Обърнах се бавно, като в лош филм на ужасите. Зад странните завеси се криеше здрач, а от надвисналите сенки надничаше нечие лице. Беше Харви — господин Кожа. Прозорците се намираха твърде

високо, за да е стъпил на земята. Дали си беше намерил щайга? Или имаха малки платформи пред всички прозорци, за да гледат шоуто?

Оставих Филип да ме извади от ваната. Прошепнах:

— Може ли да ни чуе?

Танцорът поклати глава. Отново ме прихвана през гърба.

— Предполага се, че сме любовници. Искаш ли Харви да спре да вярва в това?

— Чисто изнудване!

Той се усмихна заслепяващо и секси, направо да си хванеш усмивката и да я галиш, галиш... Стомахът ме сви. Той се наведе и аз не го спрях. Целувката беше всичко обещано — пълна с меки устни, притискане на кожа, гореща тежест... Ръцете му се стегнаха зад голия ми гръб, пръстите му галеха мускулите по протежение на гръбначния ми стълб, докато не се отпуснах в него.

Целуна ухото ми, дишайки топло. Езикът му се стрелна около ръба на челюстта ми. Устата му напипа пулса на гърлото ми, езикът му порови за него, сякаш се топеше през кожата. Зъби задраскаха срещу пулсирането на гърлото ми. Щракнаха — здраво и болезнено. Отблъснах го назад и встрани.

— Мамка му! Ти ме ухапа!

Очите му бяха разфокусирани и замъглени. На долната му устна имаше пурпурна капка.

Докоснах врата си с ръка и на пръстите ми остана кръв.

— Проклятие!

Филип облиза кръвта ми от устните си.

— Мисля, че Харви повярва в представлението. Сега си белязана. Имаш доказателство какво си и защо си дошла! — той си пое дъх дълбоко и треперливо. — Няма да се наложи да те докосвам повече тази вечер. Ще се погрижа и никой друг да не ти посяга. Кълна се.

Шията ми пулсираше — ухапване, ухапване от хапка!

— Знаеш ли колко бактерии има в човешката уста?

Той ми се усмихна, още малко не съвсем на фокус.

Призна:

— Не.

Избутах го от пътя си и измих ухапването с вода. Изглеждаше точно като това, което си беше — човешки зъби. Не беше идеалният

комплект следи, но го биваше.

— Проклет да си!

— Трябва да излезем навън, за да си търсиш улики! — той вдигна ризата си от пода и остана на място, отпуснал ръка до хълбока си. Голите му загорели гърди, кожените панталони, устните — пълни, сякаш е смукал нещо... Мен.

— Изглеждаш като Жиголо под наем — обобщих.

Той сви рамене.

— Готова ли си да излизаме?

Все още опипвах раната. Опитах се да се ядосам и не успях. Бях уплашена. Уплашена от Филип и онова, което беше — или не беше. Не бях очаквала. Прав ли беше? Дали щях да съм в безопасност тази нощ? Или просто искаше да види каква съм на вкус?

Той отвори вратата и ме изчака. Излязох. Докато вървахме обратно към гостната, осъзнах, че е отклонил вниманието ми от въпроса. За кого работеше? Все още не знаех.

Дяволски притеснително: всеки път като свалеше ризата си, мозъкът ми заминаваше на обяд. Но нищо повече — бях получила първата си и единствена целувка от Филип с многото белези. От сега нататък щях да си остана коравата като камък убийца на вампири, която не се разсейва по разкошни мускули и мили очи.

Пак докоснах следата от ухапване. Болеше. Никакви „господин Сладури“ повече. Ако Филип ме приближеше отново, щях да го нараня. Разбира се, като се имаше предвид какъв е, сигурно щях да му доставя удоволствие.

Мадж ни спря в коридора. Посегна към гърлото ми. Хванах я за ръката.

— Леле, колко си докачлива! — озъби се тя. — Не ти ли харесва? Не ми казвай, че си била с Филип цял месец и досега не те е вкусвал?

Тя дръпна надолу копринения си сутиен, за да разкрие горната половина от гърдите си. Върху бледата плът се виждаше белег от идеална ухапка.

— Това е запазеният знак на Филип, не знаеше ли?

— Не — отвърнах аз.

Проправих си път покрай нея и завих в гостната. Непознат за мен мъж падна в краката ми. Кристъл лежеше върху него и го приковаваше към пода. Той изглеждаше млад и малко уплашен. Погледът му се стрелна покрай Кристъл и към мен. Помислих си, че се кани да моли за помощ, но тя го целуна — дълбоко и мощно, сякаш се канеше да го изсмуче целия през устата. Младежът зашари с ръце, за да повдигне копринените гънки на полата ѝ. Бедрата ѝ бяха невероятно бели — като изхвърлени на брега китове.

Обърнах се незабавно и тръгнах към вратата. Токчетата ми тракаха по твърдия под в стил „заета съм, важно е“. Ако не знаех истината, бих си казала, че звучи като че бягам. А аз не тичах. Просто вървах много бързо.

Филип ме догони при вратата. Затисна я с ръка, за да не я отворя. Поех си дъх, за да се успокоя. Нямаше да позволя да си изтърва нервите — поне не още.

— Съжалявам, Анита, но така е по-добре. Сега си в безопасност, поне от хората.

Погледнах го и поклатих глава.

— Ти просто не схващаш. Имам нужда от въздух, Филип! Не съм се накарала да си тръгвам, ако от това се боиш.

— Ще изляза навън с теб.

— Не. Иначе става безсмислено, Филип! Все пак си едно от нещата, от които искам да се измъкна.

Тогава той отстъпи и отпусна ръце. Затвори очи предпазлив и прикрит. Защо пък това ми изказване нарани чувствата му? Не знаех, а и не исках да знам.

Отворих вратата и жегата се обви около мен като кожено палто.

— Тъмно е — обади се той. — Те скоро ще дойдат. Не мога да ти помогна, ако не съм с теб.

Приблжих се до него и казах почти шепнешком:

— Нека бъдем честни, Филип! Далеч по-способна съм да се грижа за себе си от теб. Първият вампир, който махне с ръка, ще те получи за обяд!

Той направи някаква гримаса, която изобщо не исках да виждам.

— По дяволите, Филип, я се вземи в ръце! — излязох на покритата с асми веранда и устоях на желанието да тресна вратата. Би било детинщина. В момента се чувствах малко детински, но предпочитах да си спестя номерата. Човек не знае, кога ще му бъде от полза инфантилният гняв.

Цикадите и щурците озвучаваха нощта. Върховете на дърветата се люлееха на вятъра, но полъхът му не стигаше до земята. Въздухът пред къщата бе застоял и плътен като пластмаса.

След климатика вътре, горещината ми дойде добре. Беше истинска и някак пречистваща. Докоснах ухапването на врата си. Чувствах се мръсна, използвана, обидена, ядосана и разстроена. Тук нямаше да открия нищо. Ако някой — или нещо — убиваше вампирите, които се мотаят из хапка-кръговете, идеята май не беше толкова лоша.

Разбира се, нямаше значение дали симпатизирам на убиеца. Николаос очакваше от мен да разкрия престъпленията и най-добре беше да успея.

Поех си дълбоко от застоялия въздух и усетих първите повеи на... сила. Тя се просмукваше през дърветата като вятър, но докосването ѝ не охлади кожата ми. Космите по врата ми се опитваха да пропълзят надолу по гърба. Който и да работеше, беше могъщ. И се опитваше да вдигне мъртвец.

При все горещината, бе валяло често и токчетата ми незабавно потънаха в тревата. Накрая вървах един вид присвита и на пръсти,

опитвайки се да не се продъня в меката пръст.

Околността бе обсипана с жълъди. Имах чувството, че стъпвам по мраморни топчета. Блъснах се в ствола на едно дърво и болезнено ударих рамото, което Обри бе насинил така любезно.

Разнесе се остро блеене, високо и паникьосано. Беше близо. Дали бе номер от застоялия въздух или наоколо наистина имаше коза? Викът секна с влажно бълбукане — гъсто и задавено. Дърветата свършиха и се озовах пред равно и озарено от луната пространство.

Събух си едната обувка и опипах земята. Влажна, прохладна, но не особено зле. Свалих и другата, хванах и двете в ръка и хукнах.

Задният двор беше голям, простираше се до хоризонта в посребрения мрак. Беше празен, като изключим стената от прерасъл жив плет — като малки дръвчета в далечината. Тичах натам. Отзад би трябвало да се намира гробището — нямаше къде другаде да се скрие.

Същинският ритуал по събуждане на мъртвите е кратък — както повечето ритуали. Силата се изливаше в нощта и в гроба. Трупаше се постепенно и стабилно — топла „магия“. Придърпваше стомаха ми и ме доведе до живия плет. Растенията се извисяваха, черни на лунната светлина, безнадеждно прерасли. Нямаше как да се пропъхам между тях.

Някакъв мъж изплака. После се чу женски глас:

— Къде е? Къде е обещаното ни зомби?

— Твърде стар е! — обади се изтънелият от страх мъжки глас.

— Ти каза, че билетата не стигат, тъй че ти доведохме козел за жертва. Но няма зомби. Мислех, че си добър в занаята.

От едната страна на живия плет намерих порта. Метална, ръждясала и увиснала на пантите си. Когато я отворих, изскърца — метален писък. Повече от дузина чифта очи се обърнаха към мен. Бледи лица, с абсолютния покой на немъртвите. Вампири. Стояха сред древните надгробни плочи на малкото семейно гробище и чакаха. Никой не чака по-търпеливо от мъртвците.

Един от вампирите, най-близкият до мен, беше черният мъж от бърлогата на Николаос. Пулсът ми се ускори и огледах тълпата. Нея я нямаше. Благодаря ти, Господи!

Вампирът се усмихна и каза:

— Дойде да погледаш ли... съживителке? — дали за малко да изтърве „Екзекуторке“? Или това беше тайна?

Все едно, той махна на другите да се отдръпнат и ми позволи да погледна. Закари лежеше на земята. Ризата му беше просмукана от кръв. Няма как да резнеш нечие гърло, без да се пооцапаш. Тереза стоеше надвесена над него с ръце на бедрата. Беше облечена в черно. Единствената плът, която се показваше, бе ивица кожа в средата — бледа и почти сияйна на звездната светлина. Тереза — господарката на Мрака.

Стрелна ме с поглед за миг и отново се обърна към мъжа.

— Е, Зак-а-рий, къде е зомбито ни?

Той преглътна шумно:

— Трупът е твърде стар. Не е останало достатъчно.

— Само на сто години е, съживителю! Толкова ли си слаб?

Той погледна към земята. Пръстите му се забиха в меката пръст. Погледна и мен, после бързо сведе очи. Не знаех какво се опитва да ми подсказе с този поглед. Страх а си? Да бягам оттук? Молба за помощ? Какво?

— Каква полза от съживител, който не може да вдига мъртъвци? — попита Тереза. Отпусна се на колене и внезапно се озова до него, стиснала рамото му с ръце.

Закари трепна, но не се опита да избяга.

Вълна от почти-движение премина през другите вампири. Усещах как целият кръг зад гърба ми се напруга. Канеха се да го убият. Фактът, че не е успял да вдигне зомбито беше само извинение, част от играта.

Тереза разкъса ризата му отзад. Тя затрепка около мишниците му, все още пъхната в колана. През вампирите премина задружна въздишка.

На дясната му ръка, точно до мишницата, имаше превързано плетено въже. В него бяха вплетени мъниста. Беше гри-гри, вуду-талисман, но сега явно не му беше от помощ. Все едно какво се предполагаше, че прави, нямаше да му стигне.

Тереза заговори със сценичен шепот:

— Може би си просто прясно месо?

Вампирите започнаха да настъпват, тихи като вятър в тревата.

Не можех да гледам. Той ми беше събрат-съживител и човек. Не можех да го оставя да умре — не и така, право пред очите ми.

— Чакайте! — казах.

Май никой не ме чу. Вампирите приближаваха и аз губех Закари от поглед. Ако един от тях го ухапеше, треската за храна щеше да пламне. Веднъж видях как става. Никога няма да се отърва от кошмарите, ако това се повтореше.

Повиших глас с надежда да ме чуят:

— Чакайте! Той не принадлежи ли на Николаос? Не нарича ли Николаос господарка?

Те се поколебаха и се разделиха, за да мине Тереза през тях и да се обърне срещу мен.

— Не е твоя работа! — взираше се в мен, но не отбягнах погледа й. Едно притеснение по-малко.

— Сега става моя работа! — заявих.

— Искаш да се присъединиш към него ли?

Вампирите започнаха да се разпръскват, за да обкръжат и мен заедно със Закари. Оставих ги. И без друго не можех да сторя кой знае какво. Или и двамата щяхме да се измъкнем живи, или и двамата да умрем — може би... вероятно. О, по дяволите.

— Искам да поговоря с него като професионалист с професионалист — обясних.

— Защо? — попита Тереза.

Пристъпих към нея — почти я докосвах. Гневът й беше направо осезаем. Бях я представила в лоша светлина пред другите и го знаех, а тя знаеше, че аз знам. Прошепнах, макар че и някои от другите можеха да ме чуят:

— Николаос е дала заповед човекът да умре, но иска жива мен, Тереза. Какво ли ще ти стори, ако случайно умра тук тази нощ? — последната дума издишах право в лицето й. — Дали искаш да прекараш цяла вечност, заключена в ковчег с кръстове?

Тя изръмжа и отскочи назад, сякаш я бях опарила.

— Проклета да си, смъртна, проклета да си и върви в ада! — черната й коса запука около лицето, а ръцете й се свиха в ноктести лапи. — Говори с него, макар че няма да има полза. Той трябва да вдигне това зомби — или го вдига, или е наш. Тъй рече Николаос.

— Ако събуди зомбито, ще си отиде свободен и недокоснат, така ли? — попитах за всеки случай.

— Да, но не може да се справи. Не е достатъчно силен.

— На което е разчитала и Николаос — кимнах.

Тереза се усмихна — зловещо разтегляне на устните, което оголи зъбите.

— Да-sss — обърна ми гръб и закрачи към останалите вампири. Те се разбягаха от нея като уплашени гълъби. А аз ѝ се бях противопоставила. Понякога смелостта и глупостта са почти неразличими.

Коленичих до Закари.

— Ранен ли си?

Той поклати глава.

— Оценявам жеста ти, но те ще ме убият тази нощ! — Той вдигна глава и втренчи светлите си очи в мен. — Няма какво да сториш, за да ги спреш! — и се усмихна лекичко. — Дори и ти не си всемогъща.

— Можем да вдигнем това зомби, ако ми се довериш!

Той се намръщи, после ме погледна изпитателно.

Не можах да разчета изражението му — изумление и още нещо.

— Защо?

Какво да кажа, освен, че не можех просто да го гледам как умира? Той беше видял как измъчват един човек и не си беше мръднал пръста. Предпочетох по-кратката причина.

— Защото не мога да ги оставя да те получат, ако съм способна да ги спра.

— Не те разбирам, Анита, изобщо не те разбирам!

— Значи ставаме двама. Можеш ли да се изправиш?

Той кимна.

— Какво си намислила?

— Ще споделим своя талант.

Той се ококори.

— По дяволите, можеш ли да служиш за фокус?

— Правила съм го два пъти досега!

Два пъти, но с един и същи човек. Два пъти, но с човека, който ме е обучил за съживителка. Никога с непознат.

Закари снижи глас до едва доловим шепот:

— Сигурна ли си, че искаш да го сториш?

— Да те спася ли? — попитах.

— Да споделиш силата си — отвърна той.

Тереза тръгна към нас и дрехите ѝ зашумоляха.

— Стига вече, съживителке. Той не може да се справи, значи ще плати цената. Или се махни сега, или остани за... пира.

— Ще хапвате рядък „печен Кой-звяр“ ли? — поинтересувах се.

— Какви ги плещиш?

— От „Как Гринч открадна Коледа“ над-р Зюс^[1] — обясних аз.
— Нали знаеш онзи ред: „И ще имат Пир! Пир! Пир! Ще пируват с Кой-пудинг и рядък печен Кой-звяр!“

— Ти си луда.

— Така са ми казвали.

— Искаш да умреш ли? — попита вампирката.

Изправих се — много бавно. Нещо се трупаше в мен.

Увереност, абсолютна сигурност, че тя не е опасна. Глупаво, но си беше там, твърдо и истинско.

— Някой може и да ме убие преди всичко да свърши, Тереза — пристъпих към нея и тя отстъпи назад, — но това няма да си ти!

Буквално усещах вкуса на пулса ѝ в устата си. Тя се страхуваше от мен? Нима полудяха? Току-що се бях опънала на стогодишен вампир... и той отстъпваше! Чувствах се объркана, почти замаяна, сякаш реалността се бе сменила, а никой не ме беше предупредил за това.

Тереза сви юмруци и ми обърна гръб:

— Вдигнете мъртвеца, съживители, иначе, кълна се в разлятата кръв, ще ви убия и двамата!

Мисля, че наистина говореше сериозно. Отърсих се като мокро куче. Предстоеше ми да укротявам дяволска дузина вампири и да вдигна стогодишен мъртвец. А можех да се оправям само с милиард проблеми наведнъж. Милиард и един са вече над способностите ми.

— Ставай, Закари! — наредих. — Време е да се хващаме за работа!

Той се изправи.

— Досега не съм работил с фокус. Ще трябва да ми обясниш какво да правя.

— Няма проблеми — уверих го.

[1] Теодор Гейзел — д-р Зюс; известен детски писател — Бел. пр.

Козата лежеше на хълбок. Белият гръб сияеше на лунната светлина. Кръвта от зейналата рана още течеше в пръстта. Очите ѝ бяха забелени и стъклени, езикът стърчеше от устата.

Колкото по-старо е зомбито, толкова по-голяма смърт се иска. Знаех го — ето защо избягвах по-старите зомбита, когато беше възможно. След сто години от трупа е останала само прах. Може би и няколко части от кост, ако имаш късмет. Те се преоформят при надигането от гроба. Само ти трябва достатъчно сила.

Проблемът беше, че повечето съживители не могат да вдигат умрели отдавна, преди век и повече. Аз можех. Просто не исках да го правя. Двамата с Бърт бяхме водили дълги дискусии за вкусовете ми. Колкото по-старо е зомбито, толкова повече пари взимаме. Това тук например си струваше двайсетте бона. Съмнявах се, че ще ми платят за тази вечер, освен, ако доживяването до изгрев не се смята за добро заплащане. Аха, подозирам, че така и беше. Ето ни, очакваме новото утро.

Закари дойде и застана до мен. Беше доразкъсал останките от ризата си. Оказа се слаб и блед. Лицето му тънеше в сенки по бялата плът, под високите му скули сякаш се образуваха пещери.

— Сега какво? — попита той.

Трупът на козела беше в кръга от кръв, начертан още преди — добре.

— Донеси в кръга всичко, от което имаме нужда.

Закари взе дълъг ловен нож и голям буркан, пълен със светла, леко луминесцентна мазнина. Аз лично предпочитам мачете, но ножът беше голям — от онези с назъбено острие и остър връх. Беше чист и остър. Съживителят на Николаос се грижеше добре за инструментите си. Червена точка за него.

— Не можем да убием козела два пъти — отбеляза той. — Какво ще използваме?

— Себе си.

— Какви ги говориш?

— Ще се порежем — прясна, жива кръв, колкото можем да отделим.

— Кръвозагубата ще ни отслаби прекалено и няма да можем да продължим.

Поклатих глава.

— Вече имаме кръг от кръв, Закари. Просто ще го изминем отново, няма да го чертаем от нулата.

— Не те разбрах.

— Нямаме време да ти обяснявам метафизиката. Всяка рана е малка смърт. Ще дадем на кръга по-малка смърт и ще го реактивираме.

Той поклати глава:

— Пак не схващам.

Поех си дълбоко дъх и после осъзнах, че не мога да му го обясня. Все едно да се стараеш да обясниш механиката на дишането. Можеш да я разбиеш на малки отломки, но така няма да стане по-ясно какво е да дишаш.

— Ще ти покажа какво имам предвид! — Ако той не усетеше тази част от ритуала и не я разбереше без думи, останалото и без друго нямаше да действа.

Посегнах към ножа. Той се поколеба, после ми го подаде с дръжката напред. Върхът тежеше прекалено, но пък не беше правен за хвърляне, нали? Поех си дълбоко дъх и притиснах върха на острието към лявата си ръка, точно под белега от изгаряне. Бърз замах надолу и кръвта бликна — тъмна и гъста. Болката беше остра и внезапна. Изпъшках и връчих ножа на Закари.

Той местеше поглед от мен към острието.

— Действай — на дясната ръка, за да сме като огледални образи — уточних.

Той кимна и резна бързо дясната си ръка под рамото. Дъхът му изсъска, почти стенание.

— Коленичи до мен! — паднах на колене и той ме последва на земята, отразявайки огледално жестовете ми, както го помолих. Човек, който може да следва нареждания — не е зле.

Свих лявата си ръка в лакътя и я вдигнах така, че пръстите ми да са на нивото на главата, а лакътя — на рамото. Той стори същото.

— Стискаме си ръцете и притискаме раните една в друга.

Закари се поколеба, неподвижен.

— Какво има? — попитах.

Той поклати глава — две бързи трепвания и долепи ръка до моята. Беше по-дългорък, но криво-ляво се справихме.

Кожата му беше неприятно студена. Погледнах към лицето му, но не успях да позная какво си мисли. Нямах представа какво става в главата му. Поех си дълбоко дъх за пречистване и подех:

— Отдаваме кръвта си на земята. Живот за смъртта, смърт за живота! Вдигни мъртвеца да пие от кръвта ни! Нека ги нахраним, тъй че да ни се подчинят!

Закари се ококори — най-сетне разбра. Първият хърдел^[1] — прескочен. Изправих се и го повлякох след мен. Поведох го по кръвения кръг. Усещах го — като електрическо течение по гърба си. Взирах се право в очите на съживителя. Изглеждаха почти сребърни на лунната светлина. Вървахме по кръга и се върнахме там, откъдето бяхме започнали — при жертвата.

Седнахме на просмуканата с кръв трева. Потопих дясната си ръка във все още сълзящата кръв на козела. Наложих се да коленича, за да стигна до лицето на Закари. Намацах кръв по челото му и по бузите. Кожата му беше гладка, прораслата брада дращеше. Оставих тъмен отпечатък и над сърцето му.

Плетената лента на ръката му беше като пръстен от тъмнина. Мацнах кръв край мънистата, напипвайки с пръсти мека четчица пера, вплетени във връвта. Гри-гри се нуждаеше от кръв — усещах го..., но не козя кръв. Свих рамене. После щях да умувам над личната магия на Закари.

Той намаза лицето ми с кръв. Само с връхчетата на пръстите, сякаш се боеше да ме докосне. Усещах треперенето на ръката ми, докато боядисваше бузата. Кръвта по гърдата ми беше като студена мокрота. Сърдечна кръв.

Закари отвори буркана с домашно вареното мазило. Имаше блед, белезникав цвят с искрици зелена светлина в него. Бляскавите искрици бяха гробищна пръст.

Натрих мазилото върху кръвавите петна. Кожата ми го попи.

Закари нанесе мазнината по лицето ми. Беше восъчна и плътна. Надушвах боровата миризма на розмарин за памет, канела и карамфил за запазване, градински чай за мъдрост и някаква остра билка, може би

мащерка, за да спои всичко заедно. Според мен канелата беше прекалено много. Нощта внезапно доби ухание на ябълков пай.

Заедно отидохме да намажем кръв и мазило по надгробната плоча. Името представляваше само меки драски в мрамора. Проследих ги с връхчетата на пръстите си. Естел Хюит. Родена 18.., починала 1866. Под датата и името имаше и още нещо, но вече се бе изтрило и не можеше да се разчете. Коя е била тя? Досега не бях вдигала зомби, за което да не знам нищо. Не винаги е добра идея, но пък цялата тази история беше далеч от добрите идеи.

Закари стоеше в подножието на гроба. Аз останах при камъка. Чувствах невидимата връв, опъната между него и мен. Започнахме да пеем заедно, нямаше нужда от въпроси.

— Чуй ни, Естел Хюит! Викаме те от гроба! Викаме те с кръв, магия и стомана. Вдигни се, Естел, ела при нас, ела при нас!

Погледът на Закари срещна моя и аз усетих подръпване по невидимата връзка, която ни свързваше. Той беше много силен. Защо не е успял да я вдигне сам?

— Естел, Естел, ела при нас! Събуди се, Естел, вдигни се и ела при нас! — викахме името ѝ с повишаващи се гласове.

Земята потръпна. Козелът се килна настрани, щом пръстта изригна и във въздуха се размаха ръка. Втора ръка посегна към нищото и пръстта започна да повръща мъртвата жена навън.

Тогава — едва тогава — осъзнах, че греша за причината, поради която не бе успял да я вдигне сам. Вече знаех къде съм го виждала преди. Бях присъствала на погребението му. Имаше толкова малко съживители, че ако някой от тях умре, непременно отиваш и точка. Професионална чест. Бях погледнала ъгловатото му лице, напудрено и гримирано. Някой се беше справил зле с грима му — помня, че мислех само за това през цялото време.

Зомбито почти бе излязло. Седна задъхана, краката ѝ още бяха приковани в пръстта.

Ние със Закари се взирахме един в друг над гроба. Можех само да го зяпам като идиотка. Той беше мъртъв, но не беше зомби, нито друга твар, за която бях чувала. Бях готова да заложа живота си, че е човек и вероятно точно това бях сторила.

Плетеното въженце на ръката му. Заклинанието, което не беше доволно от кръвта на козела. Дали чрез него оставаше „жив“?

Бях чувала слухове за гри-гри, които могат да измамят смъртта. Слухове, легенди, приказки... Но пък може и да бяха истина.

Естел Хюит е била красавица навремето, но след сто години в гроба хората губят доста. Кожата ѝ беше грозно сиво-белезникава, восъчна и почти безизразна, с някак фалшив вид. Бели ръкавици скриваха ръцете, нацапани с гробищна пръст. Роклята ѝ беше бяла и с дантели. Обзалагам се, че е била сватбена рокля. Мили Боже!

Черната коса бе стегната на кок над главата ѝ, отделни кичури висяха край почти скелетоподобното лице. Всички кости стърчаха, сякаш кожата бе глина, налепена над рамка. Очите ѝ бяха диви, тъмни и се виждаше твърде много от бялото им. Но поне не бяха изсъхнали като спаружени ябълки. Това го мразя.

Естел седеше до гроба си и се опитваше да си събере мислите. Щеше да отнеме доста време. Дори наскоро умрелите се нуждаят от няколко минути за ориентация. А сто години са ужасно много време, прекарано в обятията на смъртта.

Заобиколих гроба, като внимавах да не изляза от кръга. Закари гледаше как приближавам, без да каже и дума. Не бе успял да вдигне трупа, защото самият той беше труп. Наскоро мъртвите все още му бяха по силите, но не и отдавна мъртвите. Смъртта да вика мъртъвците от гроба — в това има нещо ужасно неправилно.

Взирах се в него, а той опипваше ножа. Знаех тайната му. А Николаос? А някой друг? Е, да — онзи, който бе изработил това гри-гри знаеше, но кой друг? Стиснах кожата около разреза на ръката ми. Протегнах кървавите си пръсти към гри-григо.

Закари ме сграбчи за китката с ококорени очи. Дъхът му се ускоряваше.

— Не ти!

— Тогава кой?

— Хора, които няма да липсват на никой.

Зомбито, което вдигнахме, помръдна сред пукот на фустите и кринолин. Започваше да пълзи към нас.

— Трябваше да ги оставя да те убият — казах.

Тогава той се усмихна.

— Можеш ли да убиеш мъртвите?

Освободих китката си с рязко дръпване.

— Правя го през цялото време!

Зомбито драскаше по краката ми. Все едно забиваше тресчици в мен.

— Нахрани я сам, кучи сине!

Той ѝ подаде китката си. Зомбито я сграбчи, тромаво и страстно. Подуши кожата му, но го пусна недокоснат.

— Не мисля, че мога да я нахраня, Анита!

Не, разбира се — за затварянето на ритуала трябваше прясна, свежа кръв. Закари беше мъртъв. Вече не ставаше за целта. Но аз...

— Проклет да си, Закари, проклет да си!

Той само ме зяпаше.

Зомбито издаваше тихи мяукащи звуци дълбоко от гърлото си. Мили Боже! Подадох ѝ кървящата си лява ръка. Пръстите-пръчки се забиха в кожата ми. Устата ѝ се затвори над раната, засмука ме. Преборих се с желанието да се дръпна. Бях сключила сделката и бях избрала ритуала. Нямах избор. Взирах се в Закари, докато тварта се хранеше с кръвта ми. Нашето зомби, съвместна операция. Проклятие.

— Колцина си убил, за да се поддържаш жив? — попитах го.

— Не ти трябва да знаеш.

— Колцина са?

— Предостатъчно — отвърна той.

Стегнах се, вдигнах ръка и за малко да повдигна и зомбито на крака. Тя изплака — тих звук, като на новородено котенце. Освободих се толкова внезапно, че жената падна заднешком. Кръв капеше по кокалестата ѝ брадичка. Зъбите ѝ бяха боядисани в червено. Не можех да я погледна — нито за миг.

Закари отбеляза:

— Кръгът е отворен. Зомбито е твое.

За миг помислих, че говори на мен — после си спомних за вампирите. Те се бяха свили в мрака, толкова тихи и неподвижни, че ги бях забравила. Аз бях единственото живо същество в цялото проклето гробище. Трябваше да се махна оттук.

Взех си обувките и излязох от кръга. Вампирите ми направиха път. Тереза ме спря и блокира пътя ми.

— Защо му даде да пие от кръвта ти? Зомбитата не правят така.

Поклатих глава. Защо ли ми се струваше, че е по-лесно да обясня, отколкото да се карам с нея?

— Ритуалът вече бе тръгнал наопаки. Не можехме да започнем отново без някаква жертва. Така че се предложих в ролята на жертвен козел.

Тя ме зяпна.

— Жертвен козел ли?

— Беше най-доброто, което можех да сторя, Тереза. А сега се махни от пътя ми!

Бях уморена и ми се гадеше. Трябваше да се разкарам оттук — веднага. Може би тя го усети в гласа ми. Може би бързаше твърде много да се добере до зомбито, за да се занимава с мен. Не знам, но отстъпи встрани. Изчезна, все едно я бе отнесъл вятърът. Нека си играят техните номера със съзнанието. Аз си отивам вкъщи.

Изад мен се чух тих писък. Нисък, задавен звук, сякаш гласът още не бе свикнал с говореното. Продължих да вървя. Зомбито изпищя — човешките спомени още съществуваха, достатъчно, за да се страхува. Чух пищен смях, леко ехо от смеха на Жан-Клод. Къде си, Жан-Клод?

Погледнах през рамо. Вампирите затваряха кръга. Зомбито се люлееше от една страна на друга, опитвайки се да избяга. Но нямаше къде да отиде.

Препънах се през изкривената порта. Вятърът най-сетне се бе спуснал в ниското. Нов писък отекна иззад живия плет. Затичах се и повече не погледнах назад.

[1] Препятствие при бягане с препятствия — Бел. пр. ↑

Подхлъзнах се на мократа трева. Чорапогащниците не са правени за тичане. Седях си, задъхана и се стараех да не мисля. Бях вдигнала зомби, за да спася друго човешко същество, което не беше човек. Сега зомбито, което събудих, бе измъчвано от вампири. По дяволите. А нощта дори не бе преполовена. Прошепнах:

— Какво следва сега?

Отвърна ми лек като музика глас:

— Здравей, съживителке! Май си прекарваш пълноценно нощта!

Николаос стоеше в сенките на дърветата. Придружаваше я Уили Макой — стоеше малко встрани, не точно до нея, като бодигард или слуга. Прислуга, предполагам.

— Струваш ми се възбудена. Какъв е проблемът всъщност? — Гласът ѝ се надигна като песен на камбанки. Опасното малко момиченце се беше завърнало.

— Закари вдигна зомбито. Не можеш да използваш това като извинение за убийството му! — Засмях се, но смехът ми отзвуча откъслечно и дрезгаво. Той вече беше мъртъв. Не мисля, че тя знаеше. Вампирката не можеше да чете мисли, можеше само да изстъргва истината от съзнанието. Обзалагам се, че не ѝ бе хрумвало да попита: „Ти жив ли си, Закари, или си ходещ труп?“. Засмях се и смехът май не можеше да спре.

— Анита, добре ли си? — гласът на Уили си беше такъв, какъвто и приживе.

Кимнах, опитвайки се да се овладеея.

— Добре съм!

— Не виждам нищо смешно в случая, съживителке! — Детското гласче се разтваряше, като спускаща се маска. — Ти помогна на Закари да вдигне зомбито! — каза го така, сякаш ме обвиняваше.

— Да.

Чух някакво движение в тревата. Стъпките на Уили и нищо повече. Вдигнах очи и видях Николаос да се движи към мен, безшумна

като котка. Усмиваше се — сладка, безобидна, фотомодел, красиво дете. Не. Лицето ѝ беше твърде дълго. Перфектната детска плитка вече не беше идеална. Колкото повече приближаваше, толкова повече дефекти забелязвах. Дали я виждах такава, каквато бе в действителност? Дали?

— Зяпаш ме, съживителке! — Тя се засмя, високо и налудничаво, като звънчета при буря. — Сякаш си видяла призрак! — Коленичи, приглаждайки панталона си на коленете, сякаш носеше пола. — Призрак ли видя, съживителке? Дали видя нещо, което те е уплашило? Или нещо друго? — Лицето ѝ се намираше само на една ръка от мен.

Сдържах дъха си, забила пръсти в земята. Страхът ме обливаше като леден душ. Лицето ѝ беше толкова приятно, усмихнато, окуражаващо. Наистина ѝ трябваше трапчинка в комплект с всичко това.

Заговорих дрезгаво, наложи се да се окашлям:

— Аз вдигнах зомбито. Не искам да го нараняват.

— Но това е само зомби, съживителке! Те нямат истинско съзнание.

Само се взирах в слабото, сладко лице. Боях се да сваля очи от нея, както и да я гледам в очите. Гърдите ми се свиха от желанието да побегна.

— Било е човешко същество. Не искам да я мъчат!

— Няма да я наранят много. Малките ми вампири ще останат разочаровани. Смъртта не може да нахрани мъртвите.

— Гулите могат. Те се хранят с мъртъвци.

— Да, но какво е гулът, съживителке? Наистина ли е мъртвец?

— Да.

— Аз мъртва ли съм? — попита вампирката.

— Да.

— Сигурна ли си? — имаше малък белег до горната устна. Сигурно го бе получила преди смъртта си.

— Сигурна съм — отвърнах.

Тогава тя се разсмя — звук, който да извика усмивката на лицето ти и песен в сърцето. Стомахът ми подскочи при този звук. Надали щях да мога да се радвам на филмите на Шърли Темпъл отсега нататък.

— Не мисля, че си сигурна в това. — Николаос се изправи с едно плавно движение. Хиляда години упражнения водят до съвършенство.

— Искам зомбито да почива в мир сега, още тази нощ — заявих.

— Не си в положение да искаш каквото и да е — гласът ѝ прозвуча студен и много възрастен. Децата не знаят как да ти остържат кожата с гласа си.

— Аз го вдигнах. И не искам да го мъчат.

— Толкова ли е зле?

Какво можех да кажа?

— Моля!

Тя се втренчи в мен:

— Защо е толкова важно за теб?

Не мислех, че бих могла да ѝ обясня.

— Просто е важно.

— Колко важно? — поинтересува се тя.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Какво си готова да понесеш заради твоето зомби?

Страхът се утаи в студена буца в дъното на вътрешностите ми.

— Не знам какво имаш предвид.

— О, знаеш! — възрази Николаос.

Изправих се, не че това ми беше от помощ. Всъщност бях повисока от нея. Тя беше дребничка — изящно дете-фея. Чудесно.

— Та какво точно искаш?

— Не го прави, Анита! — Уили стоеше встрани от нас, сякаш се боеше да се приближи прекалено. Беше по-умен в смъртта, отколкото като жив.

— Тихо, Уили! — тя го каза с нормален глас, нито викаше, нито го заплаши. Но Уили млъкна незабавно, като добре обучено куче.

Може би вампирката долови погледа ми. Все едно, каза:

— Наказах Уили задето не успя да те наеме онзи път.

— Наказа ли го?

— Филип, предполагам, ти е разказал за методите ни?

Кимнах:

— Ковчега с кръстовете.

Тя се усмихна — ослепително и весело. Сенките превърнаха усмивката ѝ в гримаса.

— Уили много се боеше, че ще го оставя там месеци наред, та дори и години.

— Вампирите не могат да умрат от глад. Това ми е ясно... — а безгласно добавих наум: „Кучка такава!“ След определено ниво на ужаса просто се ядосвам. Гневът има приятен вкус.

— Миришеш на прясна кръв. Нека те вкуся и ще се погрижим за безопасността на зомбито ти.

— Вкусването ухапване ли значи? — поинтересувах се.

Тя се засмя, сладко и разкъсващо сърцето. Кучка.

— Да, човеко, ухапване значи! — и внезапно се озова до мен. Отскочих без да се замисля. Николаос пак се засмя. — Виждам, че Филип ме е изпреварил!

За миг не можах да разбера какво има предвид, след това вдигнах ръка и напипах ухапването на врата ми. Внезапно ми стана неловко, сякаш ме бе хванала гола.

Смехът звънтеше в лятната нощ. Наистина започваше да ми лази по нервите.

— Никакво вкусване! — заявих.

— Тогава, нека отново вляза в ума ти. Това също е вид хранене.

Поклатих глава — твърде бързо и твърде много пъти. Готова бях да умра, но да не я оставя да прониква в мислите ми отново. Стига да имах избор, разбира се.

Недалеч се разнесе писък. Естел овладяваше гласа си. Трепнах, сякаш ме бяха ударили.

— Нека вкуся кръвта ти, съживителке! Няма да пускам зъби! — вампирката оголи кучешките си зъби при тази реплика. — Стой и не се опитвай да ме спреш. Ще вкуся прясната рана на врата ти. Няма да се храня с теб.

— Вече не кърви. Съсирила се е.

Николаос се усмихна, сладка като ангел:

— Ще я оближа до дъно.

Преглътнах с мъка. Не знаех дали съм способна на това. Прозвуча нов писък — самотен и изгубен. Боже.

Уили се обади:

— Анита...

— Млък, иначе ще си навлечеш гнева ми! — изръмжа тя ниско и злобно.

Уили сякаш се смъкна. Лицето му представляваше бял триъгълник под тъмната коса.

— Всичко е наред, Уили! Не бива да страдаш заради мен! — обадох се аз.

Той се взираше през мен от няколко метра разстояние — все едно бяха мили. Помагаше ми само отчаяният израз на лицето му. Бедният Уили. Бедната аз.

— И каква полза, ако няма да се храниш с мен? — полюбопитствах.

— Абсолютно никаква полза! — Николаос протегна към мен малката си, бледа ръка. — Разбира се, страхът също е вид храна... — студени пръстчета се свиха около китката ми. Трепнах, но не се дръпнах. Щях да я оставя да го стори, нали?

— Наречи го сенчесто хранене, човеко. Кръвта и страхът са винаги ценни, независимо как ги получаваш!

Тя пристъпи към мен. Издиша и аз отстъпих. Само хватката ѝ ни придържаше една до друга.

— Чакай! Искам зомбито свободно, още сега — преди това!

Тя само ме гледаше, после кимна полека.

— Много добре! — взря се покрай мен, светлите ѝ очи виждаха неща, които или не бяха там, или не можех да ги видя. Усетих напрежението в ръката ѝ, почти като токов удар. — Тереза ще ги прогони и ще накара съживителя да положи зомбито в гроба.

— И всичко това само за миг, а?

— Тереза е под мое управление, не го ли знаеше?

— Да, предположих го... — не знаех, че който и да е вампир владее телепатията. Разбира се, до снощи не знаех и че могат да летят. О, научавах всякакви нови неща!

— Как ще разбера, че не ме лъжеш? — попитах.

— Налага се да ми повярваш.

Да, това вече беше доста забавно. Ако тя имаше чувство за хумор, вероятно можеше да излезе нещо... Да, бе.

Николаос придърпа китката ми по-близо до себе си, и мен заедно с нея. Ръката ѝ беше като облечена в плът стомана. Нямаше как да се освободя от хватката ѝ, освен с поялник. А в момента бях свършила кислородите.

Темето ѝ влизаше под брадичката ми. Налагаше се да се изправи на пръсти, за да диша във врата ми. Това би трябвало да съсипе заплахата, но не успя. Меки устни докоснаха врата ми. Дръпнах се.

Вампирката се засмя, притиснала лице в мен. Разтреперих се и не можах да спра.

— Обещавам да съм нежна! — Тя се засмя отново и аз се преборих с желанието да я отблъсна. Бях готова на почти всичко, стига само да я ударя — веднъж, но силно. Да, но пък не ми се умираше тази нощ. Освен това бях сключила сделка.

— Бедничката, трепериш! — Николаос положи ръка на рамото ми за опора. Прокара устни по дупката на врата ми. — Студено ли ти е?

— Стига глупости. Действай!

Вампирката се вцепени:

— Не искаш ли да те докосвам?

— Не — отвърнах.

Да не беше полудяла? Риторичен въпрос.

Заговори много спокойно.

— Къде е белегът на лицето ми?

Отвърнах без да се замислям:

— Близко до устата.

— И как — изсъска тя — разбра това?

Сърцето ми подскочи в гърлото. Опаля. Бях допуснала да разбере, че номерата ѝ не ми действат — а би трябвало да ми действат...

Николаос заби пръсти в рамото ми. Изпъшках, но не изпищях.

— Какво си правила, съживителке?

Нямах ни най-малка представа. Но се съмнявах, че тя ще ми повярва.

— Остави я на мира! — Филип изникна между дърветата, почти тичаше. — Обеща ми, че няма да я нараняваш тази нощ!

Николаос дори не се обърна.

— Уили!

Само изрече името му, но като всички добри слуги, той знаеше какво се иска от него.

Пристъпи пред Филип, протегнал ръка пред себе си. Смяташе да го удуши с гола ръка. Танцърът се промъкна покрай него.

Уили никога не е ставал за боец. Силата не стига, ако балансът ти не е добър.

Николаос докосна брадичката ми и ме обърна към себе си.

— Не ме карай да задържам вниманието ти, съживителке! Не биха ти харесали методите, които ще избира!

Преглътнах шумно. Тя вероятно беше права.

— Разполагаш с цялото ми внимание, наистина! — успях да изрека с дрезгав шепот, задавян от страха. Ако се закашлях, за да си прочистя гърлото, щях да се изкашлям в лицето ѝ. Лоша идея.

Чух съскането на стъпки, мачкащи тревата. Преборих се с желанието да вдигна очи и да отклоня поглед от вампирката.

Николаос се обърна, за да погледне към стъпките. Видях я да се движи, но беше размазана от скоростта. Просто изведнъж бе обърната в другата посока. Филип стоеше пред нея. Уили го догони и го хвана за ръката, но май не знаеше какво да стори после.

Дали щеше да се сети, че просто може да му счупи ръката? Съмнявам се.

Николаос се сети.

— Пусни го! Ако иска да се приближи, нека! — Тонът ѝ обещаваще ужасно много болка.

Уили отстъпи назад. Филип стоеше неподвижен и гледаше право в мен, без да обръща внимание на вампирката.

— Добре ли си, Анита?

— Прибери се вътре, Филип! Оценявам загрижеността ти, но ключих сделка. Тя няма да ме ухапе.

Той поклати глава.

— Обеща ми да не я нараняваш. Обеща ми! — отново говореше на Николаос, като внимаваше да не гледа право към нея.

— И така тя няма да бъде наранена. Спазвам обещанията си, Филип, през повечето време.

— Добре съм, Филип! Не си докарвай неприятности заради мен! — обадох се и аз.

Лицето му се сгърчи от объркване. Май не знаеше какво да прави. Смелостта му се бе разсипала по земята. Все пак не отстъпи. Голяма точка за него. Аз може би щях да отстъпя. Вероятно. О, по дяволите, Филип беше смелчага и не ми се щеше да го видя да умира заради това.

— Просто се прибери, Филип, моля те!

— Не — обади се Николаос. — Ако дребосъкът се чувства смел, нека опита!

Филип размърда ръце, сякаш се опитваше да сграбчи нещо.

Николаос внезапно се озова до него. Не видях движението й. Танцьорът още не я бе забелязал. Взираше се натам, където стоеше преди това. Николаос го свали на земята с ритник и той падна на тревата, примигвайки срещу нея, сякаш се бе появила току-що.

— Не го наранявай! — обадох се аз.

Бледата ръчица се изстреля напред, съвсем леко докосване. Той конвулсивно подскочи при удара и се търкулна настрани, по лицето му течеше кръв.

— Николаос, моля те! — обадох се. Дори пристъпих напред към нея. Доброволно. Винаги можех да опитам с пистолета. Нямаше да я убие, но поне щеше да даде време на Филип да избяга. Ако можеше да бяга.

Откъм къщата се разнесоха писъци. Мъжки глас изкрещя:

— Перверзници!

— Какво става? — попитах.

Николаос отговори леко развеселена:

— Църквата на Вечния живот е пратила паството си! Налага се да напусна тази малка среща! — обърна се към мен, оставяйки замаяния Филип на тревата. — Та как видя белега ми?

— Не знам.

— Малка лъжкиня! Ще довършим разговора после! — и изчезна, тичайки като бледа сянка под дърветата. Поне не беше отлетяла. Не мисля, че щях да се справя и с този номер точно сега.

Коленичих до Филип. Кървеше там, където го беше ударила.

— Чуваш ли ме?

— Да — той успя да седне. — Трябва да се махаме оттук! Богомолците винаги са въоръжени.

Помогнах му да се изправи.

— Те често ли нападат хапка-партидата?

— Винаги, когато могат — отвърна той.

Стоеше твърдо на крака. Добре, иначе не бих могла да го отнеса надалеч. Уили се обади:

— Знам, че нямам право да моля, но бих помогнал да стигнете до колата ти... — избърса длани в панталоните си. — Ще може ли да ме хвърлите?

Не се сдържах. Засмях се.

— Не можеш ли просто да изчезнеш като останалите?

Той сви рамене.

— Още не знам как.

— О, Уили! — въздъхнах. — Хайде, да се махаме оттук!

Той ми се ухили. Можех да го гледам в очите и това го правеше почти като човек. Филип не възрази към нас да се присъедини вампир. Пък и защо да възразява? Откъм къщата се носеха писъци.

— Някой трябва да викне ченгетата! — обади се Уили.

Прав беше. Никога няма да успея да го обясня. Сграбчих Филип за ръката и се подпрях, докато нахлузя обувките си.

— Ако знаех, че тази вечер ще бягаме от полудели фанатици, щях да си сложа по-ниски токчета! — обобщих.

Продължавах да стискам ръката на танцьора, за да запазя равновесие през минното поле от жълъди. Сега не беше моментът да си изкълчвам глезен.

Почти бяхме стигнали чакълената алея, когато три силуета изтърчаха от къщата. Един стискаше тояга. Другите бяха вампири. Не се нуждаеха от оръжия. Отворих чантата си и извадих пистолета, като го отпуснах покрай хълбока си, скрит в полата. Дадох на Филип ключовете от колата.

— Запали двигателя, аз ще ни прикривам!

— Не мога да карам — обади се той.

Бях забравила.

— По дяволите!

— Дай на мен! — Уили взе ключовете и аз го оставих.

Един от вампирите тичаше към нас, съскаше и размахваше ръце. Може би искаше да ни уплаши, може би и да ни нарани. Стигаше ми толкова за тази нощ. Щракнах предпазителя, заредих и стрелях в земята пред краката му.

Той се поколеба и за малко да се препъне.

— Куршумите не могат да ме наранят, човече!

Под дърветата долавях и друго движение. Не знаех дали са приятели или врагове, не че имаше особена разлика впрочем. Вампирът продължаваше да напредва. Районът беше жилищен. Куршумите изминават големи разстояния, преди да улучат нещо. Не можех да си позволя риска.

Вдигнах ръка, прицелих се и стрелях. Улучих го в корема. Той отскочи и сякаш се спихна около раната. На лицето му се изписа изненада.

— Куршуми в сребърна риза, зъбатко!

Уили тръгна към колата. Филип се колебаеше дали да ми помогне, или да го последва.

— Тръгвай, Филип! Сега!

Вторият вампир се опитваше да заобиколи в гръб.

— Спри на място! — наредих. Вампирът застина. — Ако някой мръдне, ще му вкарам куршум в мозъка!

— Няма да ни убие — заяви вторият вампир.

— Не но и няма да ти подобри особено състоянието!

Човекът с тоягата тръгна напред.

— Недей! — посъветвах го.

Колата запали. Не посмях да се озърна. Отстъпих заднешком, с надеждата да не се препъна на проклетите високи токчета. Ако паднех, щяха да ме оглозгат. Ако ме нападнаха, някой щеше да пострада.

— Хайде, Анита, качвай се! — обади се Филип, облегнат на вратата откъм пътника.

— Прибирай се! — той го стори и аз се пхнах на седалката. Човекът се затича. — Карай!

Уили метна чакъл с колелата и аз треснах вратата. Наистина, тази нощ не ми се щеше да убивам никого. Човекът заслони лице от чакъла, когато се стрелнахме по алеята.

Колата подскачаше ужасно и за малко да се блъсне в дърво.

— Карай по-бавно, в безопасност сме! — обадох се.

Уили поотпусна газта. Ухили ми се:

— Успяхме!

— Аха! — върнах му усмивката, но не бях толкова самоуверена.

От раната на лицето на Филип течеше равномерна струйка кръв. Той изрази на глас мислите ми:

— В безопасност, но докога? — звучеше така уморен, както се чувствах и аз.

Потупах го по ръката.

— Всичко ще бъде наред, Филип!

Той ме погледна. Изглеждаше състарен и изтощен.

— Не вярваш в това повече от мен. Какво да кажа? Прав беше.

Щракнах предпазителя на пистолета и си сложих колана. Филип се отпусна на седалката, разперил дългите си крака от двете страни на таблото. Беше затворил очи.

— Накъде? — попита Уили.

Хубав въпрос. Исках да се прибера и да поспя, но...

— Първо трябва да зашием Филип.

— В болница ли искаш да го закараш?

— Добре съм — обади се танцорът с дрезгав и странен глас.

— Не, не си добре.

Той отвори очи и се обърна да ме погледне. Кръвта бе потекла и по врата му — тъмен, лъскав ручей, който сияеше на отблясъците от уличните лампи.

— Снощи пострада доста повече! — заяви той.

Отклоних поглед и се втренчих през прозореца. Не знаех какво да кажа.

— Сега съм добре.

— И аз ще се оправя.

Пак го погледнах. Взираше се в мен. Не можах да разчета изражението му, а ми се искаше.

— За какво си мислиш, Филип?

Той се извърна право напред. По лицето му танцуваха светлини и сенки.

— За това, че се опънах на подарката. Направих го! Направих го! — Най-сетне в гласа му се усети яростна топлина. Яростна гордост.

— Беше много смело — съгласих се.

— Нали?

Усмихнах се и кимнах:

— Да.

— Не ми се ще да ви прекъсвам, но тря'а да знам накъде да карам т'ва чудо — обади се Уили.

— Хвърли ме в „Престъпни удоволствия“ — реши Филип.

— Трябва да те види лекар.

— Ще се погрижат за мен в клуба.

— Сигурен ли си?

Той кимна, след това простена и се извърна към мен:

— Нали искаше да знаеш кой ми дава заповеди? Николаос. Права беше. Още онзи път. Тя искаше да те съблазня... — усмихна се. Заради кръвта усмивката му не се получи добре. — Предполагам, че не свърших работа.

— Филип... — промърморих.

— Не, всичко е наред. Ти беше права за мен. Болен съм. Нищо чудно, че не ме искаш.

Стрелнах с поглед Уили. Беше се съсредоточил върху карането, сякаш животът му зависеше от това. По дяволите, като мъртвец беше по-умен, отколкото приживе.

Поех си дълбоко дъх и се помъчих да реша какво да кажа.

— Филип... Целувката, преди да ме... ухапеш... — Боже, как човек да признае нещо такова? — Хубаво беше.

Той ме стрелна с поглед и отклони очи.

— Сериозно ли?

— Да.

В колата се възцари неловко мълчание. Не се чуваше друг звук, освен съскането на гумите по асфалта. В нощта проблясваха светлини, разделени от изолиращия мрак.

— Да се противопоставиш на Николаос тази нощ беше едно от най-смелите неща, които съм виждала някой да прави. А също и от най-глупавите — додадох.

Той се засмя — рязко и изненадано.

— Никога повече не прави така. Не искам смъртта ти да тежи на съвестта ми!

— Изборът си беше мой — заяви танцьорът.

— Никакъв героизъм повече, ясно?

Той ме погледна.

— Ще ти бъде ли мъчно, ако умра?

— Да.

— Е, все пак е нещо...

Какво ли искаше от мен? Да му се обясня в неумираща любов или друга такава глупост? Какво ще кажете за неумираща похот? И в

двата случая бих излъгала. Какво искаше той? Почти го попитах, но не го сторих. Нямах толкова кураж.

Когато най-сетне заизкачвах стълбите към апартамента си, вече беше почти три часа. Всичко ме болеше. Коленете — заради високите токчета, краката и кръстът ми направо горяха от мускулна треска. Копнеех за продължителен, горещ душ — и после в леглото. Може би, ако имах късмет, щях наистина да получа осем часа непрекъснат сън? Разбира се, не исках да се обзалагам...

Държах в една ръка ключовете и в другата — пистолета. Криех го до хълбока си, да не би някой съсед да отвори вратата си неочаквано. Нищо страшно, хора, просто вашата добра съседка, съживителката. Да, бе.

За пръв път от много време насам вратата ми стоеше както си я бях оставила — заключена. Благодаря ти, Боже! Не бях в настроение да си играя на ченгета и престъпници толкова рано сутринта.

Изритах обувките си направо зад вратата, след това се затътрих в спалнята. Лампичката на телефонния секретар примигваше. Сложих пистолета на леглото, натиснах бутона за прослушване и започнах да се събличам.

— Здравсти, Анита, Рони е. Уредих среща с един тип от ХСВ за утре сутринта. В кабинета ми, в единайсет. Ако не е удобно, остави съобщение на секретаря, ще ти се обади. Внимавай!

Щрак, стъърж, и от високоговорителя се разнесе гласът на Едуард:

— Часовникът тиктака, Анита! — щрак. По дяволите.

— Харесваш дребните играчки, нали, кучи сине? Започвах да се дразня, а нямах представа какво да правя със Смъртта. Също и с Николаос и Закари, Вальнтайн и Обри. Знаех обаче, че искам душ. Оттам можех да започна. Току-виж, докато стържа козята кръв от кожата си, взела, та ми хрумнала някоя брилянтна идея.

Заключих вратата на банята и оставих пистолета върху шкафчето. Започваше да ме хваща параноя. Или може би ставах реалистка?

Изчаках водата да вдигне пара, след това влязох под струята. Не се бях приближила до разгадаването на вампирските убийства повече, отколкото преди двадесет и четири часа.

Дори ако разрешах случая, пак щях да имам проблеми. Обри и Валънтайн се канеха да ме убият щом Николаос свали от мен защитата си. Лесна работа. А и не бях сигурна дали господарката не храни идеи за същото. Виж, Закари — той пък убиваше, за да подхранва вуду-талисмана си. Чувала бях за магии, които искат човешко жертвоприношение. При това такива, които дават далеч по-малко от безсмъртие. Богатство, власт, секс — важни цели още от време оно. Всички те изискваха много специфична кръв — на деца, на девизи, на девствени момчета или на малки старици със синя коса и един дървен крак. Верига изчезнали със сходни жертви. Ако Закари просто оставяше телата на лесно за намиране място, вестниците вече щяха да са се докопали до новината. Може би.

Трябваше да бъде спрян. И ако не се бях намесила тази нощ, щяха да го спрат. Никой подвиг в името на доброто не остава ненаказан.

Облегнах длани на плочките на стената и оставих водата да къпе гърба ми на почти врили ручей. Добре, трябваше да убия Валънтайн, преди той да убие мен. Имах разрешително за смъртта му. Така и не го прекратиха. Разбира се, първо трябваше да го намеря...

Обри беше опасен, но поне не стоеше на пътя ми, докато Николаос не го пуснеше от ковчега му с кръстовете.

Можех просто да предам Закари на полицията. Долф щеше да ме изслуша, но пък аз не разполагах с никакви доказателства. По дяволите, дори не бях чувала за магията му. Ако аз не можех да разбера що за създание е, как щях да обясня на ченгетата?

Николаос. Дали щеше да ме остави жива, ако разреша случая? Не знаех.

Едуард щеше да ме навести утре вечер. Или трябваше да му издам господарката, или щеше да си резне парче от мен за спомен. Доколкото го познавах, щеше да си избере по-болезнена процедура. Дали просто да му подхвърля вампирката? Да му кажа онова, което иска да знае? А ако той не успееше да я убие, тя щеше да дойде да ме вземе... Нещо, което ми се щеше да избегна повече от почти всичко — Николаос да тръгне по петите ми.

Избърсах се, прокарах четката през косата си и потърсих нещо за ядене. Опитах да се самоубедя, че съм твърде уморена за храна. Стомахът не ми повярва.

Докато се просна в леглото, мина четири. Кръстът висеше на врата ми. Пистолетът кротуваше в кобура зад таблата на кревата. И, просто от чиста параноя, пяхнах нож между матрака и пружините. Не бих могла да го извадя навреме, но... Е, човек никога не знае.

Отново сънувах Жан-Клод. Седеше на масата и похапваше къпини.

— Вампирите не ядат твърда храна — заявих аз.

— Точно така! — той се усмихна и избута купата с плодове към мен.

— Мразя къпини! — възпротивих се.

— Винаги съм ги обожавал. Не съм ги вкусвал от векове!

На лицето му бе изписан копнеж.

Взех купата. Беше прохладна, почти студена. Къпините бяха окъпани в кръв. Изгървах съда и плодовете се разпиляха — бавно, пръскайки кръв по масата, и то повече, отколкото имаше вътре. Кръвта прокапа през покривката и на пода.

Жан-Клод ме зяпаше през окървавения плот. Думите му ме достигнаха като топъл вятър.

— Николаос ще убие и двама ни. Трябва да ударим първи, та petite!

— Какво дрънкаш за „нас“?

Той подложи шепи под рукналата кръв и ми подаде длани, сякаш бяха купа. Кръвта се стичаше между пръстите му.

— Пий! Така ще станеш силна!

Събудих се, втренчена в мрака.

— Проклет да си, Жан-Клод! — прошепнах. — Какво си ми сторил?

Тъмната, празна стая не съдържаше отговора. Благодаря на Господ за малките услуги. Часовникът показваше шест и нещо заранта. Обърнах се и се пяхнах отново под завивките. Съскането на климатика не заглушаваше звука от пуснатата от някой от съседите вода. Включих радиото. Концерт на Моцарт в ми-бемол изпълни тъмната стая. Всъщност музиката бе твърде енергична, за да се спи на нея, но исках някакъв шум. По мой избор.

Не знам дали причината бе в Моцарт, или в умората ми. Все едно, заспах отново. Ако съм сънувала, не помня нищо.

В съня ми се вряза вой. Звучеше като аларма на кола, ужасно силно. Цапардосах с длан копчетата на часовника. За щастие, той млъкна. С полузатворени очи примигнах срещу циферблата. Девет сутринта. По дяволите. Бях забравила да изключа събуждането. Имах време да се облека и да ида на църква. Не ми се ставаше. Не исках да ходя на църква. Господ щеше да ми прости поне този път, нали?

Разбира се, нуждаех се от цялата помощ, която можех да получа в момента. Може би дори щеше да ме сполети откровение и всичко да си дойде по местата. Не се смейте — случвало ми се е преди. Божествената помощ не е нещо, на което разчитам, но от време на време мисля по-добре в църквата.

Когато светът е пълен с вампири и зли типове, а свещеният кръст може да е единственото, което те дели от смъртта, това поставя църквата в различна светлина. Тъй да се каже.

Изпълях от леглото и застанах. Телефонът звънна. Седнах на ръба, изчакайки секретарят да поеме разговора. Така и стана.

— Анита, обажда се сержант Стор. Поредното вампирско убийство.

Вдигнах слушалката.

— Здравсти, Долф!

— Добре. Радвам се, че те хванах преди църква!

— Още един мъртъв вампир ли?

— Тхъмх.

— Също като предишните? — поинтересувах се.

— Май е така. Требе да дойдеш да метнеш едно око.

Кимнах, осъзнах, че той не ме вижда и отвърнах:

— Естествено, кога?

— Веднага.

Въздъгнах. Толкова по въпроса за църквата. Нямаше начин ченгетата да задържат тялото до обед или по-късно, само заради горките ми черни очи.

— Дай ми местоположението. Чакай, нека си взема работеща химикалка! — държах бележник до леглото, но химикалката бе изсъхнала неусетно. — Добре, давай!

Намираше се само на една пресечка от „Цирка на Прокълнатите“.

— Това е на границата на Квартала. Нито едно от другите убийства не е било толкова далеч от Крайбрежната.

— Вярно — съгласи се Долф.

— Какво друго е различно в случая?

— Ще видиш като дойдеш. Господин Информация.

— Добре, пристигам до половин час.

— Ще се видим там! — и телефонът прекъсна.

— Е, добро утро и на теб, Долф! — казах на слушалката. Може би и той не беше рано пиле?

Раните по ръцете ми нарастваха. Снощи се наложи да сваля лепенките, защото ги бях изцапала с козя кръв.

Драскотините се затваряха чудесно, така че не си дадох труд да слагам нов лейкопласт.

Скрих раната от нож с дебела превръзка. Не биваше да наранявам повече лявата си ръка. Свършваше ми свободното място. Следата от ухапване на врата ми започваше да посинява. Изглеждаше като най-лошата случка на света. Нямах да преживея, ако Зербовски я видеше. Скрих я с лепенка. Сега изглеждаше, все едно прикривам ухапване от вампир. По дяволите. Оставих го така. Нека хората се чудят. И бездруго не им влиза в работата.

Сложих си червено поло и го напъхах в джинсите. Обух маратонките, навлякох нараменния кобур и бях готова. Кобурът има малко джобче за допълнителни муниции. Пъхнах там нови пълнители. Двадесет и шест патрона. Внимавайте, лоши типове! Истината е, че повечето престрелки свършват, преди да се изчерпят първите осем изстрела... Но винаги има първи път.

Преметнах през ръка яркожълт дъждобран. Щях да го навлека, в случай че пистолетът започне да нервира много хората. Нали работя с полицията? Те също си носят оръжията на показ. Защо аз да не мога? Освен това ми писна от играчки. Нека копелетата знаят, че съм въоръжена и нащрек.

На местопрестъплението при убийство винаги има прекалено много хора. Не говоря за зяпачите, онези, които идват да видят — тях ги очакваш. Винаги има нещо очаровашо в смъртта на другите. Там гъмжи от ченгета, най-вече детективи с лъскави униформи. Толкова много полицаи за някакво си убийство.

Имаше дори микробус с новинари и голяма сателитна чиния, щръкнала от покрива като гигантски лазер в научнофантастичен филм от четиридесетте. Щяха да дойдат и други, бях готова да се обзаложа. Не знам как полицията бе запазила тайната толкова дълго.

Вампирски убийства — леле, майко, каква сензация! Дори не се налага да си измисляш, за да прозвучи странно.

Оставих тълпата между мен и журналистите. Репортерка с къса руса коса и стилин костюм буташе микрофона си в лицето на Долф. Докато се намирах близо до печалните останки, бях в безопасност. Можеха и да успеят да ме снимат, но нямаше да могат да го покажат по телевизията. Добрият вкус и тъй нататък, нали разбирате?

Имам малка, ламинирана карта с моя снимка, която ми дава достъп до полицейското разследване. Винаги, когато я защипвам на яката си, се чувствам като младша чистачка.

До жълтата полицейска лента ме спря униформено ченге. Втренчи се в картата ми, сякаш се опитваше да определи аз ли съм или е на друг човек. Дали щеше да ме пусне зад лентата, или първо щеше да викне някой детектив?

Стоях с отпуснати ръце и се стараех да изглеждам безобидна. Всъщност много ме бива в това. Мога направо да лъхам на миловидност. Униформеният вдигна лентата и ме пусна. Устоях на желанието да му кажа: „Бравичката!“. Вместо това промърморих:

— Благодаря!

Тялото се намираше близо до уличен стълб. Краката бяха разтворени. Едната ръка беше извита зад него, вероятно счупена. Липсваше част от трупа в средата, сякаш някой бе бръкнал в торса и просто бе изгребал вътрешността. Сърцето нямаше да е на мястото си — също както при останалите.

Край тялото се навърташе детектив Клайв Пери. Беше висок, слаб и чернокож, а също и най-новият член на Отряда за борба с привиденията. Винаги ми се е струвало, че има мек нрав и е любезен.

Не си представях как проявява такава грубост, че да раздразни някого, но човек не попада в Отряда без причина.

Вдигна очи от тефтерчето си.

— Здравсти, госпожице Блейк!

— Здравсти да е, детектив Пери!

Той се усмихна:

— Сержант Стор спомена, че ще наминеш.

— Всички други свършиха ли с тялото?

Пери кимна:

— Изцяло на твое разположение е.

Под трупа се бе разляла тъмнокафява локва кръв. Коленичих до нея. Беше се съсирила в лепкава като желе маса. Rigor mortis бе настъпил и отминал, ако изобщо е имало такова нещо. Вампирите не винаги реагират спрямо „смъртта“ така, както човешките тела. Преценяването на мига на смъртта става по-трудно. Но това беше работа на съдебния лекар, не моя.

Яркото лятно слънце грееше над тялото. По формата и черните панталони на костюма съдех, че е жена. Беше малко трудно да се каже, тъй като лежеше по корем, а гръдният кош беше издълбан, пък и главата липсваше. Гръбнакът стърчеше, бял и лъскав. Кръвта се бе изляла през врата като от счупена бутилка с червено вино. Кожата беше нахъсана и раздрана. Сякаш някой буквално бе откъснал главата.

Преглътнах с усилие. Не бях повръщала пред жертва на убийство вече месеци наред. Изправих се и се поотдалечих от тялото.

Нима това е било направено от човешко същество? Вероятно не. По дяволите. Ако е бил човек, тогава много усърдно се е старал да изглежда другояче. Все едно какво показваше повърхностният оглед, съдебният лекар винаги намираше следи от нож по тялото. Въпросът беше дали са нанесени преди или след смъртта? Бил ли е човек, който се опитва да изглежда като чудовище или чудовище, което се опитва да прилича на човек?

— Къде е главата? — попитах.

— Сигурна ли си, че си добре?

Погледнах Пери. Дали бях пребледняла?

— Ще се оправя!

Аз, голямата и корава убийца на вампири, няма да повръщам при вида на отрязани глави. Да, бе.

Детективът вдигна вежди, но беше твърде учтив, за да задълбава в темата. Преведе ме на около три метра нататък по алеята. Някой бе метнал пластмасов чувал върху главата. Второ, по-малко езерце кръв се процеждаше изпод найлона.

Пери се наведе и стисна покривалото.

— Готова ли си?

Кимнах — не се решавах да заговоря. Той вдигна найлона, сякаш бе завеса, за да разкрие онова, което лежеше до алеята.

Бледото лице бе обградено от дълга, черна коса, сплъстена и лепкава от кръвта. Лице, навремето привлекателно, но вече не. Мускулите бяха отпуснати, почти като на кукла и чертите бяха също толкова нереални. Очите ми го виждаха, но на мозъка му трябваша няколко секунди да го осъзнае...

— По дяволите!

— Какво има?

Изправих се и отстъпих назад, за да се върна на улицата. Пери дойде при мен.

— Добре ли си?

Погледнах към найлона и зловещата малка буца под него. Добре ли съм? Хубав въпрос. Можех да идентифицирам този труп.

Беше Тереза.

Пристигнах в кабинета на Рони няколко минути преди единадесет. Поспях с ръка на дръжката. Не можех да се отърся от образа на главата на Тереза, търкулната на алеята. Вампирката беше жестока и вероятно бе убила стотици хора. Защо тогава я съжалявах? От глупост, предполагам. Поех си дълбоко дъх и бутнах вратата навътре.

В кабинета на Рони прозорците изобилстват. Светлината се лее от две страни — юг и запад. Което означава, че следобед помещението е като слънчева батерия. Никакъв климатик не може да надмogne толкова слънчева светлина.

През бляскавите прозорци се вижда Кварталът. Ако решиш да надникнеш.

Рони ми махна от почти заслепяващото сияние в стаята.

В креслото от другата страна на бюрото седеше крехка на вид жена. Беше азиатка с лъскавочерна коса, фризирана внимателно назад. На облегалката на креслото бе грижливо сгънато пищно пурпурно сако, което подходеше на ръчно ушитата ѝ блуза. Лъскава и лавандулово-лилава, тя на свой ред привличаше вниманието към наклонените нагоре очи и леките лавандулови сенки на клепачите и по веждите. Глезените на посетителката бяха скръстени, ръцете — отпуснати в скута. Изглеждаше тъй свежа в блузата си, дори и под смазващото слънце. В първия момент присъствието ѝ ме хвана неподготвена — да я видя просто така, след всичките тези години. Най-сетне затворих зяпналата си уста и тръгнах напред с протегнатата ръка:

— Бевърли, мина толкова време!

Тя изящно се изправи и се ръкувахме, дланта ѝ бе хладна.

— Три години!

„Точност“ — тази дума, стига да опише Бевърли.

— Познавате ли се? — попита Рони. Обърнах се към нея.

— Бев не спомена ли, че ме познава?

Приятелката ми поклати глава. Взрях се в гостенката ѝ:

— Защо не си казала на Рони?

— Не сметнах за необходимо. — Бев трябваше да вирне брадичка, за да ме погледне в очите. Не са много хората, на които се налага да го правят. Достатъчно рядко е, та винаги да го смятам за странно усещане, сякаш трябва да се наведе, за да бъдат очите ни на едно ниво.

— Някой ще ми каже ли откъде се познавате вие двете? — поинтересува се Рони.

Тя пристъпи между нас, за да седне зад бюрото си. Наклони леко назад стола на шарнирите му, скръсти ръце на корема си и зачака. Сивите ѝ очи, меки като котешка козина, се взираха в мен.

— Нещо против да ѝ разкажа, Бев?

Гостенката беше седнала отново — плавно и подобаващо за дама. Бевърли излъчва истинско достолепие и винаги ме е впечатлявала като дама, в най-добрия смисъл на думата.

— Ако смяташ за необходимо, не възразявам — заяви тя.

Не бе точно въодушевяващото „хайде, давай!“, но щеше да свърши работа. Плъснах се на другото кресло, болезнено наясно, че съм по джинси и маратонки. До Бев изглеждах като зле облечено дете. Усещането ме прободеше само за миг и след това изчезна. Не забравяйте — никой не може да ви накара да се чувствате нисшестоящи, ако не го искате. Казала го е Елинър Рузвелт. Това е мотото, според което се опитвам да живея. През повечето време успявам.

— Семейството на Бев стана жертва на вампирско нападение. Само Бевърли оцеля. Бях един от хората, помогнали да убият вампирите... — Кратко, ясно и с ужасно много пропусната информация. Най-вече болезнените части.

Бев заговори тихо, деликатно и точно, както ѝ бе присъщо.

— Онова, което Анита не спомена е, че спаси живота ми, рискувайки своя... — тя сведе поглед към ръцете си, отпуснати в скута.

Спомних си как видях за първи път Бевърли Чин.

Един блед крак удря по пода. Мяркам побеляло, разкривено лице и тъмна коса. Тя пищи — викът ѝ е изпълнен с чист ужас. Мятam ножа със сребърно острие и улучвам вампира в рамото. Не е смъртоносно — просто няма време. Тварта скача на крака и се хвърля с рев към мен.

Стоя лице в лице с него, имам само един нож — последният и пистолетът ми отдавна е празен, и съм сама...

Помня и как Бевърли Чин удряше вампира със сребърен свещник, докато онзи се бе навел над мен и дишаше горещо във врата ми. Письците ѝ отекваха седмици наред в сънищата ми, докато разбиваше на парчета главата на твартата, а кръвта и мозъкът пръскаха по пода...

Всичко това си разменихме и без думи. Бяхме си спасили взаимно живота; това е връзка, която не изчезва. Приятелствата могат да избледнеят, но дългът остават завинаги, както и изкованото с ужас, кръв и споделено насилие знание... Това никога не изчезва. Нишката помежду ни съществуваше и след три дълги години, ясно доловимо напрежение...

Рони е умно момиче. Тя прекъсна неловката тишина:

— Някой да иска питие?

— Безалкохолно — обадихме се и двете с Бев.

Засмяхме се и напрежението отслабна. Никога няма да станем приятелки, но вероятно можем да спрем да се преследваме една друга в сънищата си.

Рони ни донесе две диетични коли. Намръщих се, но взех кутийката. Знам, че в малкия хладилник в кабинета има само това. Водили сме спорове за диетичните питиета, но тя се кълне, че вкусът ѝ харесва. Харесвал ѝ вкусът, уууф!

Бев изящно взе своята кола; вероятно пиеше същото чудо и вкъщи. На мен ми дай нещо калорично и с по-приятен вкус!

— Рони спомена по телефона, че е възможно ХСВ да са наели ескадрон на смъртта. Така ли е? — попитах.

Посетителката се загледа в кутийката, под която бе подложила длан, за да не си оцапа полата.

— Не знам със сигурност дали е истина, но ми се струва, че е вярно.

— Ще ми разкажеш ли какво си чула? — попитах.

— Ами, от известно време се говори, че ще се оформя отряд, за да изловят вампирите. Да ги убият така, както те убиха нашите... семейства. Президентът, разбира се, наложи вето на идеята. Работим заедно със системата. Не сме никакви хулигани... — каза го така, сякаш по-скоро се опитваше да убеди самата себе си, а не нас. Беше

потресена от възможността да се е случило нещо такова. Спретнатият ѝ свят отново да се разпадне?

— Но после чух да се говори. Хора в нашата организация се хвалят, че са клали вампири...

— Колцина са убили, според слуховете? — попитах. Тя ме погледна и се поколеба.

— Нямам представа.

— Никаква идея?

Бев поклати глава.

— Предполагам, че ще мога да науча. Важно ли е?

— Полицията крие определени подробности от обществеността. Неща, които само убиецът може да знае.

— Ясно... — тя пак се вгледа в кутийката, след това вдигна очи към мен. — Не вярвам, че е убийство, дори и ако хората ми са сторили онова, което вестниците твърдят. Избиването на опасни животни не бива да бъде смятано за престъпление!

Отчасти бях съгласна с нея. Навремето бях дори напълно съгласна.

— Тогава защо ни казваш? — попитах.

Бев ме погледна скрито — тъмните ѝ, почти черни очи се взираха настоятелно в мен.

— Длъжница съм ти.

— Ти също спаси живота ми. Не ми дължиш нищо.

— Помежду ни винаги ще има дълг, винаги.

Взрях се изпитателно в нея и разбрах. Навремето ме умоляваше да не казвам никому, че тя е разбила главата на вампира. Според мен се ужасяваше от факта, че е способна на такова насилие, независимо от мотива.

Бях казала на полицията, че тя е отвлякла вниманието на вампира и аз съм го убила. Бев беше невероятно благодарна за тази малка, невинна лъжа. Вероятно ако никой друг не знае, можеше да се преструва, че изобщо не се е случвало. Може би.

Тя се изправи и опъна полата си отзад. Остави внимателно кутийката с колата на ръба на бюрото.

— Ще оставя съобщение на госпожица Симс, щом науча още нещо!

Кимнах.

— Ще съм ти много благодарна!

Нищо чудно да предаваше каузата си заради мен. Бев праметна през лакът пурпурното си сако и взе малката си чантичка.

— Отговорът не се крие в насилието. Трябва да работим заедно със системата. „Хора срещу вампирите“ държи на реда и закона, не на отмъщението... — звучеше като предварително заучена реч. Но я оставих да си го каже. Всеки има нужда да вярва в нещо.

Бев се ръкува и с двете ни. Дланта ѝ беше хладна и суха. Излезе, изпънала до крайност жилавите си рамене. Затвори вратата решително, но тихо. Съдейки по вида на гостенката ни, човек никога не би повярвал, че е била подложена на невероятно насилие. Може би така ѝ се искаше да бъде. Коя съм аз да споря? Рони се обади:

— А сега ме въведи в нещата. Какво откри?

— Откъде знаеш, че съм открила нещо? — попитах.

— Защото когато влезе, изглеждаше така, сякаш са ти потънали гемите.

— Страхотно. А аз си мислех, че се прикривам добре!

Детективката ме потупа по рамото:

— Не се безпокой. Просто те познавам твърде добре, това е!

Кимнах, приемайки обяснението, каквото си е дрънканици за успокоение. Но все пак го приех. Разказах ѝ за смъртта на Тереза. Казах ѝ за всичко, освен за сънищата с Жан-Клод. Това запазих за себе си.

Тя подсвирна тихичко.

— По дяволите, бая заета си била! Смяташ ли, че с това се занимава човешки отряд?

— Имаш предвид ХСВ?

Тя кимна.

Поех си дъх. Издишах.

— Не знам. Ако са хора, нямам ни най-малка представа как го правят. Нужна е свръхчовешка сила, за да откъснеш глава.

— Много силен мъж? — предположи Рони.

Привидяха ми се набъбналите мускули на Уинтър.

— Може би, но такава сила...

— Под напрежение стари малки бабички са вдигали цели коли!

Права беше.

— Какво ще кажеш да посетим Църквата на вечния живот? — попитах.

— Смяташ да се присъединиш ли?

Намръщих й се.

Тя се засмя.

— Добре, добре, стига си се цупила. Защо ще ходим там?

— Снощи нападнаха партито с тояги. Не казвам, че искаха да убият някого, но когато започнеш да биеш хората... — свих рамене, — ами стават инциденти.

— Смяташ, че Църквата стои зад това?

— Не знам, но ако мразят хапките достатъчно, за да нападат партитата им, вероятно ги мразят достатъчно и за да ги убиват!

— Повечето членове на Църквата са вампири — отбеляза Рони.

— Именно. Свръхчовешка сила и способност да се доближават незабелязано до жертвите.

Приятелката ми се усмихна.

— Не е зле, Блейк, не е зле!

Сведох скромно глава:

— А сега остава само да го докажем! — Очите й още блестяха от смях, когато каза:

— Освен, разбира се, ако не са те.

— О, стига вече! Все от някъде трябва да започнем!

Рони разтвори широко ръце:

— Хей, не се оплаквам. Татко винаги казваше: „Никога не критикувай, освен, ако не можеш да се справиш по-добре!“

— И ти не знаеш какво става, нали? — попитах.

Тя стана сериозна.

— Ще ми се да знаех.

На мен също.

Църквата на вечния живот — централата ѝ — се намира на Пейдж авеню, далеч от Квартала. Църквата не обича да я свързват с тази част от обществото. Вампирските стрийп-клубове, „Цирка на Прокълнатите“ — тц, тц. Колко шокиращо. Не, те се смятат за основното течение на немъртвите.

Самата църква е построена на голям празен парцел. Малки дървета се мъчат да пораснат големи и да засенчат ослепително бялата сграда. Тя сякаш сияеше под горещото юлско слънце, досущ като кацнала на земята луна.

Завих на паркинга и заковах на лъскавия нов асфалт. Само земята изглеждаше нормална — гола червеникава пръст, смляна на кал. Тревата нямаше никакъв шанс.

— Хубаво — одобри Рони и кимна към сградата.

Свих рамене.

— Щом казваш. Честно казано, така и не можах да свикна с ефекта на всеобхватността.

— На всеобхватността ли? — не ме разбра тя.

— Стъклописите са съвсем абстрактни. Няма сцени от Рождеството, няма светии, няма свещени символи. Чисто и неопетнено като току-що извадена от торбата сватбена рокля.

Рони слезе от колата и си надяна слънчевите очила. Взря се в църквата, скръстила ръце на корема си.

— Изглежда сякаш току-що са я разопаковали и още не са я довършили.

— Аха, църква без Бог. Какво не е наред в тази картинка?

Детективката не се засмя.

— Ще има ли някой буден по това време?

— О, да, през деня те набират доброволци.

— Доброволци ли?

— Нали знаеш, ходят от врата на врата, като мормоните и Свидетелите на Йехова.

Рони ме зяпна.

— Сигурно се шегуваш!

— Имам ли вид на шегаджийка?

Тя поклати глава.

— Вампиризмът от врата на врата. Колко... — тя размаха ръце — ...убедително.

— Ахъм — съгласих се. — Да видим кой върти дневната смяна!

Широките бели стъпала водеха към огромна двойна порта. Едното крило беше отворено. На другото имаше табела: „Влез, приятелю, и почивай в мир“. Преборих се с желанието да смъкна табелата и да я стъпча.

Те се подиграваха с един от най-древните страхове на човека — смъртта. Всички се боят от края си. Хората, които не вярват в Бог, изживяват доста трудни мигове по въпроса за смъртта. Умри и спираш да съществуваш. Пуф. Но в Църквата на вечния живот ти обещават точно каквото името подсказва. И могат да го докажат. Няма скок във вярата. Няма чакане. Няма въпроси, останали без отговор. Как се чувстваш като мъртвец? Просто попитай някой църковен брат...

О, освен това няма и да остарееш. Никаква пластична хирургия, никаква липосукция — само вечна младост. Сделката не е лоша, стига да не вярваш в душата.

Достатъчно е да не вярваш, че душата остава в капана на вампирското тяло и никога не стига до Рая. Или по-зле, че вампирите са зли по природа и си обречен на Ада. Католическата църква смята доброволния вампиризм за нещо като самоубийство. Склонна съм да се съглася. Е, вярно е, че Папата анатемоса и всички съживители, освен, ако не спрем да събуждаме мъртвите. Ами хубаво — станах член на епископалната църква.

От двете страни редици полирани дървени пейки водеха към мястото, на което по принцип се намира олтарът. Там имаше пюпитър, но не бих го нарекла олтар. Зад него се намираше проста синя стена, обкръжена от други, бели варосани стени.

Прозорците бяха с червено-сини стъклописи. Слънцето блестеше през тях, рисувайки изящни цветни образи по белия под.

— Цари покой — заключи Рони.

— Да, и в гробищата е същото.

Тя ми се усмихна:

— Така си и мислех, че ще кажеш!

Намръщих й се.

— Не се подигравай — тук сме по работа.

— Какво точно искаш да направя?

— Просто ме пази гърба; придай си заплашителен вид, ако можеш. Търси улики.

— Улики ли? — поинтересува се тя.

— Ами да, нали знаеш — улики: кочани от билети, полуизгорели бележки, такива работи.

— А, такива...

— Стига си се хилила, Рони!

Тя намести слънчевите си очила и си придаде най-добрия „хладнокръвен“ вид. Много я бива в това. Пред нея цветята вехнат от двайсет крачки. Да видим как щеше да подейства на църковните деятели.

От едната страна на олтара имаше малка врата. Водеше към покрит с мокет коридор. Обгърна ни съскането на климатика. Отляво имаше тоалетни, отдясно — открито пространство. Вероятно тук след службите... си пиеха кафето. Не, вероятно не пиеха кафе. Вдъхновяваща церемония, последвана от малко кръвчица може би? Служебните помещения бяха маркирани с малка табелка, която гласеше: „Офис“. Колко умно. Имаше приемна с вездесъщото бюро на секретарката и тъй нататък... Зад бюрото седеше млад мъж. Слаб, с добре подстригана къса коса. Наистина прелестните му кафяви очи бяха подчертани от очила с телени рамки. На гърлото му се забелязваше заздравяваща следа от ухапване.

Той се изправи и заобиколи бюрото, протегнал ръка и усмихнат до уши:

— Добре дошли, приятели, аз съм Брус. С какво мога да ви помогна днес?

Ръкува се здраво, но не прекомерно силно — твърдо, но не свърх решително; малък приятелски жест, нищо сексуално. Така се ръкуват наистина добрите продавачи на коли. Също и агентите на недвижими имоти. Имам си една малка сладка душица, почти неупотребявана. Цената е добра. Доверете ми се. С тези големи кафяви очи секретарят изглеждаше още по-искрен, бях готова да му дам кучешки бисквитки и да го потупам по главичката.

— Бих искала да си уредя среща за разговор с Малкълм —
заявих.

Младежът примигна.

— Поседнете!

Седнах. Рони се облегна на стената от едната страна на вратата. Скръстила ръце, имаше наистина хладнокръвен и телохранителски вид.

Брус заобиколи отново бюрото, след като ни предложи кафе и седна на свой ред.

— А сега, госпожо...

— Госпожица Блейк.

Той не трепна, не беше чувал за мен. Колко е мимолетна славата!

— Е, госпожице Блейк, защо бихте желала да се срещнете с главата на нашата църква? Имаме множество компетентни и състрадателни съветници, които с радост ще ви помогнат да вземете решение...

Усмихнах му се. Обзалагам се, че си имате, мижитурка такава!

— Мисля, че Малкълм ще иска да говори с мен. Разполагам с информация за вампирските убийства.

Усмивката на младежа увяхна.

— Ако имате такава информация, идете в полицията!

— Дори ако притежавам доказателство, че определени членове на църквата ви са извършили убийствата ли? — малък блъф, иначе наричан лъжа.

Секретарят преглътна и така стисна бюрото с пръсти, че кокалчетата му побеляха.

— Не разбирам. Тоест...

Усмихнах му се:

— Нека просто се разберем, Брус. Не си в състояние да се справиш с убиец. Не си подготвен за това, нали?

— Ами не, но...

— Така че просто ми кажи в колко часа да се върна довечера, за да се вида с Малкълм!

— Ами не знам. Аз...

— Не се притеснявай. Малкълм е глава на църквата. Той ще се погрижи за проблема!

Младежът кимаше твърде бързо. Стрелна с поглед Рони, след това пак се втренчи в мен. Прелисти подвързания с кожа органайзър на бюрото.

— Тази вечер в девет — взе молив и го вдигна в бойна готовност. — Ако ми кажете и цялото си име, ще ви нанесе!

Понечих да посоча, че няма да ме носи, а ще ме вписва, но реших да пропусна шегата.

— Анита Блейк.

Той все пак не позна името. Толкова по въпроса, че съм кошмар за вампирския свят.

— И се отнася за...? — беше започнал да си възвръща професионализма.

Надигнах се.

— За убийство — затова се отнася.

— О, да, аз... — той си записа нещо. — В девет довечера, Анита Блейк, убийство... — намръщи се към бележката, сякаш в нея имаше нещо нередно.

Реших да му помогна.

— Не се мръщи толкова. Правилно си схванал посланието.

Секретарят ме зяпна отново. Беше леко пребледнял.

— Ще се върна. Но гледай той да получи съобщението!

Брус кимна отново, твърде бързо, ококорил очи зад очилата.

Рони отвори вратата и аз излязох пред нея. Тя вървеше отзад, като бодигард от тъпите филми. Когато излязохме отново в основния кораб на църквата, тя се разсмя:

— Според мен го уплашихме!

— Брус се плаши лесно.

Приятелката ми кимна със светнали очи.

И най-малкото споменаване за насилие и убийство стигаше да съсипе горкия секретар. Когато „пораснеше“, щеше да стане вампир. Непременно.

Слънцето беше направо заслепяващо след тъмата вътре. Присвих очи и ги прикрих с длан. Мернах движение в ъгълчето на полезрението си.

Рони изпищя:

— Анита!

Всичко мина на забавен кадър. Разполагах с достатъчно време да зяпам човека с пистолет в ръцете. Рони се блъсна в мен, като свали и двете ни долу и назад на пода в църквата. Куршумите издрънчаха в портата, до която бях стояла.

Детективката изпълзя иззад мен, близо до стената. Извадих пистолета си и легнах, притиснала хълбок до пода. Сърцето ми тътнеше в ушите. При все това чувах всичко. Припукването на шлифера ми като статично електричество. Как мъжът изкачва стъпалата. Кучият син не спираше да приближава.

Пропълзях напред. Той вървеше по стълбите. Сянката му падна през вратата. Дори не се опитваше да се крие. Сигурно мислеше, че не съм въоръжена. Щеше да научи, че не е прав.

Брус подвикна:

— Какво става там?

Рони изкрещя:

— Прибирай се вътре!

Не свалях очи от вратата. Нямах да мога да стрелям, ако Брус ми отвлече вниманието. Нямах нищо по-важно от сянката на входа и спиращите стъпки. Нищо!

Мъжът влезе решително вътре. Стискаше пистолет и се заозърта из църквата. Аматайор.

Можех да опра дулото на оръжието си в него.

— Не мърдай!

„Замръзни“ винаги ми е звучало мелодраматично. „Не мърдай“ е кратко, ясно и по същество.

— Не мърдай! — повторих.

Той извърна само главата си, бавно, право към мен.

— Ти си Екзекуторката... — говореше тихо и колебливо.

Да не очакваше да отрека? Може би. Ако бе дошъл да убие Екзекуторката — определено.

— Не — казах.

Той продължи да се обръща.

— Тогава ще да е тя! — вече се беше извърнал към Рони. Мамка му.

Вдигна ръка и се прицели.

— Недей! — извика приятелката ми.

Твърде късно. Стрелях — от упор в гърдите му. Изстрелът на Рони повтори моя. Ударът вдигна нещастника от земята и го прати в пирует назад. На ризата му цъфна кърваво цвете. Той се удари в полуотвореното крило на вратата и падна по гръб навън. Виждах само краката му.

Почаках, заслушана. Не чувах движение. Внимателно заобиколих портата. Нападателят не мърдаше, но все още стискаше пистолета в ръка. Насочих оръжието си към него и се приближих. Ако дори беше трепнал, щях да стрелям отново.

Изритах пистолета от ръката му и проверих пулса на врата му. Нищо, нанайси. Мъртвец.

Използвам муниции, които повалят вампири, ако случа с изстрела — и ако вампирът не е много стар. Куршумът бе направил малък отвор отстрани при влизането си, но другата половина на гръдния кош я нямаше. Е, беше направил онова, което се очакваше от него — да избухне и да си отвори особено голямо изходно отверстие.

Главата на жертвата се обърна настрани. На шията имаше две следи от ухапвания. Проклятие! Със или без ухапвания, нападателят беше мъртъв. От сърцето му не бе останало парченце и игла да мушнеш. Хубав изстрел. Глупав аматьор с пистолет.

Доста пребледняла, Рони се облегна на вратата. Пистолетът ѝ бе насочен към мъртвеца. Ръцете ѝ трепереха съвсем леко.

Почти се усмихна:

— Обикновено не ходя въоръжена през деня, но знаех, че ще съм с теб.

— Това обида ли е? — попитах.

— Не — отвърна тя. — Истината си е.

Не можех да споря с нея. Седнах на прохладните каменни стъпала; коленете ми поддаваха. Адреналинът се източваше от вените ми като вода от счупена чаша.

Брус спря на прага, пребледнял като платно.

— Той... той се опита да те убие — гласът му пресекваше от страх.

— Познаваш ли го? — попитах.

Секретарят рязко и конвулсивно поклати глава, после още веднъж.

— Сигурен ли си?

— Ние... ние не... одобряваме насилието! — той преглътна с усилие и снижи глас до шепот. — Не го познавам.

Страхът му изглеждаше искрен. Може би не бе запознат с този тип, но това не значеше, че мъртвецът не е член на църквата.

— Звънни на полицията, Брус!

Той просто си стоеше на място и зяпаше трупа.

— Викни ченгетата, става ли?

Обърна се към мен, очите му бяха като стъклени топчета. Не бях сигурна дали ме е чул или не, но се прибра вътре.

Рони седна до мен и се загледа в паркинга. Малки червени поточета кръв се стичаха по белите стъпала.

— Исусе! — прошепна приятелката ми.

— Аха... — все още стисках хлабаво пистолета си. Опасността май бе отминала. Предположих, че мога и да прибера оръжието. — Благодаря, че ме бутна встрани!

— Пак заповядай! — тя си пое треперливо дъх. — Благодаря, че го застреля преди да ме е гръмнал!

— Не го и споменавай. Освен това и ти го гръмна.

— Не ми го напомняй!

Погледнах я изпитателно:

— Добре ли си?

— Не. Уплашена съм съвсем сериозно и наистина.

— Аха...

Разбира се, Рони трябваше само да стои далеч от мен. Тия дни аз явно представлявах подвижна мишена. Ходеща и говореща заплаха за моите приятели и съратници. Днес Рони можеше да загине и то по моя вина. Беше няколко секунди по-бавна от мен в стрелбата. Тези миг-два можеха да й струват живота. Разбира се, ако тя не беше тук днес, нищо чудно аз да бях умряла. Един куршум в гърдите и пистолетът направо щеше да ми бъде от толкова полза, че...

Чух далечното „фиу-миу“ на полицейските сирени. Сигурно ченгетата се намираха много близо или, може би, имаше и друго убийство. Вероятно. Дали полицията ще повярва, че някакъв фанатик се е опитал да убие Екзекуторката? Може би. Долф не би се хванал.

Слънчевата светлина се лееше около нас като яркочълт найлон. И двете мълчахме. Може би не беше останало нищо за казване. Благодаря, че ми спаси живота. Пак заповядай. Какво друго да има?

Чувствах се олекнала и празна, почти в покой. Вцепенена. Явно се доближавах до истината каквато и да беше тя. Опитвах се да ме убият. Това беше добър знак. Един вид. Значеше, че знам нещо важно. Достатъчно важно да си струва убийството. Проблемът беше, че нямах представа какво според „тях“ знам...

Върнах се в църквата в 8:45 същата вечер. Небето бе тъмно-пурпурно. Розови облаци се излежаваха по хоризонта, сякаш весели дечица бяха раздърпали и оставили да се топи захарен памук. Същинският мрак отстоеше само на няколко минути. Гулите вече сигурно бяха наизлезли. Но на вампирите им оставаше да изчакат още няколко удара на сърцето.

Стоях на стълбите пред църквата и се възхищавах на залеза. Не се забелязваха следи от кръв. Белите стъпала бяха така лъскави и новички, сякаш този следобед не се беше случвало нищо особено. Но аз помнех. Предпочетох да се потя в юлската жега, но да помъкна арсенала си. Имах да крия не само презраменния кобур и деветмилиметровия, плюс допълнителни муниции, но и ножове в кании на двете ръце. Файърстарът беше затъкнат отвътре на колана, приготвен за едновременна стрелба и с дясна ръка. Имах си дори нож, закрепен на глезена.

Разбира се, нито едно от оръжията ми не би спряло Малкълм. Той беше един от най-могъщите вампири-повелители в града. След близките ми срещи с Николаос и Жан-Клод смеех да твърдя, че е трети по ред. А в класация като тази, третото място е твърде почетна позиция.

Тогава защо да се конфронтирам с него? Защото не знаех какво друго да предприема.

В един трезор бях оставила писмо, описващо подробно подозренията ми за Църквата и всичко останало. Нали всички си имат такива застраховки? Рони знаеше за писмото, а и на бюрото на секретаря в „Съживители ООД“ стоеше бележка. Ако не се обадох да отменя изпращането, в понеделник сутрин щеше да замине към Долф.

Едно покушение върху живота ми и ето ме тотална параноичка. Боже, боже.

Паркингът беше препълнен. Хората влизаха в църквата на малки групички. Малцина идваха просто пеша, без коли. Взирах се

внимателно в тях. Вампири преди да се е стъмнило съвсем? Ами не, просто човешки същества.

Разкопчах леко шлифера си. Не ми се искаше да стряскам паството, като демонстрирам открито оръжието си.

Точно до вратата раздаваше брошури млада жена, чиято кестенява коса бе оформена с гел в изкуствена вълна над едното око. Помощничка в църквата, предположих. Тя се усмихна и каза:

— Добре дошли! За първи път ли ви е?

Отвърнах на усмивката ѝ, любезно, сякаш не носех достатъчно оръжия да поваля половината им паство.

— Имам уговорена среща с Малкълм.

Усмивката ѝ не трепна. Ако изобщо нещо се промени, то тя се разшири и забелязах херпес от едната страна на начервената ѝ уста. Според мен момичето не знаеше, че съм убила човек днес. Като цяло хората не ми се усмихват, ако знаят такива подробности.

— Почакайте минутка, да намеря кой да застане на вратата! — тя се отдалечи и потупа по рамото един младеж. Прошепна нещо в ухото му и му бутна брошурите в ръката.

Върна се при мен, приглаждайки с длан роклята си в бургундско червено.

— Бихте ли ме последвали?

Накара го да прозвучи като въпрос. Какво ли би сторила, ако ѝ откажех? Вероятно щеше да ме погледне озадачено. Младежът приветстваше някаква току-що пристигнала двойка. Мъжът носеше костюм, жената беше в модерна рокля, с чорапогащник и сандали. Спокойно биха могли да посещават и моята църква... която и да е църква. Докато следвах помощничката по протежение на кораба към вратата, съзрях и двойка, облечена в постмодернистичен пънк. Или както там го наричат днес. Косата на момичето приличаше на тази на Булката на Франкенщайн, боядисана в розово и зелено. След втория поглед не бях съвсем сигурна — може би розовото и зеленото красяха момчето. Ако е така, то приятелката му беше подстригана толкова късо, че на главата си имаше по-скоро четина.

Църквата на вечния живот привлича широк спектър последователи. Разнообразие — това бе ключовата дума. Тя се обръща към агностиците, към атеистите, към средностатистическия човек с разбити илюзии, а и към онези, които така и не са решили какъв път да

изберат. Църквата беше почти пълна, а здрачът все още не бе паднал напълно. Тепърва предстоеше да се появят вампирите. Като изключим Великден и Коледа, отдавна не бях виждала толкова пълна черква. Празнично християнство... По гърба ми пролази тръпка.

Това беше наистина най-пълната черква, в която бях стъпвала от години. Вампирска църква. Може би не убийствата са истинската опасност. Може би тя е точно тук, в тази сграда?

Поклатих глава и последвах водачката си през вратата, извън кораба и покрай залата за пиене на кафе. Наистина имаше кафе, което бълбукаше на застланата с бяло маса. Имаше и купа с червеникаво питие, което ми се стори прекалено гъсто за пунш.

Помощничката се обади:

— Желаете ли кафе?

— Не, благодаря.

Тя се усмихна любезно и отвори вратата с табелка „Офис“. Влязох. Вътре нямаше никого.

— Малкълм ще дойде веднага щом се събуди. Ако искате, мога да изчакам с вас? — тя погледна към вратата, докато ми говореше.

— Не искам да ви откъсвам от службата. Ще се оправя и сама.

Усмивката ѝ отново се разшири до херпеса.

— Благодаря. Сигурна съм, че няма да чакате дълго! С тези думи помощничката си тръгна и ме остави сама. Сама при бюрото на секретаря и при покрития с кожа органайзер на Църквата на вечния живот. Животът беше прекрасен!

Отворих органайзера на седмицата преди първото вампирско убийство. Брус, секретарят, имаше много спретнат почерк и попълваше четливо всеки ред. Час, име, кратичко описание на срещата. 10:00 — Джейсън Макдоналд, интервю за списание. 9:00 — Среща с кмета, местни проблеми. Разговори, нормални за Били Греъм на вампиризма. След това, два дни преди първото убийство, имаше бележка с различен почерк. По-дребни букви, но също тъй спретнати. 3:00 — Нед. Това беше всичко — без фамилия, без причина за срещата. И тя не бе уредена от Брус. Чудна работа, май си имах улика. Мирувай, сърце!

Нед е галено съкращение от Едуард — също като Теди. Нима Малкълм се беше срещал с човека, известен като наемния убиец на немъртви? Може би. А може би не. Нищо чудно да е имал най-обикновена среща със съвсем друг Нед. Или пък Брус го е нямало на

бюрото и някой просто е вписал ангажимента? Прелистих колкото се може по-бързо останалите страници на органайзера. Нищо друго необичайно. Всички други срещи бяха нанесени с едрия, заоблен почерк на Брус.

Два дни преди първото убийство Малкълм се беше срещал с Едуард, ако ставаше дума именно за него. Ако беше вярно, тогава какво се получаваше? Едуард Убиеца и Малкълм, който му плаща за... Имаше само един проблем. Ако Едуард ме искаше мъртва, щеше да се погрижи лично за това. Може би Малкълм се бе паникьосал и бе пратил някой от последователите си на задача? Вероятно.

Когато вратата се отвори, вече седях в креслото до стената и прелиствах някакво списание. Малкълм беше висок и почти болезнено слаб, с големи, кокалести ръце, които сякаш принадлежаха на далеч по-мускулест мъж. Късата му, къдрава коса беше яркожълта като пера на кадънка. Така изглежда русата коса след почти триста години в мрака.

Последния път, когато видях Малкълм, ми се стори красив — идеален. Сега беше почти обикновен, като Николаос и нейния белег. Нима Жан-Клод ми бе дал способността да виждам истинския вид на вампирите-повелители?

Присъствието на Малкълм изпълваше малката стая като невидима вода, охлаждаща и гъделичкаща кожата ми, дълбока до колене и продължаваща да приижда. Дай му още деветстотин години и може да се изравни с Николаос. Разбира се, нямаше да доживея да видя дали ще успее.

Надигнах се, щом той влезе в стаята. Беше облечен скромно, в тъмносин костюм, светлосиня риза и синя вратовръзка. Заради светлата риза очите му изглеждаха като яйца на червеношийка. Усмихна ми се — ъгловатото му лице направо засия срещу мен. Не се опитваше да замъгли мозъка ми. Малкълм е много добър в устояването на нуждата. Цялото доверие в него се крепи на факта, че той не мами.

— Госпожице Блейк, радвам се да ви видя! — не ми подаде ръка, познаваше ме добре. — Брус ми остави много объркващо съобщение. Нещо за вампирските убийства...? — гласът му беше дълбок и успокоителен като океана.

— Казах на Брус, че имам доказателство, че вашата църква е замесена във вампирските убийства.

— А имате ли?

— Да...

Вярвах си. Ако се бе срещал с Едуард, значи знаех кой е убиецът.

— Хмм, казвате истината. При все това знам, че не е вярно! — гласът му ме обгърна, горещ и плътен, много могъщ.

Поклатих глава.

— Мамиш, Малкълм — използваш силата си, за да проучиш съзнанието ми. Тц-тц.

Той сви рамене и разпери ръце.

— Аз контролирам последователите си, госпожице Блейк. Те не биха сторили онова, в което ги обвинявате!

— Тъкмо снощи нападнаха хапка-парти със сопи. Нараняват хора! — за това вече стрелях наслуки.

Вампирът се намръщи:

— Сред последователите ни има малка фракция привърженици на насилието. Хапка-партиката, както ги наричат, са извращение и трябва да бъдат спрени, но по законен начин. Вече съм им го казвал.

— Но наказвате ли ги, когато не ви се подчиняват? — поинтересувах се аз.

— Не съм полицай, нито свещеник, та да раздавам наказания. Те не са деца. Имат си собствени мозъци.

— Обзалагам се, че е така.

— Това пък какво би трябвало да значи? — попита вампирът.

— Ами, Малкълм, означава, че ти си вампир-повелител. Никой от тях не може да ти се противопостави. Ще сторят всичко, което поискаш от тях!

— Не използвам върху паството си властта на ума.

Поклатих глава. Силата му се стичаше по ръцете ми като студена вълна. Дори не се и опитваше да ми посегне — просто ефект от присъствието му. Дали осъзнаваше какво точно прави? Дали наистина може да е било случайност?

— Два дни преди първото убийство си имал среща...

Той се усмихна, като внимаваше да не покаже кучешките си зъби:

— Имам доста срещи.

— Знам, ти си наистина популярен, но тази би трябвало да помниш. Извикал си наемен убиец, за да убива вампири...

Гледах го право в лицето, но Малкълм бе твърде обигран. В очите му забелязах искрица — може би притеснение, която изчезна, заменена от онази бляскава синя увереност.

— Госпожице Блейк, защо ме гледате в очите?

Свих рамене.

— Безопасно е, ако не се опитваш да ме завладееш.

— Опитвал съм се да ви убедя в това неколkokратно, но винаги сте... залагали на сигурното. А сега ме зяпате — защо? — Той пристъпи към мен, бърз и кажи-речи невидим. Пистолетът се озова в ръката ми, без да се замисля. Инстинкт.

— Охо! — отбеляза вампирът.

Просто се вирах в него, изгаряща от желание да вкарам куршум в гърдите му, стига само да направи още една крачка.

— Носите най-малко първия белег, госпожице Блейк. Някой господар ви е докоснал. Кой?

Издишах продължително. Дори не бях осъзнала, че съдържам дъха си.

— Дълга история.

— Вярвам ви! — Той внезапно отново се озова до вратата, сякаш изобщо не бе помръдвал. По дяволите, беше много добър!

— Наел си човек да избива извратените вампири — отбелязах.

— Не — отвърна Малкълм. — Не съм.

Винаги е притеснително, когато човек изглежда толкова дяволски спокоен, а си насочил пистолет към него.

— Наел си убиец.

Малкълм сви рамене. Усмихна се.

— Нали не очаквате от мен друго, освен да отричам, а?

— Мисля, че не! — какво пък, все пак си струваше да попитам. — Дали вие, или вашата църква сте свързани по някакъв начин с вампирските убийства?

Той почти се засмя. Не го виня. Никой нормален човек не би казал просто така „Да!“, но понякога се учиш да отгатваш нещата по начина, по който го отричат. Наборът от лъжи е почти толкова полезен, колкото и истината.

— Не, госпожице Блейк!

— Наел си убиец — заявих утвърдително.

Усмивката изчезна от лицето му като по магия. Взираше се в мен, а присъствието му изпращаше паячета на експедиция по гърба ми.

— Госпожице Блейк, смятам, че ви е време да си тръгнете!

— Днес един човек се опита да ме убие.

— Надали нося вина за това.

— Имаше следа от ухапване на вампир на врата си.

Отново искрица в очите. Притеснение? Може би.

— Причакваше ме пред църквата. Наложил се да го убия на стъпалата! — малка лъжа, но не исках да забърквам Рони още по-дълбоко.

Сега вече Малкълм се мръщеше, а в стаята леко лъхаше на гняв, досущ като че ли въздухът се нагорещаваше.

— Не знаех за това, госпожице Блейк, но ще проверя случая!

Сведох пистолета си, но не го прибрах. Има граница на времето, през което можеш да държиш някого на прицел. Ако врагът не се плаши и не се кани да ти стори зло, а ти пък не възнамеряваш да стреляш, накрая изпадаш в доста глупаво положение.

— Не бъди твърде суров с Брус. Той не понася добре насилието.

Малкълм се изправи и подръпна сакото си. Нервен тик? О, майко. Бях улучила слабото му място.

— Ще проверя случая, госпожице Блейк! Ако е бил член на църквата ни, значи ви дължим сериозно извинение!

Взирах се в него близо минута. Какво да отговоря? Благодаря? Това не ми се стори подходящо.

— Знам, че си наел убиец, Малкълм! Не е особено добра реклама за църквата ти. Мисля, че стоиш зад вампирските убийства. Ръцете ти може и да не са оцапани с кръв, но е сторено с твое одобрение.

— Моля ви, вървете си, госпожице Блейк! — той решително ми отвори вратата.

Излязох навън, все още стиснала пистолета.

— Разбира се, ще си ида, но няма да си отида!

Малкълм се взря надолу към мен, вече разгневен не на шега.

— Знаете ли какво означава да ви бележи вампир-повелител?

Замислих се за миг — не бях сигурна как да му отговоря. Най-добре беше да кажа истината.

— Не!

Той се усмихна — гримаса толкова студена, че да ти смрази сърцето.

— Ще научите, госпожице Блейк. Ако ви дойде твърде много, не забравяйте, че църквата ни е тук, за да помага! — вампирът хлопна вратата под носа ми.

Взрях се в нея. Прошепнах:

— И какво би трябвало да значи това?

Никой не ми отговори.

Прибрах пистолета и открих вратата с табелка „Изход“. Отворих я. Църквата бе слабо осветена — може би от свещи. В нощния въздух се разнасяха песнопения. Не различих думите. Мелодията беше на „Събирайки снопите“. Долових една фраза: „Ще живеем завинаги, никога повече няма да умрем“.

Забързах към колата си и се постарях да не слушам песента. Имаше нещо страховито във всички онези гласове, които се възнасяха към небето, възпявайки... какво? Самите себе си? Вечната младост? Кръвта? Кое? Още един въпрос, за който нямах никакъв отговор.

Едуард беше моят убиец. Въпросът беше дали мога да го насъскам срещу Николаос? Дали мога да хвърля на чудовищата един човек, пък дори и ако е, за да се спася? Поредният въпрос, за който не разполагах с отговор. Преди два дни бих отрекла такава възможност. Сега... просто не знаех.

Не исках да се връщам в апартамента си. Тази вечер Едуард щеше да наmine. Трябваше да му кажа къде спи Николаос денем, иначе щеше да ми измъкне сведението насила. Сложна работа. А сега го смятах и за убиеца, който търсех. Още по-сложно.

Най-доброто, за което се сетих, беше да го избягвам. Нямаше да го мотая вечно, но може би щеше да ме сполети вдъхновение и да се сетя как да оправя нещата. Добре де, надали имаше особено голям шанс за такова нещо, но надеждата умира последна.

Може би Рони имаше съобщение за мен. Нещо полезно. Бог знае че имах нужда от всяка помощ, каквато можех да получа. Вкарах колата в някакъв сервиз, където забелязах монетен телефон отпред. Притежавах от онези модерни телефонни секретари, които ми позволяваха да си прослушам съобщенията, без да се налага за целта да се прибирам у дома. Може би щях да избегна Едуард тази нощ, ако отседнех в хотел. Уф. Ако имах каквото и да е твърдо доказателство под ръка, на часа бих звъннала в полицията.

Изслушах как лентата съска, после щракане; след това: „Анита, Уили е на телефона. Хванаха Филип. Онзи тип, дето беше с теб. Причиняват му ужасни неща. Трябва да дой...“ — телефонът замлъкна рязко. Сякаш разговорът бе прекъснат.

Стомахът ми се сви. Дойде ред на второто съобщение.

„Знаеш кой е. Чула си съобщението на Уили. Ела и си го прибери, съживителке! Всъщност не се налага да заплашвам сладкия ти любовник, нали?“ — Смахът на Николаос изпълни слушалката, нахъсан и бездушен поради записа.

Чу се шумно щракване и се разнесе гласът на Едуард.

— Анита, кажи ми къде си. Мога да ти помогна.

— Те ще убият Филип — отвърнах. — Освен това ти не си на моя страна, не забравяй!

— В момента съм най-близо до определението „съюзник“.

— В такъв случай Бог да ми е на помощ! — затворих му с трясък. Снощи Филип бе опитал да ме защити. Сега си плащаше за това. Изревах: — Дявол да го вземе!

Някакъв тип си наливаше бензин от колонката и ме погледна притеснено.

— Какво ме зяпаш? — изкрещях срещу него.

Той сведе очи и се съсредоточи старателно върху пълненето на резервоара си.

Настаних се зад волана на колата и поседях няколко минути неподвижна. Бях толкова ядосана, че треперех. Усещах напрежението чак в зъбите си. По дяволите. По дяволите! Бях прекалено ядосана, за да карам. Нямаше да съм от помощ на Филип, ако пътем катастрофирах.

Опитах се да дишам дълбоко и бавно. Не ми помогна. Запалих двигателя.

— Никаква превишена скорост, не мога да си позволя да ме спират ченгетата. Карай полека, Анита, полека!

Понякога си говоря самичка. Давам си много добри съвети. Случва се дори да ги следвам.

Включих на скорост и излязох на пътя — внимателно. Гневът сковаваше гърба, раменете и врата ми. Стисках волана прекалено силно и открих, че дланите ми още не са заздравели напълно. Тук-там остро ме пронизваха болки от раничките, но не бяха достатъчно силни. В целия свят нямаше да се събере толкова болка, че да ме отърве от гнева.

Филип страдаше заради мен. Също като Кетрин и Рони. Стига толкова! Никакви глупости повече! Смятах да си прибера танцьора, да го спася, доколкото ми е по силите; след това щях да предам цялата проклета гадост на полицията. Без доказателства, ахам, без нищо, с което да подкрепя твърденията си. Просто се изнизвах, преди да пострадат още хора.

Гневът почти стигаше да скрие страха под себе си. Ако Николаос измъчваше Филип заради снощи, може би нямаше да ми се зарадва особено. Канех се да слеза отново по онези стъпала към бърлогата на вампирката-повелител, при това посред нощ. Погледната от тази страна, идеята хич не беше добра.

Гневът избледняваше под порой от студен, разтреперващ до кости страх.

— Не!

Нямаше да ида там ужасена. Стисках с нокти и зъби гнева си. От доста време насам това беше най-близкото до омраза състояние, в което бях изпадала. Омраза, ето една емоция, която разлива топлина по цялото тяло.

Омразата, като цяло, се основава на страх — по един или друг начин. Така си е. Увих се в гнева си, с намек за омраза, и в дъното на всичко това — ледена топка от чист ужас.

„Циркът на прокълнатите“ се помещава в стар склад. Името на заведението е изписано на покрива с цветни лампички. Около думите в застинала пантомима танцуват гигантски клоуни. Ако се вгледате внимателно в тях, ще забележите, че кучешките им зъби стърчат. Но трябва да се взирате много внимателно.

Стените на сградата са облепени с големи пластмасови листове, като в старомодна реклама. На едно от паната се вижда как бесят някакъв мъж, надписът гласи „Смъртта отнася дук Олкорт“. На друга от картините от гробището изпълзяват зомбита — „Вижте Смъртта да излиза от гроба“. Твърде грозна рисунка показва мъж, който е уловен между вълчата и човешката си форма — Фабиан, Върколакът. Има и други пана. Атракционите са доста. Нито един не ми се стори особено здравословен.

„Престъпни удоволствия“ прокарва тънка граница между забавлението и садизма. „Циркът“ прекрачва ръба и слиза дълбоко в бездната.

А ето ме да влизам вътре. О, каква чудесна утрин!

Шумът те удря още от вратата. Порив от карнавални звуци, натиск и шумолене на тълпата, стъпки на стотици хора. Светлината се лее и крещи в сто различни цвята, всички до един пронизващи окото, всички гарантират привличане на вниманието... или поне загуба на обяда. Разбира се, може и просто да се обаждат нервите ми.

Миризмата се състоеше от аромат на захарен памук и пуканки, канелен мирис на слонски уши, вафлени фунийки, пот и под всичко това се долавяше специфична смрад, от която те полазват тръпки. Кръвта мирише като сладки медни монети, и точно тази миризма се долавяше на фона на всичко останало. Повечето хора не я разпознават. Но във въздуха се усещаше и нещо друго не просто кръв, а насилие. Разбира се, насилието няма собствен аромат. При все това винаги се долавя... нещо. Слаб намек за отдавна празни стаи и гниеща тъкан.

Не бях идвала тук преди, освен по полицейски задачи. И в момента не бих се отказала от присъствието на няколко униформени.

Тълпата се разделяше като море пред носа на кораб. Уинтър, господин Мускулчо, напредваше между посетителите и те инстинктивно се отдръпваха от пътя му. И аз бих отстъпила встрани, но не вярвах да ми се отдаде такава възможност.

Уинтър бе издокаран по типичния за шампион по фитнес начин. Дрехите му бяха бели, с имитация на зеброви ивици, и оставяха гола по-голямата част от торса му. От кръста надолу беше нахлузил трико, изпънато и нагърчено като че ли е втора кожа. Бицепсите му, без да са напрегнати, бяха по-големи отколкото обиколката на двете ми ръце взети заедно. Спря пред мен и се надвеси, явно доволен от ефекта.

— Слушай, този чутовен ръст по наследство ли се предава в рода ти или само ти си се пръкнал такъв? — поинтересувах се аз.

Уинтър се намръщи и присви очи. Според мен не схвана шегата. Е, какво да се прави.

— Последвай ме! — заяви той. След което се обърна и тръгна обратно през тълпата.

Предполагам, че от мен се очакваше да го последвам като добро момиченце. По дяволите. В единия ъгъл на склада бе опъната голяма синя шатра. Хората се редяха край нея и показваха билетчетата си. Някакъв мъж подвикваше с тътнещ глас:

— Кажи-речи време за шоуто, народе! Покажи си билета и влизай! Виж обесника! Дук Олкорт ще бъде екзекутиран право пред очите ти!

Поспях се да послушам. Уинтър не ме чакаше. За щастие широкият му бял гръб не се губеше в тълпата. Наложих се да подтичвам, за да го догоня. Мразя, когато ми се случва така. Чувствам се като дете, което търчи след някой възрастен. Но ако малко тичкане се окажеше най-лошото ми преживяване тази нощ, положението щеше да е направо розово...

Имаше и нормално по размер виенско колело, чийто бляскав връх се извисяваше почти до тавана. Някакъв тип ми подаде бейзболна топка.

— Изпробвайте късмета си, малка госпожице!

Не му обърнах внимание. Мразя да ме наричат малка госпожица. Хвърлих едно око на строените в очакване да бъдат спечелени награди.

Имаше множество плюшени животни и грозни кукли. Игрушки бяха най-вече хищници — меки плюшени пантери, мечки с размера на пеленаче, петнисти змии и гигантски прилепи с меки зъби.

До лабиринта с огледалата билети продаваше плешивко с бял клоунски грим. Зяпаше децата, които влизаха в стъклената му къща. Направо усещах тежестта на погледа му върху гърбовете им, сякаш запомняше всяка щриха от дребните им телца. Нищо не би могло да се промъкне в тази бляскава река от стъкло без негово знание.

Следваща по ред подминахме Къщата на смеха, обкръжена с още повече клоуни и огласявана от писъци, следвани от внезапно шумно съскане на въздух. Металният тротоар към дълбините на атракциона се люлееше и огъваше. Малко момченце почти падна. Майка му го изправи на крака. Защо ли някой родител би домъкнал детето си тук, на това страховито място?

Имаше дори Къща с призрази — голям майтап. Даже малко нещо досадно, ако питате мен. Та нали цялото извратено място беше дом на ужасите!

Уинтър спря пред малка врата, водеща към кулисите. Намръщи ми се, почти скръстил масивните си ръце върху също тъй масивните си гърди. Ръцете му не се сгъваха особено успешно — имаше твърде много мускули по тях, но поне се стараше.

Отвори вратата. Влязох вътре. Нащрек до стената бе застанал високият, плешив мъж, който видях с Николаос онзи първи път. Имаше извънредно изразителни поради липсата на коса очи (няма в какво друго да си спреш погледа) и на красивото му, тясно лице бе изписано същото изражение, с което учителите в началното училище се обръщат към проблематичните деца. Трябва да бъдеш наказана, млада госпожичке. Но какво ли бях сбъркала?

Гласът на мъжа беше дълбок, с лек английски акцент, ошлайфан, но човешки.

— Претърси я за оръжия преди да слезем долу!

Уинтър кимна. Защо да говориш, когато и жестовете вършат работа? Големите му длани вдигнаха якето ми и измъкнаха пистолета. Бутна ме с рамо, за да се обърна. Намери и втория пистолет. Наистина ли бях смятала, че ще ме оставят да внеса оръжие? Да, май така си мислех. Каква съм глупачка.

— Провери й ръцете за ножове.

По дяволите.

Уинтър задърпа ръкавите на якето, сякаш се канеше да ги откъсне.

— Чакай малко! Просто ще го съблека. Ако толкова ти се иска, предложби проклетото чудо...

Господин Мускул откри ножовете в каниите под мишниците ми. Плешивият претърси жълтия шлифер за скрити оръжия. Не попадна на такива. Уинтър опипа краката ми отгоре до долу, но не особено старателно. Пропусна канията на глезена. Имах си едно оръжие, а те не знаеха за него. Точка за мен.

Надолу по дългото стълбище и към празната тронна зала. Може би си пролича по изражението ми, защото плешивият събщи:

— Господарката ни очаква заедно с приятеля ти.

Той водеше, докато слизахме по стълбите. Уинтър се тътреше отзад. Вероятно смятаха, че ще хукна да се спасявам. Да, бе. И къде да ида?

Спряха пред тъмницата. Откъде ли знаех, че ще стане така? Плешивият почука два пъти на вратата — не много силно, но не и лекичко.

Поел едва тишина... после отвътре отекна висок, звънък смях. Настръхнах. Не исках да се виждам отново с Николаос. Не исках да попадам пак в килията. Копнеех да си ида у дома!

Вратата се отвори. Валънтайн махна щедро с ръка:

— Влизай, влизай!

Този път носеше сребърна маска. Просмукан от кръв кичур кестенява коса беше прилепнал над очите му.

Сърцето ми скочи в гърлото. Жив ли си, Филип? Силите ми стигнаха, колкото да не изпищя.

Валънтайн отстъпи встрани, сякаш очакваше, че ще мина покрай него. Погледнах към безименния плешивец. Изражението му бе неразгадаемо. Махна ми да вървя напред. Какво можех да сторя? Тръгнах.

Това, което видях, ме закова още на горната площадка. Не можах да отида по-навътре. Нямах сили. Обри стоеше до стената отсреща, ухилен до уши. Косата му още беше руса, изражението — зверско. Николаос бе издокарана в широка бяла рокля, която придаваше на кожата ѝ тебеширен оттенък. С нея косата ѝ изглеждаше като бял

памук. Беше обсипана с капки кръв, сякаш някой бе заредил писалка с червено мастило и я беше изпръскал с нея.

Сиво-сините ѝ очи ме поглъщаха. Пак се засмя смях пищен, чист и извратен. Нямам по-подходяща дума. Извратен. Погали голите гърди на Филип с бялата си, опръскана с кръв ръка. Прокара пръст по зърното му и се разсмя отново.

Той беше прикован към стената за китките и глезените. Дългата му, кестенява коса бе паднала напред и прикриваше едното му око. Мускулестото му тяло бе покрито с ухапвания. Кръв се лееше по загорялата му кожа на тънки пурпурни ручейчета. Бе втренчил в мен едното кафяво око, другото оставаше скрито под косата. В погледа му прочетох отчаяние. Знаеше, че са го довели да умре по този начин, и нямаше как да се спаси. Но аз, аз можех да сторя нещо! Трябваше да мога! Боже, нека има с какво да му помогна!

Плешивият тип ме побутна по рамото и аз подскочих. Вампирите се разсмяха. Мъжът — не. Тръгнах надолу по стъпалата и спрях на няколко крачки от Филип. Той не ме погледна.

Николаос докосна голото му бедро и прокара пръст нагоре по него. Той се напрегна целия и сви юмруци.

— О, чудесно си прекарваме с любовника ти тук! — заяви вампирката. Гласът ѝ бе сладък както винаги. Вълпъщение на детската невинност. Кучка.

— Той не ми е любовник.

Тя нацупи долната си устна.

— О, Анита, не ме лъжи! Не е забавно! — Господарката пристъпи напред — слабите ѝ бедра се люлееха в ритъма на някакъв вътрешен танц. Посегна към мен, аз отстъпих и се блъснах в Уинтър.

— Съживителке, съживителке — каза вампирката, кога ще се научиш да не се бориш с мен?

По мое мнение не очакваше отговор, така че се сдържах.

Николаос отново посегна към мен с окървавената си, нежна ръчица.

— Уинтър може да те държи, ако така искаш? Стой мирна, иначе ще те накараме да не мърдаш.

Страхотен избор. Останах неподвижна. Гледах как бледите пръсти се приближават към лицето ми. Забих нокти в дланите си. Вампирката ме докосна по челото и усетих студената влага на кръвта.

Погали ме от слепоочието надолу по бузата и прокара пръсти по горната ми устна. Мисля, че спрях да дишам.

— Оближи устни! — нареди.

— Не — отвърнах.

— О, каква си ми упорита! Да не би Жан-Клод да ти е дал смелостта си?

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш?

Очите ѝ потъмняха. Навъси се. Внезапно заговори като възрастна, с толкова горещ глас, че можеше да ме опържи:

— Не се дръж нагло, Анита! Не ти отива! Знам малката ти тайна!

— Представа си нямам за какво ми говориш! — отвърнах и казвах истината. Не разбрах гнева ѝ.

— Щом искаш, можем да си играем още малко! — Вампирката внезапно се озова до Филип — дори не я видях да помръдва. — Това изненадва ли те, Анита? Все още владее града. Имам сили, за които ти и твоят господар не сте и сънували.

Моят господар? За какво, по дяволите, ми говореше тя? Аз си нямах господар.

Тя отри ръце в торса на Филип, точно на ребрата. Докосването ѝ изтри кръвта и отдолу се показва кожата гладка и недокосната. Стоеше пред него и не стигаше дори до ключицата му. Танцът затвори очи. Николаос отметна глава, мернах зъбите ѝ, устните се изтеглиха назад и...

— Не! — пристъпих към тях.

Дланта на Уинтър се стовари на рамото ми. Той поклати глава — бавно и внимателно. Не биваше да се намесвам.

Вампирката заби зъби в хълбока на Филип. Цялото му тяло се стегна, вратът се изви конвулсивно, ръцете му изпънаха веригите.

— Остави го на мира!

Забих лакът в корема на Уинтър. Той изсумтя и така стисна рамото ми с пръсти, че ми се прииска да пицця. Обгърна ме с ръце, притисна ме здраво към гърдите си и ме обездвижи.

Николаос отлепи лице от кожата на Филип. По брадичката ѝ капеше кръв. Облиза устни с малкото си розово езиче.

— Каква ирония — изрече с глас, с години по-стар, отколкото щеше да бъде някога тялото ѝ. — Изпратих Филип да те прелъсти. Вместо това го прелъсти ти...

— Не сме любовници! — чувствах се глупаво, притисната към гърдите на Уинтър.

— Няма да помогнеш нито на него, нито на себе си, като отричаш! — заяви Николаос.

— А с какво ще си помогнем? — попитах.

Тя махна с ръка и Уинтър ме пусна. Отстъпих встрани от него, извън обсега му. Така се озовах по-близо до Николаос, което надали беше подобрение в положението ми.

— Нека обсъдим бъдещето ти, Анита! — тя тръгна нагоре по стълбите. — А също и това на любимия ти!

Предположих, че има предвид Филип, но не я поправих. Безименният плешивко ми махна да я последвам по стълбите. Обри се приближаваше към пленника. Щяха да останат заедно тук. Неприемливо.

— Николаос, моля те!

Може би именно вълшебната думичка я накара да се обърне.

— Да?

— Искам да те помоля за две неща...

Тя ми се усмихваше, развеселена от мен. Задоволство на възрастен, видял дете да използва нова дума. Не ми пукаше какво си мисли за Екзекуторката, щом постигах онова, което исках.

— Помоли ме! — съгласи се вампирката.

— Първо, когато тръгнем, всички вампири да излязат оттук... — тя все още ме зяпаше усмихната, значи засега ледът не бе започнал да се пука под краката ми. — И второ, да ми позволиш да поговоря с Филип насаме.

Тя се засмя — високо и буйно, като разлюлени от бурен вятър камбанки.

— Горда си, смъртна! Признавам ти го. Започвам да виждам онова, което и Жан-Клод е открил в теб.

Пропуснах този коментар покрай ушите си, тъй като имах чувството, че не схващам част от подтекста.

— Може ли да получа онова, за което помолих?

— Наречи ме „господарка“ и ще го получиш.

Преглътнах. В настъпилата тишина гласът ми прозвуча като изстрел.

— Моля... господарке! — Ето, не се задавих с думата в крайна сметка.

— Много добре, съживителке, много добре! — Без да има нужда Николаос да добави и дума, Валънтайн и Обри се изкачиха по стълбите и излязоха навън. Дори не възразиха. Само по себе си това също бе страховито.

— Ще оставя Бърчард на горната площадка. Той е с човешки слух. Ако шепнеш, няма да може да те чуе.

— Бърчард? — попитах.

— Да, съживителке, Бърчард — моят човешки слуга! Вампирката ме погледна така, сякаш току-що бе споделила нещо важно. Изражението ми явно не я задоволи. Намръщи се. След това решително се обърна, развявайки белите си поли. Уинтър я последва като послушно пале на стероиди.

Бърчард, доскоро безименният плешивко, застана на пост пред затворената врата. Взираше се право пред себе си, а не гледаше в нас.

— Филип, какво стана?

Гласът му излизаше едва-едва от продраното гърло писъците са вредни за гласните струни. Наложих се да се надигна на пръсти и кажи-речи да се притисна в него, за да го чувам.

— „Престъпни удоволствия“ — те ме взеха оттам.

— Робърт не ги ли спря?

Кой знае защо, това ми се струваше важно. Бях срещала Робърт само веднъж, но дълбоко в себе си умирах от яд, че не е защитил Филип. Той отговаряше за собствеността, когато го нямаше Жан-Клод. Филип беше част от тази собственост.

— Не беше достатъчно силен...

Изгубих равновесие и се наложи да се подпра на съсипаните му гърди. Отскочих назад, изпънала пред себе си окървавените си длани.

Филип затвори очи и се облегна на стената. Адамовата му ябълка заподскача, докато преглъщаше. На гърлото му имаше две пресни ухапвания. Щяха да му източат кръвта до капка, ако някой от вампирите не се увлечеше прекомерно преди това.

Наведе глава и се опита да ме погледне, но косата му падаше и в двете очи. Избърсах кръвта в панталоните си и се върнах да застана почти на пръсти до него. Отметнах кичура от очите му — неуспешно. Започваше да ме ядосва. Прокарах пръсти през косата му, докато не си

остана встрани от лицето. Беше по-мека, отколкото изглеждаше и бе затоплена от горещината на тялото му.

Филип почти ми се усмихна. Гласът му пресекваше, когато прошепна:

— Допреди няколко месеца щях да си плащам за това!

Зяпнах го, после осъзнах, че се опитва да се пошегува. Боже. Голяма буца заседна в гърлото ми.

Бърчард се обади:

— Време е да тръгваш!

Взирах се в очите на танцъора — съвършено кафяви, — а огънят на факлите се отразяваше в тях като в черни огледала.

— Няма да те оставя тук, Филип!

Той стрелна с поглед мъжа на стълбите, после отново се извърна към мен. Страхът му придаваше вид на детинска безпомощност.

— До скоро виждане! — каза ми.

Отдръпнах се назад.

— Можеш да разчиташ на това!

— Не е умно да я караш да чака! — обади се Бърчард.

Вероятно беше прав. Двамата с Филип се гледахме още няколко секунди. Сънната му артерия подскачаше под кожата, сякаш се опитваше да избяга. Гърлото ме болеше — не можех да дишам. Светлината на факлите замъгли зрението ми. Обърнах се встрани и тръгнах към стълбите. Ние, яките като желязо убийци на вампири, не плачем. Или поне не публично. Или поне не и когато можем да се сдържим.

Бърчард ми отвори вратата. Погледнах през рамо към Филип и му махнах като идиотка. Той ме проследи как си отивам, очите му внезапно заизглеждаха ужасно големи — като на дете, което гледа как родителят му напуска стаята, преди да е прогонил всички чудовища.

Налагаше се да го оставя така — сам и безпомощен. Господ да ми е на помощ.

Николаос седеше на гравирания си дървен стол, с увиснали над земята крачета. Очарователно.

Обри подпираше стената, облизвайки устни с език обираше от тях последните капчици кръв. Валънтайн бе застинал съвсем неподвижно до него и ме зяпаше.

Уинтър спря до мен. Пазачът на затворничката.

Бърчард отиде да застане до Николаос и положи длан на облегалката на креслото ѝ.

— Е, какво, съживителке, свършиха ли ти шегите? — попита Николаос. Все още говореше като възрастна. Все едно притежаваше два гласа и можеше да ги сменя с едно натискане на бутона.

Поклатих глава. Не бях в настроение за шегички.

— Успяхме ли да пречупим духа ти? Да ти изкараме дъха?

Взирах се във вампирката. Гневът ме люлееше като вълна от горещина.

— Какво искаш, Николаос?

— О, така е много по-добре! — гласът ѝ се издигаше и спадаше, с детински кикот в края на всяка дума. Сигурно никога повече нямаше да харесвам деца.

— Жан-Клод би трябвало да слабее в ковчега си. Да умира от глад, но вместо това е силен и добре нахранен. Как е възможно това?

Нямах ни най-малка представа, ето защо си замълчах. Може би въпросът бе риторичен? Не беше.

— Отговори ми, А-н-и-т-а! — Вампирката проточи името ми, отхапвайки всяка буква.

— Не знам.

— Напротив, знаеш!

Не знаех, но тя нямаше да ми повярва.

— Защо нараняваш Филип?

— Трябваше да си научи урока след снощи.

— Защото ти се възпротиви? — поинтересувах се.

— Да — отвърна тя. — Защото ми се противопостави... надигна се от креслото и зацъпука към мен. Завъртя се лекичко, за да завихри бялата рокля около себе си. Врхлетя ме зловещо, с усмивка. — И защото съм ти ядосана. Измъчвам любовника ти и така мога и да не измъчвам теб. А и вероятно тази демонстрация ще ти даде свеж стимул, за да откриеш убиеца на вампири! — Хубавичкото ѝ личице бе извърнато нагоре към мен, светлите ѝ очи сияеха от веселие. Беше много добра.

Преглътнах с усилие и зададох въпроса, който се очакваше от мен.

— Защо си ми ядосана?

Детето-вампир леко наклони глава. Ако не бяха пръските кръв, жестът щеше да е миловиден.

— Дали е възможно да не знаеш? — тя се извърна към Бърчард. — Как мислиш, приятелю? Нима е в неведение?

Той изпъна рамене и отвърна:

— Струва ми се, че е възможно.

— О, Жан-Клод е бил много лошо момче! Да дари втория белег на нищо неподозиращ смъртен!

Застинах неподвижна. Спомних си сините, огнени очи на стълбите и гласа на Жан-Клод в главата ми. Добре де, подозирах го и преди, но все още не разбирах какво означава това.

— Какъв е пък този втори белег?

Вампирката облиза устни, нежно като котенце.

— Да я просветим ли, Бърчард? Да ѝ кажем ли каквото знаем?

— Ако тя наистина не е наясно, господарке, значи е наложително да ѝ обясним! — отвърна той.

— Да — съгласи се Николаос и се понесе обратно към креслото си. — Бърчард, кажи ѝ на колко си години!

— Навърших шестстотин и три.

Вгледах се в гладкото му лице и поклатих глава.

— Но ти си човек, не вампир!

— Беше ми даден четвъртият белег и ще живея толкова дълго, колкото подарката ми има нужда!

— Не, Жан-Клод не би ми причинил такова нещо! — възразих.

Николаос лекичко разтвори ръце.

— Притисках го извънредно силно. Знаех за първия белег, с който те е излекувал. Предполагам, че отчаяно е търсил път за спасение.

Спомних си ехото от гласа му в главата си: „Съжалявам. Нямам избор!“. По дяволите, винаги има избор!

— Всяка нощ го сънувам! Това какво означава?

— Той се свързва с теб, съживителке. След третия белег ще разполагате с по-пряка съзнателна връзка.

Поклатих глава.

— Не!

— Какво „не“, съживителке? Не на третия знак или не, не ни вярваш? — поинтересува се вампирката.

— Не искам да бъда слуга никому!

— Случайно да се храниш по-обилно от обикновено? Въпросът беше толкова странен, че просто останах втрещена близо минута, после си спомних.

— Да. Важно ли е?

Николаос се намръщи.

— Той изсмуква енергия от теб, Анита. Храни се чрез тялото ти. Досега трябваше да е отслабнал, но ти го поддържах силен.

— Не съм имала такова намерение.

— Вярвам ти — съгласи се вампирката. — Снощи, когато осъзнах какво е сторил, направо излязох от кожата си от яд. Затова прибрах любовника ти.

— Моля те, повярвай, че не ми е любовник!

— Тогава защо рискува да си навлече гнева ми, за да те спаси снощи? От приятелство? От любезност? Не мисля така!

Добре, нека си вярва, в каквото си иска. Само да се измъкнем оттук живи, което е целта. Нищо друго няма значение.

— Какво можем да сторим ние с Филип, за да се извиним?

— О, каква любезност, това ми харесва! — Николаос положи длан на кръста на Бърчард — привичен жест, като потупването на куче. — Да й покажем ли какво я очаква?

Цялото му тяло се напрегна, сякаш през него премина електрически ток.

— Ако господарката ми пожелае...

— Желая! — отвърна тя.

Бърчард коленичи пред нея, лицето му бе приблизително на нивото на гърдите ѝ. Николаос погледна към мен над главата му.

— Това — обясни тя, — е четвъртият белег!

Посегна към малките перлени копчета, които украсяваха предницата на бялата рокля. Широко я разтвори и оголи малките си гърди. Бяха детски гърдички — мънички и полуоформени. Прокара пръст покрай лявата. Кожата се разцепи като земя под плуг и по гърдите и корема ѝ покапа червена кървава струйка.

Не виждах лицето на Бърчард, който се наведе напред. Плътна ръце около кръста на вампирката. Зарови лице между гърдите ѝ. Тя се напрегна и изви гръб. В тихата стая се разнесе едва доловимо смучене.

Отклоних очи, мъчех се да гледам където и да е, но не и към тях, сякаш ги бях хванала да правят секс, но не можех да си тръгна. Валънтайн ме зяпаше. Отвърнах на погледа му. Той ми свали въображаема шапка и оголи зъби. Не му обърнах внимание.

Бърчард седеше до креслото, полуоблегнат на него. Лицето му беше отпуснато и зачервено, гърдният му кош подскочаше при всяко дълбоко вдишване. Избърса кръвта от устата си с трепереща ръка. Николаос бе съвсем неподвижна, с отметната глава и затворени очи. Вероятно в крайна сметка сексът не беше толкова лоша аналогия.

Все още замижала и отпусната назад, вампирката заговори с дрезгав глас:

— Твоят приятел Уили е затворен в ковчега. Стана му жал за Филип. Налага се да го излекуваме от тези инстинкти!

Тя вдигна отсъстващо глава — очите ѝ блестяха, направо сияеха, сякаш имаха своя собствена светлина.

— Днес виждаш ли белега ми?

Поклатих глава. Тя беше прекрасно дете, съвършено и идеално. Никакви недостатъци.

— Пак изглеждаш перфектно. Защо?

— Защото влагам допълнителна енергия в маската. Наложих се да поработя по въпроса... — гласът ѝ бе нисък и топъл, набираще горещина като гръмотевична буря, която е още далеч.

Космите по врата ми настръхнаха. Готвеше се нещо лошо.

— Жан-Клод си има последователи, Анита! Ако го убия, ще го превърнат в светец. Но ако им го покажа слаб и безсилен, те просто ще се отцепят и ще последват мен — или пък ще се разпилеят...

Николаос се изправи. Роклята ѝ отново бе закопчана догоре. Белоснежната ѝ коса се люлееше, сякаш я лъхаше ветрец, но не усещах такъв.

— Ще съсия нещо, на което Жан-Клод е дал защитата си!

Колко бързо бих могла да докопам ножа на глезена си? И каква полза щях да имам от него?

— Ще докажа на всички, че Жан-Клод не може да защити никого. Аз съм господарка на всичко.

Егоцентрична кучка. Преди да сторя каквото и да е, Уинтър ме сграбчи за ръката. Бях твърде погълната да следя вампирите, за да обърна внимание на хората.

— Давайте! — нареди Николаос. — Убийте го!

Обри и Валънтайн се отлепиха от стената и се поклониха. След това изчезнаха, сякаш са се изпарили. Извърнах се към господарката на града.

Тя се усмихна.

— Да, замъглих ума ти и ти не ги видя да си отиват!

— И къде ги изпрати? — стомахът ми бе свит. Мисля, че вече знаех отговора.

— Жан-Клод е дал на Филип защитата си, значи той трябва да умре.

— Не!

Николаос се усмихна:

— О, да!

В коридора отекна писък. Мъжки писък. Писъкът на Филип.

— Не!

За малко да падна на колене, само хватката на Уинтър ме спря да не се срутя на пода. Престорих се, че припадам и увиснах на ръката му. Той ме пусна. Сграбчих ножа в канията на глезена си. Двамата бяхме близо до коридора и далеч от Николаос и нейния слуга. Може би достатъчно далеч.

Уинтър се взираше в господарката си, сякаш чакаше нареждания, а аз се надигнах от земята и забих ножа в слабините му. Острието потъна дълбоко и кръвта плисна, щом измъкнах оръжието и се втурнах към коридора.

Преди първият порив на вятъра да полази по гърба ми, стигнах до вратата на килията. Не обърнах глава. Отворих.

Филип висеше на веригите си. По гърдите му течеше кръв в яркочервен поток. Изливаше се на пода като река.

Пред очите ми притъмня. Не виждах нищо, само чувах писъците на Филип някъде отдалеч.

Когато се събудих си бях в къщи. Завита в леглото си сякаш нищо не се бе случвало. Едуард стоеше срещу мен в любимото си кресло и ме гледаше. Погледът му беше странен, почти човешки. Помъчих се да стана от леглото, но се строполих на пода.

Когато заговорих, гласът ми прозвуча почти нормално, без следа от хленч.

— Мразя, когато съм безпомощна! Мразя!

— Ти си една от най-малко безпомощните личности, които познавам — заяви Едуард. Отново коленичи до мен, праметна дясната ми ръка през раменете си и стисна здраво китката ми. С другата си ръка ме прегърна през кръста. Разликата в ръста ни правеше малко тромави, но все пак той успя да ми внуши илюзията, че сама стигам до леглото.

Плюшените пингвини се облягаха на стената. Едуард не обели и дума за тях. Ако не ги спомене той, и аз няма да ги спомена. Кой знае, може пък Смъртта да спи с плюшено мече? Надали.

Тежките завеси все още бяха спуснати, потапяйки стаята във вечен здрач.

— Почивай! Аз ще съм на пост и ще се погрижа нито едно чудовище да не се промъкне до теб!

Повярвах на Едуард.

Той донесе бялото кресло от дневната и седна с гръб към стената на спалнята, близо до вратата. Беше си надянал отново нараменния кобур, за да е пистолетът под ръка. Бе донесъл от колата и спортен сак. Разкопча го и извади нещо, наподобяващо миниатюрна картечница. Не знаех особено много за картечниците и се сещах само за една марка автомати — „Узи“.

— Що за чудо е това? — попитах.

— Мини-узи...

Брех, какво чудо — оказах се права! Едуард зареди пълнителя и ми показа как става, къде е предпазителят... всички важни места, все

едно е нова кола. Настани се в креслото с картечничката в скута си.

Клепачите ми упорито се затваряха, но казах:

— Гледай да не гръмнеш някой от съседите ми, става ли?

Според мен Смъртта се усмихна.

— Ще се постарая.

Кимнах.

— Ти ли си убиецът на вампирите?

Сега вече Едуард се усмихна, широко и очарователно:

— Заспивай, Анита!

Бях на ръба на съня, когато гласът му ме призова отново, тих и далечен:

— Къде е дневното убежище на Николаос?

Отворих очи и се опитах да се фокусирам върху него. Все още седеше неподвижно в креслото.

— Уморена съм, Едуард, не затыпяла!

Смехът му кипна около мен, докато потъвах в бездната на съня.

Жан-Клод седеше на гравирания трон. Усмиваше ми се и протегна дългопръстата си ръка. Каза ми:

— Ела!

Носех дълга, бяла рокля с дантели по нея. Никога досега не се бях сънувала в подобни дрехи. Погледнах нагоре към Жан-Клод. Явно той избираше облеклото, не аз. Страх заседна в гърлото ми. Заявих:

— Сънят е мой!

Той протегна и двете си ръце и повтори:

— Ела!

И аз отидох при него. Роклята шумолеше и стържеше по камъните, постоянен натрапчив шум. Лазеше ми по нервите. Внезапно се озовах пред вампира. Той придърпа ръцете ми към дантелите, които красяха предницата на ризата му и насила ме накара да напълня шепи с тях.

После сви длани върху моите и ги стисна здраво. Накрая разкъса ризата си с помощта на моите собствени ръце.

Гърдите му бяха гладки и бледи, а черните косъмчета по средата образуваха къдрава линия. Космите се сгъстяваха по стегнатия му стомах, невероятно черни на фона на белия му корем. Белегът от изгаряне беше твърд, лъскав и не на място на фона на съвършеното му тяло.

Жан-Клод ме хвана за брадичката с едната си ръка и вдигна лицето ми нагоре. С другата си ръка докосна гърдите си, точно под дясното зърно. По бледата кожа блесна кръв, която потече надолу в ярка пурпурна линия.

Опитах се да се дръпна, но пръстите му се забиха в челюстта ми като менгеме. Извиках:

— Не!

Ударих го с лявата си ръка. Той ме хвана за китката и ме удържа. Използвах дясната ръка да се подпра на пода и да бутам с колене. Той ме стискаше за челюстта и ръката като набучена на карфица пеперуда.

Можеш да се движиш, но не можеш да се измъкнеш. Смъкнах се до седнало положение, като го накарах да се навежда все по-ниско и по-ниско към земята. Свали ме.

Ритнах го с цялата си сила. И двата ми крака се удариха в коляното му. Вампирите могат да изпитват болка. Жан-Клод пусна брадичката ми толкова внезапно, че паднах по гръб. Той сграбчи и двете ми ръце и ме изправи на крака, приковавайки тялото ми от двете страни с крака. Седеше в креслото, управлявайки с колене краката ми и оковал с пръсти ръцете ми, все едно с верига.

Висок, звънък смях изпълни стаята. Николаос стоеше отстрани и ни наблюдаваше. Смахът ѝ отека в стаята, нараствайки все повече и повече, като полудяла музика.

Жан-Клод прехвърли и двете ми китки в едната си ръка — нямаше с какво да го спра. Със свободната си ръка ме погали по бузата, проследявайки линията на шията ми. Сви пръсти в основата на черепа и започна да стиска.

— Жан-Клод, моля те, не прави това!

Той притискаше лицето ми все по-близо и по-близо до раната на гърдите си. Борех се, но пръстите му се впиваха в главата ми — като част от мен.

— НЕ!

Смахът на Николаос премина в думи:

— Ако изтриеш грима, отдолу всички си приличаме, съживителке!

Изпищях:

— Жан-Клод!

Гласът му се спусна като кадифе, топъл и тъмен, плъзгаше се през мислите ми.

— Кръв от кръвта ми, плът от плътта ми, две съзнания в едно тяло, две души, сплетени в една... — за една кратка, ярка секунда го видях и го почувствах. Цяла вечност с Жан-Клод. Докосването му... завинаги. Устните му. Кръвта му.

Примигнах и успях да изтръгна звук от гърлото си, когато устните ми вече почти докосваха раната на гърдите му. Можех да се пресегна и да я близна.

— Жан-Клод, не! Жан-Клод! — пищях. — Боже, помогни ми!

И това го извиках.

Мрак — и някой ме разтърсва за рамото. Дори не се замислих. Инстинктите ми влязоха в действие. Пистолетът от таблата се озова в ръката ми, прицелен от упор.

Нечия ръка притисна китката ми под възглавницата, обръщайки пистолета към стената и нечие тяло ме прикова.

— Анита, Анита! Едуард е! Погледни ме!

Примигнах срещу Едуард, който държеше ръцете ми. Дишането му леко се беше ускорило.

Погледнах пистолета в ръката си, после пак партньора си. Все още ме държеше здраво. Предполагам, че няма защо да го виня.

— Добре ли си? — попита той.

Кимнах.

— Кажи нещо, Анита!

— Имах кошмар — обясних.

Едуард поклати глава:

— Леле, леле... — и полека ме пусна.

Пъхнах пистолета обратно в кобура му.

— Кой е Жан-Клод? — поинтересува се наемният убиец.

— Защо?

— Викаше името му.

Прокарах длан по челото си — потта ми беше лепкава. С пот бяха просмукани и дрехите, в които спях. Кошмарите започваха да ми лазят по нервите.

— Колко е часът? — В стаята беше твърде тъмно, сякаш слънцето беше залязло. Стомахът ме присви. Ако приближаваше здрач, Кетрин не би имала никакъв шанс.

— Не се шашкай — просто се заоблачи. Имаш още поне четири часа до залеза.

Поех си дъх и се заолюлявах към банята. Наплисках лицето и врата си със студена вода. В огледалото ме посрещна бледо като на смъртник отражение. Дали сънят бе дело на Жан-Клод, или на Николаос? Ако е била тя, дали вече ме управляваше? Нямах отговор. Нямах отговор за нищо.

Когато се върнах, Едуард си седеше на бялото кресло. Гледаше ме, сякаш бях извънредно интересен вид насекомо, каквото не му е попадало досега в ръцете.

Подминах го и позвъних в кабинета на Кетрин.

— Здравсти, Бети, Анита Блейк е. Кетрин там ли е?

— Здравейте, госпожице Блейк. Мислех, че знаете тя и госпожица Мейсън ще бъдат извън града от тринадесети до двадесети — на наносите са.

Кетрин ми беше споменала, но аз забравих. Най-сетне бях извадила късмет. Тъкмо навреме.

— Изключила съм, Бети. Благодаря много! Благодарна съм ти повече, отколкото можеш да си представиш.

— Радвам се да бъда от полза. Госпожица Мейсън е назначила първата проба на шаферските рокли за двадесет и първи...

Каза го, сякаш така бих се почувствала по-добре. Нищо подобно.

— Няма да забравя. Доскоро!

— Приятен ден!

Затворих и звъннах на Ървин Гризуолд. Той е репортер в „Сейнт Луис Пост Диспач“. Освен това е върколак. Върколакът Ървинг. Не звучи особено добре, ама пък, кое ли име звучи? Върколакът Чарлз? Тц. Джъстин, Оливър, Уилбър, Брент? Тъц.

Ървинг вдигна на третото позвъняване.

— Анита Блейк е.

— О, здрасти, к'во ста'а? — звучеше подозрително, сякаш не се сещам да се обадя, ако няма да искам нещо от него.

— Познаваш ли някой плъхолак?

Той мълча почти прекалено дълго, после отбеляза:

— Какво по-точно искаш да знаеш?

— Не мога да ти кажа.

— Тоест, търсиш помощта ми, но от това няма да получа статия. Въздъхнах.

— Нещо такова.

— Тогава защо да ти помагам?

— Не ме измъчвай, Ървинг! Дала съм ти колкото щеш причини. Моята информация те качи за първи път на първа страница, нали? Тъй че не ме мъчи.

— Малко сме криви днес, а?

— Познаваш ли плъхолаци или не?

— Познавам.

— Трябва да предам съобщение на Краля на плъховете.

Ървинг подсвирна провлачено — пронизващ звук в слушалката.

— Не искаш нищо особено, а? Може и да успея да те срещна с плъхолака, когото познавам, но не и с краля им.

— Предай на Краля на плъховете следното съобщение... имаш ли под ръка писалка?

— Винаги — отвърна той.

— „Вампирите не са ме довършили и не съм направила онова, което искат“.

Ървинг ми го прочете за всеки случай. Потвърдих, че текстът е правилен и той се обади:

— Забъркала си се с вампири и плъхолоаци, и аз не получавам правата...

— Никой няма да докопа тази история, Ървинг! Твърде кърваво ще стане.

Той помълча за миг.

— Добре. Ще се опитам да ти уредя среща. Ще знам какво става по някое време тази нощ.

— Благодаря, Ървинг!

— Внимавай, Блейк. Мразя да губя най-добрите си източници на сведения за първа страница!

— И аз — признах си.

Веднага щом затворих телефона, той звънна. Вдигнах слушалката автоматично. Ако телефонът звъни, ти го вдигаш — въпрос на дългогодишен навик. Вярно, имам телефонен секретар, но не толкова отдавна, че да си променя привичката.

— Анита, Бърт е.

— Здравсти, Бърт... — въздъхнах тихичко.

— Знам, че работиш по случая с вампирите, но изникна нещо, което може да те заинтересува.

— Бърт, вече съм загазила до уши. Още нещо и може да не доживея да утре...

Човек би могъл да си помисли, че Бърт поне ще попита дали съм добре. Как съм. Но не, не и шефът ми.

— Томас Дженсен се обади днес.

Изправих се стреснато.

— Дженсен ли?

— Точно така.

— Ще ни остави ли да го направим?

— Не нас, а теб. Специално за теб помоли. Опитах се да го накарам да вземе някой друг, но той не пожела. И трябва да бъде тази вечер. Бои се, че ще се откаже.

— По дяволите... — промърморих тихо.

— Да му звънна да откажа или ще ми определиш час за срещата? Защо всичко трябва да ти се стоварва отведнъж на главата?

Риторичният въпрос на живота.

— Нека се видим тази вечер, при падането на пълния мрак.

— Това е, моето момиче! Знаех си, че няма да ме изоставиш.

— Не съм твое момиченце, Бърт. Колко ти плаща той?

— Трийсет хиляди долара. Петте хиляди аванс вече пристигнаха по специален куриер.

— Ти си зъл човек, Бърт.

— Да — съгласи се той. — И добре ми се плаща, благодаря! — и затвори, без да си вземе довиждане. Господин Очарование.

Едуард се взираше в мен.

— Да не би току-що да прие работа за вдигане на мъртвец за тази вечер?

— Полагане на мъртвец в гроба всъщност, но — да.

— Дали вдигането на мъртъвци ти го взема?

— Кое? — не го разбрах.

Той сви рамене:

— Енергия, издръжливост, сила...

— Понякога.

— Ами тази работа? Тя ще ти вземе ли енергия?

Усмигнах се.

— Да.

Едуард поклати глава:

— Не можеш да си позволиш да си изтощена, Анита!

— Няма да съм изтощена — отвърнах. Поех си дълбоко дъх и се опитах да измисля как да обясня на партньора си ситуацията. — Томас Дженсен загубил дъщеря си преди двацет години. Преди седем накара да я вдигнат като зомби.

— Е, и?

— Тя се е самоубила. По онова време никой не знаеше причината. Едва по-късно научихме, че господин Дженсен

малтретирал сексуално дъщеря си и именно заради това тя е посегнала на себе си.

— И той я е върнал от мъртвите... — Едуард се намръщи. — Нали не искаш да кажеш, че...

Размахах ръце, сякаш можех да изтрия твърде живия образ пред очите си.

— Не, не, нищо такова. Човекът почувствал угризения и я събуди, за да ѝ каже, че съжалява.

— И?

— Тя не пожелала да му прости.

Наемният убиец поклати глава:

— Не разбирам.

— Вдигна я от гроба, за да ѝ се извини, но тя бе умряла в омраза и страх от него. Зомбито не искаше да му прости, а той не пожела да я върне обратно. И разпадането на разсъдъка и тялото ѝ му послужиха за нещо като наказание...

— Исусе!

— Аха — съгласих се аз. Отидох до гардероба и извадих спортния си сак. Едуард носи оръжия в неговия — аз си слагах съживителските принадлежности в моя. Понякога нося и комплекта за убиване на вампири. На дъното на сака се валяше кибритчето, което ми даде Закари. Пъхнах го в джоба на панталона си. Не мисля, че Едуард ме видя. Не обръща внимание, ако уликата не седне и не залае. Продължих с обясненията:

— Дженсен най-сетне се е съгласил да я положи в гроба, ако го направя аз. Той е нещо като легенда сред съживителте. Най-близкото нещо до градска легенда, което си имаме.

— И защо тази вечер? Ако е чакал седем години, защо не изчака още няколко нощи?

Продължавах да подреждам вещите си в сака.

— Настоявал. Страхува се, че няма да събере смелост, ако чака още. Освен това може и да не съм сред живите след няколко нощи. А нищо чудно той да не допусне друг да го извърши...

— Това не е твой проблем. Не ти си събудила това зомби.

— Не, но преди всичко съм съживител. Убиването на вампири е... странична дейност. Аз съм съживител. Това не е просто професия.

Едуард все още ме зяпаше:

— Не разбирам защо, но схващам, че трябва да го направиш.

— Благодаря.

Той се усмихна:

— Ти си знаеш. Ще имаш ли нещо против да дойда с теб, за да се убедя, че няма да те открадне някой, докато си там?

Замислих се.

— Виждал ли си събуждане на зомби?

— Не.

— Не си гнуслив, нали? — ухилих му се. Той ме гледаше с внезапно вледенени сини очи. Цялото му лице се промени. Не се забелязваше ни следа от изражение — нищо, освен ужасния студ. Празнота. Веднъж един леопард ме бе гледал по същия начин през решетките на клетката — не с емоция, която разбирам, а толкова чужди мисли, че все едно живеем на различни планети. Твар, която би могла да ме убие — умело, ефикасно, защото това е предназначена да върши, ако е гладна или раздразнена от мен...

Не припаднах от страх и не избягах от стаята с писък, но ми трябваше известно усилие да се сдържа.

— Доказа гледната си точка, Едуард. Прибирай в клетката егото си на идеален убиец и да вървим!

Погледът му не се върна към нормалното незабавно, но се позатопли — като зората, пробиваща си път на хоризонта.

Надявах се Едуард никога да не обърне този поглед към мен. Ако го стореше, един от нас щеше да умре. И по-всяка вероятност това щях да съм аз.

Нощта беше почти идеално тъмна. Гъсти облаци скриваха небето. Вятърът свистеше над земята и ухаеше на дъжд.

Надгробният камък на Айрис Дженсен беше гладък, от бял мрамор. Паметникът изобразяваше ангел с почти човешки ръст, разперени криле и приветствено разтворени ръце. С помощта на фенерче все още можеше да се разчете надписът: „Нашата обична дъщеря. Много ни липсва!“. Изнасилвал я е същият онзи мъж, поръчал да изваят ангела. Същият, на когото толкова му липсваше. Айрис се е самоубила, за да му избяга и той я е върнал обратно. Ето защо стоях тук в мрака и чаках Дженсен — не него, а нея. Макар да знаех, че съзнанието ѝ отдавна си е отишло, исках Айрис Дженсен да се озове в земята и да почива в мир.

Не можех да обясня това на Едуард — така че не се и опитах. Голям дъб стоеше на стража над празния гроб. Вятърът люлееше листата му и над главите ни се носеха шепот и шумолене. Звукът беше твърде сух — като есенни листа, вместо летни. Въздухът бе прохладен и влажен, дъждът вече почти ни догонваше. За разнообразие не беше непоносимо горещо.

Бях подбрала двойка пилета. Те клопаха кротко в тяхната кутия, поставена близо до гроба. Едуард, се облягаше на колата ми с кръстосани в глезените крака и отпуснати край хълбоците ръце. Спортният сак лежеше разтворен до мен на земята. Отвътре проблясваше мачетето, което използвам.

— Къде е той? — попита спътникът ми.

Поклатих глава:

— Не знам.

Мракът бе настъпил още преди час. Гробищата са пустинно място — и тук само няколко дървета бележеха полегатите склонове на хълмовете. Би трябвало да забележим фаровете на всяка кола, тръгнала по пътя насам. Къде беше Дженсен? Нима се бе изплашил?

Едуард се отлепи от колата и дойде да застане до мен.

— Това не ми харесва, Анита!

И аз не бях твърде очарована, но...

— Ще му дадем още четвърт час. Ако не се появи дотогава, тръгваме си.

Спътникът ми огледа откритото пространство.

— Тук няма особено подходящи прикрития.

— Според мен няма нужда да се боим от снайперисти.

— Каза, че някой вече е стрелял по теб, нали?

Кимнах. Прав беше. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Вятърът си проби дупка в облаците и лунната светлина блисна върху нас. Лъчите на Луната очертаха в далечината някаква сребристо-сива постройка.

— Какво е това? — попита Едуард.

— Бараката на гробарите — обясних. — Да не мислиш, че тревата се коси сама?

— Не съм се замислял за това — призна спътникът ми. Облаците отново се събраха и потопиха гробището в мрак. Всичко потъна в сумрачни сенки; белият мрамор сякаш сияеше със своя вътрешна светлина.

Чу се драскане на нокти по метал. Завъртях се светкавично. Един гул седеше на покрива на колата ми. Беше гол и изглеждаше почти като съблечен човек, потопен в сребристо-сива боя, кажи-речи металик. Но зъбите и ноктите на ръцете и краката му бяха дълги и черни, закривени като куки. Очите му сияеха в червено.

Едуард застана до мен с оръжие в ръка.

Аз също бях извадила пистолета си. Практиката е майка-учителка, дори не ти се налага да мислиш за това.

— Какво става тук? — попита спътникът ми.

— Не знам — махнах със свободната си ръка към тварта и я подканих: — Чибя!

Гулът се присви, втренчен в мен. Тези гадини са страхливи, не нападат здрави човешки същества. Пристъпих крачка-две напред и го заплаших с пистолета си:

— Марш оттука, къш!

Лека демонстрация на сила е достатъчна да ги накара да се втурнат презглава. Този тук просто си седеше. Отстъпих назад.

— Едуард — обадох се тихо.

— Да?

— Не усещам никакви гули в това гробище.

— Е, и? Не си забелязала един.

— Няма такова нещо като само един гул. Придвижват се на глутници. И човек не може да не ги забележи. Оставят нещо като психична миризма след себе си. Зло.

— Анита! — гласът му звучеше кротко и спокойно, но не и безгрижно. Проследих погледа на Едуард и видях още два гула да се промъкват зад нас.

Стояхме с вдигнати оръжия, почти гръб до гръб.

— Имаше нападение на гули по-рано тази седмица. Здрав човек беше убит в гробище, където няма гули.

— Звучи ми познато.

— Аха. Куршумите не ги ловят.

— Знам. Какво ли чакат, а?

— Да съберат смелост, предполагам...

— Всъщност чакат мен!

Иззад ствола на едно дърво излезе Закари, ухилен до уши.

Мисля, че в отворената ми уста можеше да влети слон. Може би именно на това се хилеше той. Точно в този миг ме сполетя и прозрението. За да захранва своето гри-гри той не убиваше човешки същества. Убиваше вампири. Тереза го бе измъчвала, ето защо стана следващата му жертва. Имаше обаче — и все още — някои въпроси, и то доста сериозни.

Едуард ме погледна, после пак се обърна към Закари и попита:

— Кой е този?

— Убиецът на вампирите, предполагам — отвърнах.

Съживителят се поклони леко. Един от гулите се отърка в крака му и той го погали по почти плешивата глава. Попита:

— Кога се сети?

— Току-що. Тази година малко нещо бавничко загревам...

Закари се намръщи:

— Предположих, че в крайна сметка ще се досетиш.

— За това съсипа и ума на зомбито-свидетел. За да се спасиш.

— Голям късмет беше, че Николаос ме остави да разпитвам човека... — при тези думи съживителят се усмихна.

— Обзалагам се — съгласих се. — А откъде докопа онзи нещастник, който стреля по мен в църквата?

— Лесна работа. Казах му, че заповедите идват от Николаос.

Разбира се.

— Как си извел гулите от гробището им? И как тъй се подчиняват на заповедите ти?

— Нали знаеш теорията, че ако погребеш съживител в гробище, получаваш гули в притурка.

— Аха.

— Е, когато излязох от гроба, те дойдоха с мен и са мои. Мои!

Погледнах към тварите и открих, че са станали повече. Поне двадесет — голяма глутница.

— Значи казваш, че такива неща пораждат гулите... — поклатих глава. — По света няма достатъчно съживители, та да носят отговорност за всички гули.

— И за това съм си мислил — призна Закари. — Според мен колкото повече зомбита са събуждани в едно гробище, толкова по-голям е шансът да се родят гули.

— Имаш предвид нещо като кумулативен ефект?

— Точно така. Много ми се щеше да поговоря по въпроса с друг съживител, но нали разбираш в какво е проблемът...

— Да — кимнах. — Разбирам. Не можеш да говориш по темата, без да признаеш кой си и какво си сторил.

Едуард стреля без предупреждение. Куршумът улучи Закари в гърдите и го завъртя. Той падна по лице и гулите застинаха, но съживителят се надигна на лакти. Изправи се с малко помощ от страна на един разтревожен гул.

— Пръчки и камъни може да счупят костите ми, но куршумите не ме нараняват...

— Страхотно, смешнико! — заявих.

Едуард стреля пак, но Закари се шмугна зад ствола на дървото. Скрыт от погледите ни, се провикна оттам:

— Леле, леле, никаква стрелба по главата, ей! Не съм сигурен какво ще стане, ако си вкарам куршум в мозъка!

— Ами нека проверим? — предложи спътникът ми.

— Сбогом, Анита! Няма да остана да гледам! — Съживителят се отдалечи, обкръжен от с армията гули. Вървеше приведен в средата на

глутницата, предполагам за да се предпази от стрелба в главата, но близо минута изобщо не можех да го различа сред тях.

Още два гула излязоха иззад колата и се приведоха ниско на чакъла на алеята. Едната беше женска с все още прилепнали по тялото остатъци от рокля.

— Нека им дадем повод да се страхуват! — заяви Едуард.

Той се раздвижи и пистолетът му изтътна двукратно. В нощта се разнесе висок пронизителен писък. Гулът на колата ми скочи на земята и се скри. Но имаше още, прииждаха от всички страни. Бяха поне петнайсет, явно оставени тук, за да си поиграят с нас.

Стрелях и улучих един от тях. Падна на хълбок и се претърколи в чакъла, издавайки същия високочестотен писък, като ранен заек. Жалостив и животински.

— Има ли къде да избягаме? — попита Едуард.

— Бараката с инструментите.

— Дървена ли е?

— Да.

— Няма да ги спре.

— Не — съгласих се. — Но поне няма да сме на открито.

— Добре, някакви съвети, преди да тръгнем?

— Не тичай, докато не стигнем съвсем близо до бараката. Ако хукнеш, ще хукнат и те. Ще си помислят, че те е страх.

— Нещо друго? — поинтересува се спътникът ми.

— Нали не пушиш?

— Не, защо?

— Страхуват се от огъня.

— Страхотно — ще ни изядат живи, защото и двамата не сме пушачи!

Почти се засмях. Каза го с толкова дълбоко отвращение... Само, че един гул се напрегна да скочи върху мен и се наложи да го застрелям между очите. Не беше време за смях.

— Да тръгваме, бавно и полека — казах аз.

— Ще ми се автоматът да не беше останал в колата.

— И на мен.

Едуард стреля три пъти и нощта се изпълни с писъци и животински стенания. Тръгнахме към далечната барака. Според мен беше на поне петстотин метра. Доста вървене щеше да падне.

Един гул ни нападна. Свалих го и той се търкули в тревата, но беше като да стреляш по мишени — няма кръв, само празни дупки. Болеше ги, но не достатъчно. Съвсем недостатъчно даже.

Вървах кажи-речи заднешком, придържайки се за Едуард с ръка, за да усещам накъде се движи. Гулите бяха прекалено много. Нямаше да стигнем до бараката.

Нямаше как. Едно от пилетата издаде тихо, въпросително къткане. Сполетя ме прозрение.

Застрелях едното кокошле. То изпърха в агония. Другата птица се паникьоса и заудря с криле по дървената клетка. Гулите застинаха, след това един вдигна нос към вятъра и подуши.

Прясна кръв, момчета, елате си вземете! Прясна мръвчица! Два гула внезапно се втурнаха към пилетата. Останалите ги последваха, блъскайки се един друг в опита да разтрошат дъските и да докопат сочните късчета вътре.

— Продължавай да вървиш, Едуард, не тичай, но върви малко по-бързо. Пилетата няма да ги задържат задълго!

Тръгнахме малко по-бързо. Драскането на нокти, пукането на кости, блискалата кръв и зловецният вой на гулите — всичко това беше неприятна прелюдия.

На половината път до бараката в нощта се надигна вой, дълъг и зловец. Нито едно куче не вие така. Погледнах назад и видях, че гулите търчат след нас на четири крака.

— Тичай! — подвикнах.

Хукнахме.

Блъснахме се във вратата на бараката и открихме, че проклетото чудо има катинар. Едуард стреля в него нямаше време да го отваряме културно. Гулите бяха съвсем близо и виеха, докато се приближаваха.

Намъкнахме се вътре и затворихме вратата, макар че нямаше особена полза. Имаше едно малко прозорче високо до тавана; луната внезапно блесна през него. До едната стена бяха наредени стадо косачки, някои от тях висяха на куки. Градински сечива, ножици, гребла, намотка маркуч... В бараката смърдеше на бензин и смазочно масло.

Едуард се обади:

— Няма с какво да подпрем вратата, Анита!

Прав беше. Бяхме гръмнали катинара. Къде е тежкият предмет, когато ти трябва?

— Закарай някоя косачка до нея.

— Това няма да ги задържи задълго.

— По-добре е от нищо — отвърнах.

Спътникът ми не помръдна, така че аз изтърколих косачката до вратата.

— Няма да умра, изяден жив — обади се Едуард. Зареди нов пълнител в пистолета си. — Първо ще гръмна теб, ако искаш, или пък се погрижи сама.

В този момент си спомних, че прибрах в джоба си кибрита, който Закари ми даде. Кибрит — имахме кибрит!

— Анита, почти са тук! Сама ли ще го сториш?

Извадих кибрита от джоба си. Благодаря ти, Боже!

— Спести си куршума, Едуард! — вдигнах в ръка една туба бензин.

— Какво си намислила? — попита спътникът ми.

Навсякъде около нас отекуваше вой — гулите приближаваха.

— Смятам да запаля бараката — плиснах бензин на вратата. Смърдеше остро и заседна в гърлото ми.

— Докато сме вътре ли?

— Да.

— Предпочитам да се гръмна, ако на теб ти е все едно.

— Не смятам да умирам тази нощ, Едуард!

През вратата проникна лапа, ноктите разцепваха дъските и буквално ги разбиваха. Драснах клечка и я хвърлих по просмуканото с бензин дърво. Запали се със съскане и синьо-бял пламък. Гулът изпищя и отскочи назад, обхванат от огън.

Смрадта на горяща плът се смеси с тази на бензина. Горящи косми. Закашлях се, прикривайки устата си с ръка. Огънят поглъщаше дъсчената барака и се разпространи по покрива. Нямахме нужда от повече бензин проклетото чудо беше като огнен капан. Не предполагах, че пламъците ще се разпространят толкова бързо. Едуард стоеше близо до задната стена, прикрил устата си с ръка. Гласът му се чу приглушен:

— Нали имаш план как да се измъкнем оттук, а? През дъските се вмъкна ръка и замахна към него. Той отстъпи назад. Гулът започна да

си проправя път през дървото, зъбейки се срещу ни. Едуард стреля между очите му и звярът изчезна.

Сграбчих едно от подпрените на отсрещната стена гребла. Върху ни започваха да се сипят искри. Ако димът не ни изкараше оттук, колибата щеше да се срути.

— Свали си ризата — наредих.

Едуард дори не попита защо. Практичен докрай. Смъкна презраменния кобур и си свали ризата през глава, метна ми я и намъкна кобура на голо.

Увих плата около зъбците на греблото и го напоих с бензин. Запалих факлата от стените — нямах нужда от кибрит. Предната част на бараката сипеше огън върху нас. Искрите се забиваха в кожата ми като малки горящи жила.

Едуард също се хвана за работа. Намери брадва и се зае да доразбие направената от гула дупка. Понесох импровизираната факла и тубата с бензин. Хрумна ми, че скоро резервите ще се взривят от горещината. Нямаше да се задавим от дима — щяхме да гръмнем.

— Побързай! — извиках.

Едуард се промъкна през дупката, последвах го и за малко да го изгоря с факлата. На поне сто метра наоколо не се виждаше нито един гул. Бяха по-умни, отколкото изглеждаха. Затичахме се и взривът ни удари в гърба като огромно крило. Препънах се в тревата, паднах и си изкарах въздуха. Прикрих главата си и се помолих. За мой късмет, не ме улучи летящ гвоздей.

Тишина и никакви взривове повече. Предпазливо се надигнах. Бараката я нямаше — нито следа от нея. Парченца дърво горяха в тревата около мен. Едуард лежеше на земята на една ръка разстояние. Гледаше ме. Дали изражението ми бе толкова изненадано, колкото неговото? Вероятно.

Импровизираната ни факла полека палеше тревата около нас. Наемният убиец на вампири коленичи и я вдигна.

Намерих тубата с бензин — не се беше разляла — и също се изправих. Едуард ме последва, понесъл факлата. Гулите явно бяха избягали — умни гули, но за всеки случай... Дори нямаше нужда да се договаряме. Параноята е общото помежду ни.

Тръгнахме към колата. Адреналиновият прилив бе спаднал и се чувствах още по-уморена от преди. Човек има само определени запаси

от адреналин — след това караш на автопилот.

Клетката с пилетата бе съсипана; гроба осейваха неразпознаваеми късчета и парченца. Не се вгледах по-внимателно. Спрях, колкото да си взема сака. Беше непокътнат, просто си лежеше на място. Едуард вървеше пред мен и хвърли факлата на чакъла на алеята. Вятърът шумолеше в листата... спътникът ми извика:

— Анита!

Търкулнах се. Пистолетът на Едуард изтреця и нещо падна с писък в тревата. Втренчих се в гула, докато спътникът ми го пълнеше с куршуми. Когато успях с преглъщане да вкарам сърцето си обратно в гърдите, допълзах до бензина и развинтих тубата.

Гулът изпищя. Едуард го гонеше с горящата факла. Плиснах бензин по осакатената твар, паднах на колене и подканих:

— Запали го!

Спътникът ми удари звяра с факлата. Огънят лумна над гула и той се разпищя. Засмърдя на печено месо и козина. И на бензин.

Тварта се търкаляше по земята в опит да угаси пламъците, но те не искаха да изчезнат.

Прошепнах:

— Твой ред е, скъпи ми Закари! Ти си следващият! Ризата бе изгоряла и Едуард хвърли греблото на земята.

— Да се махаме оттук! — каза.

Съгласих се от все сърце. Отключих колата, хвърлих сака си на задната седалка и запалих двигателя. Гулът лежеше на земята, не мърдаше и продължаваше да гори.

Едуард се настани на седалката до шофьора с автомата в скута си. Стори ми се потресен. Дори уплашен. За първи път, откакто го познавам.

— Смяташ да спиш с автомата ли? — попитах.

Той ме погледна и се поинтересува:

— А ти как спиш с пистолета си?

Точка за Едуард. Подкарах по тесните чакълени завои толкова бързо, колкото ми стигаше куража. Моята „Нова“ не е строена за скоростно маневриране. А не ми се струваше добра идея да преживея катастрофа тук на гробището, точно тази вечер. Фаровете подскачаха по надгробните камъни, но нищо не помръдваше. Никакви гули около нас.

Поех си дълбоко дъх и издишах. Това беше второто покушение над мен за също толкова дни. Май предпочитах стрелбата...

Доста време карахме в мълчание. Именно Едуард накрая заговори в изпълнената със съскането на колелата тишина:

— Не мисля, че трябва да се връщаме в апартамента ти.

— Съгласна съм.

— Ще те заведа в моя хотел. Освен, ако не разполагаш с друго място, където да идеш?

И къде по-точно ще е това? При Рони ли? Не исках да я поставям в опасност. Кой друг мога да рискувам в момента? Никой. Никой освен Едуард, а той можеше да се справи с проблема. Може би по-добре и от мен.

Пейджърът на кръста ми изписука, изпращайки вибрации по протежение на гръдния ми кош. Мразя да си включвам пейджъра на вибрация. Проклетото чудо ме стряска всеки път, щом зазвъни.

Едуард попита:

— Какво, по дяволите, стана? Подскочи като че ли нещо те ухапа!

Натиснах копчето на пейджъра, за да го укротя и да проверя кой се обажда. Номерчето светна за миг.

— Пейджърът ми е на вибрация. Не звъни, само вибрира.

Едуард ме погледна.

— Няма да се хванеш на работа, нали? Прозвуча ми не толкова като въпрос, колкото като твърдение или заповед.

— Виж, Едуард, не съм в настроение, тъй че недей да спориш с мен!

Чух го да пъшка, но какво би могъл да каже? Аз карах. Освен, ако не извадеше пистолета си и не ме заплашеше с него, той беше само багаж в колата. Завих на следващия изход и намерих монетен телефон пред един магазин. Паркингът беше ярко осветен и ме превръщаше в идеална мишена, но след гулите търсех тъкмо светлина.

Едуард проследи как излизам от колата, стиснала портфейла си. Дори не излезе да ми пази гърба. Добре, и аз си имам пистолет. Ако

иска да се цупи, моля.

Позвъних в офиса. Телефона вдигна Крейг, нощният секретар:

— „Съживители инкорпорейтид“. С какво мога да ви помогна?

— Здравсти, Крейг! Анита е! Какво става?

— Ървинг Гризуолд се обади, каза да му звъннеш НЕЗАБАВНО, или срещата се отлага. Каза, че знаеш за какво става дума. Нали?

— Да. Благодаря, Крейг.

— Звучиш ужасно!

— Лека нощ, Крейг! — затворих му безцеремонно. Бях уморена и завалях, а гърлото ме болеше. Искях да се свра поне за седмица на някое тъмно и тихо място. Вместо това звъннах на Ървинг. — Аз съм.

— Е, тъкмо навреме. Знаеш ли какви проблеми ми създаде, за да уредя това чудо? А ти почти го пропусна!

— Ако не спреш да дрънкаш, все още мога да пропусна срещата. Кажи ми къде и кога.

Върколакът ме посвети в подробностите. Можех да успея, ако побързам.

— Защо всички толкова припират да сторим всичко начаса? — попитах.

— Хей, ако не искаш да се виждате, все ми е едно...

— Ървинг, имах много, много дълга нощ, тъй че спри да ми се цупиш!

— Добре ли си? Що за тъп въпрос?

— Всъщност не, но ще се оправя.

— Ако си ранена, ще се постарая да отложа срещата, но не мога да ти обещавам нищо, Анита! Именно твоето съобщение докара нещата дотук...

Облегнах чело на металната кабина.

— Ще бъда там, Ървинг!

— Аз пък няма да бъда — каза приятелят ми с отвращение. — Едно от условията е да не присъстват репортери или ченгета.

Наложи се да се усмихна. Горкият Ървинг — вечно оставаше далеч от интересните неща. Само дето нито го бяха нападали гули, нито за малко да се взриви. Може би беше време да се посамосъжалявам?

— Благодаря, Ървинг, длъжница съм ти!

— И то неколkokратно — отвърна той. — Внимавай. Не знам в какво си се забъркала този път, но не ми звучи добре.

Знаех прекрасно, че стреля наслуки.

— Лека нощ, Ървинг! — затворих, преди да успее да ми зададе друг въпрос.

Набрах домашния телефон на Долф. Вярно, позвъняването можеше да изчака до сутринта, но пък преди малко почти ме убиха. Ако щях да умирам, исках някой да закове Закари.

Долф вдигна на шестото позвъняване. Звучеше замаян от съня.

— Дам?

— Анита Блейк е, Долф.

— Какво има? — сега вече заговори почти членоразделно.

— Знам кой е убиецът.

— Кажи ми!

Казах му, разбира се. Той си водеше бележки и задаваше въпроси. Най-важният дойде последен:

— Можеш ли да докажеш всичко това?

— Мога да докажа, че носи гри-гри. Мога да свидетелствам, че ми е признал. Опитва се да ме убие, на това бях свидетел лично.

— Доста сложен за съдебни заседатели или съдия случай.

— Знам.

— Ще видим какво ще изкопаем по въпроса.

— Имаме почти твърдо доказателство, Долф!

— Така е, но всичко зависи от това дали ще оцелееш да свидетелстваш.

— Аха, ще се пазя!

— Ела утре сутрин и гледай да запишат официално всичките тези сведения.

— Ще дойда.

— Добре свършена работа!

— Благодаря — кимнах.

— Лека нощ, Анита!

— Лека, Долф!

Върнах се обратно в колата.

— Имаме среща с плъхолаците след четиридесет и пет минути.

— Защо е толкова важно? — поинтересува се Едуард.

— Защото според мен могат да ни покажат задния вход към бърлогата на Николаос. Ако влезем през парадната врата, никога няма да успеем... — запалих колата и излязох на пътя.

— На кой друг се обади? — попита спътникът ми. Значи все пак е внимавал...

— На полицията.

— Какво?

Едуард не обича да се занимава с ченгетата. Боже, представи си само!

— Ако Закари успее да ме убие, искам някой друг да поеме случая му.

Спътникът ми помълча известно време. После заяви:

— Разкажи ми за Николаос!

Свих рамене:

— Тя е садистично чудовище и е на над хиляда години.

— Изгарям от нетърпение да се срещнем.

— Недей — предупредих го.

— Убивали сме вампири-повелители и преди, Анита! Тя е само поредната...

— Не. Николаос е на поне хиляда години. Не мисля, че нещо е успявало да ме уплаши повече през целия ми живот.

Той замълча с неразгадаемо изражение.

— За какво си мислиш? — попитах го.

— Че обичам предизвикателствата...

Едуард се усмихна — прелестна, заразителна усмивка. Майната му. Смъртта е видял върховната си цел. Най-големият улов от всички. Не се страхуваше от нея, а би трябвало.

Отворените в един и половина сутринта заведения не са много, но „При Дени“ е сред тях. Имаше нещо странно в среща с плъхолаците в „При Дени“, на кафе и понички. Не трябваше ли да се видим в някоя тъмна уличка? Не че се оплаквам, да не си помислите. Просто ми се стори... кретенско.

Едуард влезе първи, за да се увери, че това не е поредният номер. Ако седнеше на маса, значи е безопасно. Ако излезеше навън, не беше. Просто. Все още никой не го знаеше как изглежда. И докато не е заедно с мен, можеше да влезе, където си ще, без да се опитват да го убият. Изумително. Започвах да се чувствам като Тифозната Мери.

Едуард седна. Безопасно беше. Тръгнах под ярките лампи и изкуствения лукс на ресторанта. Сервитьорката имаше черни сенки под очите, хитро маскирани с дебел слой пудра, който им придаваше розоват оттенък.

Огледах внимателно заведението. Някакъв мъж ми махаше. Беше вдигнал високо ръка, с пръсти извити сякаш да викне сервитьорката или някой друг от персонала.

— Вече виждам групата си. Все пак благодаря! — казах на момичето със сенките.

Ресторантът беше почти празен в ранните часове на понеделника, или по-скоро на вторника. Двама мъже седяха на маса пред първия. Изглеждаха достатъчно нормални, но излъчваха нещо като съдържана енергия, която сякаш припукваше във въздуха около тях. Ликантропи. Бях готова да си заложа живота, че са такива — и вероятно точно това правех.

Встрани от първите двама седеше още една двойка — мъж и жена. Бях готова да заложа пари, че и те са ликантропи.

Едуард се бе настанил до тях, но не много близо. Преди време бе ловил ликантропи — и той знаеше как да ги разпознава.

Щом подминах масата, един от мъжете вдигна глава. Втренчи в мен чисто кафевите си очи — толкова тъмни, че изглеждаха почти

черни. Лицето му беше квадратно, тялото — жилесто и дребно. Когато подпря брадичката си с длан и ме погледна, мускулите затанцуваха под кожата му. Отвърнах на изпитателния поглед; след това подминах ликантропа и стигнах до сепарето, където седеше Кралят на плъховете.

Беше висок — не по-малко от метър и осемдесет, имаше тъмнокафява кожа, гъста, късо подстригана черна коса и кафяви очи. Лицето му беше слабо, арогантно, с устни, почти прекомерно меки за гадното изражение, с което ме погледна. Беше мургав красавец с мексиканска жилка и подозрението му нажежаваше въздуха като светкавица.

Намъкнах се в сепарето. Поех си дълбоко дъх за успокоение и погледнах плъхолака над масата.

— Получих съобщението ти. Какво искаш? — говореше тихо, но басово, без следа от акцент.

— Искам да преведеш мен и още един човек в тунелите под „Цирка на Прокълнатите“.

Кралят се намръщи още повече и около очите му се появиха леки бръчици.

— И защо да го правя за теб?

— Искаш ли хората ти да се отърват от влиянието на господарката?

Той кимна, все тъй намръщен.

— Преведи ни през входа на тъмницата и ще се погрижа за това.

Плъхът скръсти ръце на масата:

— И как да ти се доверя?

— Аз не съм ловец на глави. Не съм наранявала ликантроп.

— Не можем да се бием срещу нея редом с теб. Дори аз не мога да се бия с нея. Тя ме вика. Аз не отговарям, но го усещам. Мога да сдържа малките плъхове и хората си да не ѝ помогнат срещу вас, но това е всичко.

— Просто ни вкарай вътре. Ще се справим с останалото.

— Толкова ли си самоуверена?

— Искам да заложа живота си на успеха — заявих.

Той силете пръсти пред устните си, облегал лакти на масата. И в човешката форма белегът от изгаряне на рамото му личеше ясно — груба, четиривърха корона.

— Ще ви вкарам вътре — каза накрая.

Усмигнах се:

— Благодаря!

Кралят на плъховете се вгледа в мен.

— Когато се върнеш жива, тогава ще ми благодариш.

— Става — протегнах ръка.

След кратко колебание, той се ръкува с мен. Сключихме сделката.

— Искаш ли да изчакаш няколко дни? — попита.

— Не — отвърнах. — Искам да вляза утре.

Плъхът наклони глава настрани.

— Сигурна ли си?

— Защо, проблем ли има?

— Ранена си. Мислех си, че ще искаш да се лекуваш.

Бях малко насинена и гърлото ме болеше, но...

— Откъде разбра?

— Миришеш така, сякаш смъртта се е разминала на косъм с теб тази вечер.

Взрях се в него. Ървинг никога не ми върти такива номера, свързани със свръхестествените сили. Не казвам, че не го може, но се напъва здравата да го приемат за човек. Не и този тип тук.

Поех си дълбоко дъх.

— Такава ми е работата.

Кралят кимна.

— Ще ти се обадим кога и къде.

Станах. Той остана седнал. Май нямаше какво повече да си кажем, тъй че си тръгнах.

След около десет минути Едуард се намъкна в колата при мен.

— А сега какво? — попита.

— Спомена за някаква хотелска стая. Смятам да поспя, докато имам време.

— А утре?

— Ще ме изведеш и ще ми покажеш как работи картечницата.

— После? — попита той.

— После отиваме при Николаос — отвърнах.

Едуард изпъшка треперливо — почти се засмя.

— Ох, леле! Ох, леле ли?

— Колко приятно, че поне един от нас се забавлява в този момент!

Той ми се ухили.

— Обичам си професията!

Наложи се да се усмихна. Истината е, че и аз си я обичам.

През деня се учих как да използвам картечница. През нощта ходих с плъхолаците на спелеоложка експедиция.

В пещерата цареше мрак. Стисках фенерчето си, потънала в абсолютна тъмнина. Допрях ръка до челото си и не видях нищичко, освен шантавите бели силуети, които ти се въртят пред очите, когато изобщо няма светлина. Бях си надянала миньорска каска с лампа, която в момента беше изключена. Плъхолаците настояха за това. Навсякъде около мен се носеха звуци. Писъци, стенания, пукане на кости, странно стържене като изваждане на нож от плът. Ликантропите се преобразяваха от човешка в животинска форма. Ако се съди по звука болеше, и то много. Накараха ме да се закълна, че няма да включвам фенерче, докато не ми разрешат.

Никога досега не ми се беше случвало тъй отчаяно да копнея да виждам. Преобразяването не би могло да е чак толкова ужасно. Или можеше? Но обещанието си е обещание. Окашлях се: — Човек е човек, все едно колко дребен...

Какво, по дяволите, правех наред пещера, в тъмното, обградена от плъхολаци, цитирайки д-р Зюс, и опитвайки се да убия хилядогодишен вампир?

Тази седмица определено се класираше сред най-странните досега.

Рафаел, Кралят на плъховете, се обади:

— Може да включите фенерчетата!

Незабавно натиснах копчето. Нетърпеливи да прозрат, очите ми сякаш попивах светлината. Плъхолаците стояха на малки групички в широк тунел с плосък таван. Бяха десетима. Преброила ги бях в човешката им форма. Сега седемте мъжки бяха покрити с козина и носеха джинси с отрязани крачоли. Двама имаха и широки тениски. Трите жени бяха издокарани в безформени рокли, като за бременни. Черните им очи-копчета блестяха на светлината. Всички бяха космати.

Едуард се приближи до мен. Взираше се в плъховете с отсъстващо и неразгадаемо изражение. Побутнах го. Бях казала на Рафаел, че не съм ловец на глави, но спътникът ми изпълняваше и такива задачи от време на време. Надявах се, че впоследствие няма да посегне на тези хора.

— Готова ли си? — попита Рафаел. Беше си все същият жилав черен плъх, какъвто го помнех.

— Да — отвърнах.

Едуард кимна.

Плъхолаците се разпръснаха от двете ни страни, притичвайки по изгладените от времето камъни. Казах, без да се обръщам към никого конкретно:

— Мислех, че в пещерите е влажно.

Един по-дребен плъхолак с тениска се обади:

— Чероки Кавърн е задънена пещера.

— Не те разбрах?

— В откритите пещери има вода и растящи формации. Сухите пещери, където няма образувания, се наричат задънени.

— О! — възкликнах.

Ликантропът разтегли устни и оголи огромни зъби усмивка, по мое мнение.

— Май научи повече, отколкото ти се щеше, а?

Рафаел изсъска в отговор:

— Не сме тук на туристическа обиколка, Луи. Сега млъквайте и двамата!

Луи сви рамене и се разтърча пред мен. Беше същият тип, който придружаваше Рафаел в ресторанта — онзи с тъмните очи.

Една от женските имаше почти сива козина. Наричаше се Лилян и беше лекар. Носеше раница, пълна с медицинско оборудване. Глутницата явно смяташе, че ще бъдем ранени. Или пък мислеха, че поне има шанс и да излезем живи? Аз лично започвах да се съмнявам в този вариант.

Два часа по-късно таванът се сниши до точка, където вече не можех да стоя изправена. Сега открих и защо на нас с Едуард ни връчиха каски. Ударих си поне хиляда пъти главата в стърчащи камъни. Бих се докарала до мозъчно сътресение далеч преди да срещнем Николаос. Плъховете изглеждаха като създадени за точно

този тунел, носеха се напред, присвивайки тела със странна, плъзгаща се грация. Ние с Едуард не можехме да се сравняваме с тях. Дори малко.

Той изруга тихо зад мен. Десетината сантиметра отгоре му причиняваха болка. Кръстът ми вече гореше от напрежението. За него сигурно беше още по-зле. Имаше места, където таванът се извисяваше и Едуард можеше да се изправи. Започвах да ги очаквам с нетърпение бяха като въздушни джобове за гмуркач.

Естеството на мрака се промени. Светлина — пред нас имаше светлина, не много, но определено имаше. Блещукаше в далечния край на тунела като мираж.

Рафаел приклепна до нас. Едуард седна незабавно на сухата скала. Присъединих се към него.

— Там е вашата тъмница. Ще чакаме тук почти до изгрев. Ако не излезете, ще си тръгнем. След смъртта на Николаос ще ви помогнем, ако ни е по силите.

Кимнах. Фенерчето на каската ми кимна заедно с мен.

— Благодаря за помощта!

Кралят на плъховете завъртя тясната си муцунка.

— Доставих ви пред задния вход на дявола. Не ми благодарете за това!

Спогледах се с Едуард. Изражението му бе все тъй неразгадаемо и отсъстващо. Ако се интересуваше от казаното от плъхолака, не му личеше. Щеше да е все същото и ако обсъждахме списък за пазаруване.

Заедно със спътника ми коленичихме пред входа на тъмницата. Факлите примигваха, невероятно ярки след тъмнината. Едуард гушкаше своето узи, окачено на ремък пред гърдите. Аз носех автомата. Носех си също и двата пистолета, два ножа и деринджър, напъхан в джоба на якето. Беше ми подарък от убиеца. Връчи ми го със следния съвет: „Рита като кучи син, но ако го притиснеш под нечия брадичка, ще отвее цялата шибана глава“. Добре беше да го знам.

Навън цареше ден. Вампирите не би трябвало да будуват, но Бърчард сигурно беше на пост. И ако ни забележеше, Николаос щеше да узнае. Все едно как, щеше да разбере. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

Пропълзяхме вътре, готови да убиваме начаса. Помещението беше празно. Адреналинът се натрупваше в тялото ми, караше ме да дишам учестено и сърцето ми да бие бясно, без причина. Мястото, където стоеше окован Филип, беше почистено. Някой го бе изтъркал наистина добре.

Преборих се с желанието да докосна стената, където бе висял танцърът.

Едуард се обади тихичко:

— Анита!

Стоеше до вратата. Побързах да се присъединя към него.

— Какво има? — попита той.

— Точно тук тя уби Филип.

— Съсредоточи се върху работата. Не искам да умра, защото си се разсеяла!

Започвах да се ядосвам, но преглътнах гнева си. Беше прав.

Едуард изпробва вратата и тя се отвори. Нямахме затворници — нямаше и нужда да я заключват. Аз поех лявата страна, той — дясната. Коридорът беше празен.

Дланите ми върху автомата се потяха. Партньорът ми тръгна по дясното разклонение на коридора. Последвах го в бърлогата на дракона. Не се чувствах много рицарски настроена. Току-що ми бяха свършили блестящите жребци... или беше бляскавата стомана?

Както и да е. Бяхме на мястото. Ето ни тук. Усещах вкуса на сърцето в гърлото си.

Драконът не се появи незабавно, за да ни излапа. Всъщност цареше покой. Да употребя едно клише — цареше мъртвешко спокойствие.

Пристъпих плътно зад Едуард и прошепнах:

— Не искам да се оплаквам, но къде са всички?

Той облегна гръб на стената и отвърна:

— Може да си убила Уинтър. Тогава остава само Бърчард. Нищо чудно да е по задачи.

Поклатих глава:

— Твърде лесно би било.

— Не се притеснявай. Скоро нещо ще тръгне наопаки!

Той продължи нататък по коридора и аз го последвах. Изминах цели три крачки, преди да осъзная, че Едуард се е пошегувал.

Коридорът завършваше в голяма зала, досущ като тронната на Николаос, само че без стол в нея. Вместо това имаше ковчези. Пет бяха разпределени из помещението на постаменти, така че да не се намират на течение на пода. В долния и горния край на всеки ковчег гореше по един висок, железен свещник.

Повечето вампири полагат поне известни усилия да си прикрият ковчезите, не и Николаос.

— Каква арогантност! — прошепна Едуард.

— Да — отвърнах му шепнешком. Човек винаги шепне около ковчези — първо, чувстваш се като на погребение и второ, мъртъвците могат да те чуят.

В стаята се носеше застояла миризма, от която ти настръхваше косата. Заседна в основата на гърлото ми. В устата си долавях слабия й, металически вкус. Беше като мирис на змии, затворени в клетки. Миризмата стига, да осъзнаеш, че в тази стая няма нищо топло и космат. Но това описание е доста бегло. Просто... мирис на вампири.

Първият ковчег беше от тъмно, добре лакирано дърво със златни дръжки. Беше по-широк при раменете и се стесняваше надолу,

следвайки контурите на човешко тяло. По-старите ковчези често изглеждат така.

— Да започнем оттук — реших.

Едуард не спори с мен. Отпусна картечницата да увисне на ремъка си и извади пистолета.

— Прикривам те — отбеляза.

Оставих автомата на пода пред ковчеза, хванах ръба на капака, изредих бърза молитва и го вдигнах. Вътре лежеше Валънтайн. Беязаното му лице бе открито. Придържаше се към традицията си да се облича като комарджия от речните кораби, но този път — в черни дрехи. Украсената му с волани риза бе пурпурна. Цветът не подходеше особено на кестенявата му коса. Едната му ръка бе положена на бедрото — като безгрижно заспал мъж. Много човешки жест.

Едуард надникна в ковчеза с насочен към тавана пистолет.

— По този ли си плиснала светена вода?

Кимнах.

— Добре си го осветкала!

Валънтайн дори не помръдна. Не видях и да си поема дъх. Избърсах потните си длани в панталона и потърсих пулса на китката му. Нищо. Кожата му беше студена при допир. Беше мъртъв. Това не е убийство, все едно какво казват новите закони. Човек не може да убие труп!

Китката трепна под пръстите ми. Отскочих така, сякаш се бях изгорила.

— Какво има? — попита Едуард.

— Напипах пулс.

— Случва се от време на време.

Кимнах. Да, случва се. Ако изчакаш достатъчно време, сърцето ще тупне, кръвта ще текне, но толкова бавно, че ти е мъка да гледаш. Мъртъвци. Започвах да се чудя дали знам какво всъщност значи тази дума.

Знаех обаче нещо друго. Ако нощта ни завареше тук, щяхме да умрем — или да ни се иска да сме умрели. Валънтайн беше помогнал да убият над двадесет души. За малко да ликвидира и мен. Когато Николаос оттеглеше защитата си, той щеше да довърши започнатата работа, ако успее. Бяхме дошли да убием господарката. Смятам, че тя

щеше да си оттегли защитата НАБЪРЗО. Както се казва в старата поговорка, беше въпрос на живот и смърт. Предпочитах смъртта да е негова. Смъкнах раницата от гърба си.

— Какво търсиш? — попита Едуард.

— Кол и чук — отвърнах, без да вдигам очи.

— Няма ли да използваш картечницата?

Погледнах го.

— О, да бе! Защо направо да не наемем духов оркестър да ни посвири?

— Ако искаш да пазиш тишина, има и друг начин... Едуард се усмихна лекичко.

Хванах заострения кол в ръка, но ми се щеше да го доизслушам. Пронизвала съм с кол повечето убити от мен вампири, но това не прави задачата по-лесна. Става дума за тежка, мръсна работа, макар че вече не повръщам. Нали съм професионалистка в крайна сметка...

Партньорът ми извади от собствената си раница малка кутия. В нея имаше спринцовки. В ампулите — сивкава течност.

— Сребърен нитрат — уточни Едуард.

Сребро. Проклятието на немъртвите. Бичът на свръхестественото. И то — прелестно модернизиран.

— Действа ли? — поинтересувах се.

— И още как! — Той напълни спринцовката и попита: — На колко е този тип?

— Малко над стоте — отвърнах.

— Две ще свършат работа... — Едуард заби иглата във вената на врата на Валънтайн.

Преди да напълни спринцовката отново, тялото потрепери. Той вкара и втората доза. Трупът на Валънтайн се сгърчи срещу стените на ковчега. Устата му зина и се затвори. Бореше се за въздух като удавник.

Едуард приготви нова спринцовка и ми я подаде. Втренчих се в нея.

— Няма да те ухапе! — обади се той.

Поех я колебливо между палеца, показалеца и средния си пръст.

— Какво ти става? — попита спътникът ми.

— Не обичам много иглите.

Той се ухили.

— Страх те е от инжекции?

Озъбих му се:

— Не точно.

Тялото на Валънтайн трепереше и се гърчеше, дланите му удряха по дървените стени. Издаваше тихи, безпомощни звуци. Дори не отвори очи. Канеше се да проспи собствената си смърт.

Подскочи конвулсивно за последно, после се отпусна на дъното на ковчега като скъсана парцалена кукла.

— Не ми изглежда много умрял — отбелязах.

— Никога не изглеждат умрели...

— А, понижи им сърцето, отрежи главата и може да си сигурен в смъртта им.

— Това не ти е понизване с кол — отбеляза Едуард.

Не ми хареса. Валънтайн си лежеше, съвсем цял на вид и почти човек. Искаше ми се да видя гниеща плът и разпадащи се на прах кости. Искях да знам, че е мъртъв.

— Досега никой не е ставал от ковчега си след пълна със сребърен нитрат спринцовка, Анита!

Кимнах, но си останах със съмненията.

— Ти провери от другата страна. Давай!

Тръгнах, но продължавах да се озъртам към Валънтайн. Беше витал в кошмарите ми години наред и за малко да ме убие. Просто не ми изглеждаше достатъчно мъртъв.

Отворих първия ковчег от моята страна — с една ръка, стиснала внимателно спринцовката. Инжекция със сребърен нитрат надали щеше да се окаже полезна и за мен. Ковчегът беше празен. Бялата подплата от имитация на коприна бе обгръщала тялото като матрак, но обитателят го нямаше.

Стреснато се обърнах и огледах стаята, но не забелязах никого. Полека погледнах нагоре, като се надявах, че над мен не витае нищо. Не витаеше. Благодаря ти, Господи!

Най-сетне си спомних, че трябва да дишам. Вероятно това бе ковчегът на Тереза. Аха, точно така. Оставих го отворен и се приближих до следващия. В него лежеше чернокожият. Така и не научих името му. Знаех какво значи това идване тук. Не просто самозащита, а излавяне на вампирите, докато са безпомощни. Поне доколкото ми беше известно, този вампир не носеше вина. Засмях се — нали беше протеже на Николаос! Нима смятах, че никога не е

вкусвал човешка кръв? Не. Притиснах иглата във врата му и преглътнах мъчително. Мразя инъекции. Без особена причина.

Забих иглата и затворих очи, докато изпразвах спринцовката. Можех да го промуша с кол в сърцето, но забиването на иглата ме накара да изтръпна цялата.

Едуард подвижна:

— Анита!

Обърнах се и видях, че Обри е седнал в ковчега си. Беше хванал партньора ми за гърлото и полека го вдигаше във въздуха.

Автоматът още беше при ковчега на Валънтайн. По дяволите! Извадих деветмилиметровия и стрелях в челото на Обри. Куршумът отметна главата му назад, но той само се усмихна и вдигна Едуард с изпъната ръка. Краката на убиеца висяха във въздуха.

Хукнах към автомата.

Едуард използваше и двете си ръце, за да се опази от удушаване поради собствената си тежест. Отпусна едната, опитвайки се да докопа картечницата. Обри го хвана за китката.

Вдигнах автомата, пристъпих по-близо и стрелях от три крачки разстояние. Главата на Обри експлодира по стената близнаха кръв и мозък. Ръцете му свалиха Едуард на пода, но не го пуснаха. Той си пое накъсано дъх. Дясната длан се сгърчи около гърлото му, пръстите ровеха за гръкляна му...

Наложи се да заобиколя спътника си, за да стрелям в гърдите. Изстрелът улучи сърцето и отнесе по-голямата част от лявата страна на гръдния кош. Лявата ръка на вампира увисна на остатъци от тъкан и кост. Трупът се срина заднешком в ковчега си.

Едуард падна на колене, а дъхът свистеше и свиреше в гърлото му.

— Кимни, ако можеш да дишаш! — наредих. Макар че, ако Обри бе смачкал гръкляна му, надали можех да сторя нещо. Освен, може би, да изтърча да доведе Лилиан — докторката...

Едуард кимна. Лицето му бе цялото на пурпурни петна, но поне дишаше.

Ушите ми звъняха от изстрелите на автомата в помещението с каменни стени. Толкова по въпроса за изненадата. Дотук и със сребърния нитрат. Вкарах нов пълнител в оръжието и се върнах до

ковчега на Валънтайн. Направих го на парчета. Сега вече беше мъртъв. Едуард с мъка се изправи на крака. Изхриптя:

— На колко беше тази твар?

— Над петстотин — отвърнах.

Той преглътна и явно го заболя.

— Мамка му.

— Не бих опитала да забивам игли в Николаос.

Той успя да ме погледне злобно, все още полуоблегнат на ковчега на Обри.

Обърнах се към петия ковчег. Този бяхме оставили за последно, без дори да се договаряме. Беше нареден до стената. Изящен, бял, твърде малък за възрастен човек. По гравирания му капак играеха отражения от свещите.

Съблазнявах се направо да пробия дупка в ковчега, но трябваше да я видя. Налагаше се да проверя по какво стрелям. Сърцето ми пак се качи в гърлото, а гърдите ми се стегнаха. Тя беше вампир-повелител. Убийството им — дори на дневна светлина — е въпрос на шанс. Погледът им може да те окове до падането на нощта. Техният ум. Гласът им. Толкова много сила! А и Николаос бе най-могъщата, която някога бях виждала. Имах своя свещен кръст. Щях да съм в безопасност... Твърде много кръстове ми бяха отнемали, за да съм съвсем спокойна. Е, добре де! Опитах се да вдигна капака с една ръка, но беше тежък и му липсваше баланс за лесно отваряне не като при съвременните ковчези.

— Може ли да ме прикриваш, Едуард? Или още се учиш наново как се диша?

Той дойде и застана до мен. Почти бе възвърнал обичайния си цвят. Приготвих автомата, а моят партньор хвана капака, вдигна го и го плъзна встрани. Не беше закрепен с панти.

Възкликнах:

— Дявол го взел!

Ковчегът беше празен.

— Мен ли търсите? — отекна откъм вратата висок, музикален глас. — Не мърдайте — нали така се казва? На прицел сте ни.

— Не ви съветвам да посягате към оръжието — обади се Бърчард.

Погледнах към Едуард и видях, че ръцете му са близо до картечницата..., но не достатъчно близо. Изражението му бе неразгадаемо, спокойно, обикновено. Като на неделна разходка. Аз бях толкова уплашена, че усещах стомашни киселини в гърлото си. Спогледахме се и вдигнахме ръце.

— Обърнете се бавно — нареди Бърчард.

Така и сторихме.

Той държеше някаква полуавтоматична пушка. Не съм маниак на оръжията като Едуард, тъй че не разпознах марката и модела, но знаех, че пробива големи дупки. Над гърба му стърчеше и дръжка на меч. Меч — най-обикновено старовремско оръжие!

Закари стоеше до него, стиснал пистолет с две ръце, по военному. Не изглеждаше особено доволен.

Бърчард държеше пушката така, сякаш бе роден с нея.

— Моля, хвърлете оръжията и сплетете пръсти на главите си!

Изпълнихме молбата му. Едуард пусна картечницата, а аз изгубих автомата. Имахме предостатъчно други оръжия.

Николаос стоеше отстрани. Изражението ѝ бе ледено и гневно. Гласът ѝ, когато заговори, отекна в залата:

— По-стара съм, отколкото някога сте си представяли. Да не смяташ, че съм подвластна на дневната светлина? След хиляда години? — Тя навлезе в залата, като внимаваше да не минава пред Бърчард или Закари. Прегледа останките в ковчезите. — Ще си платиш за това, съживителке! — след което се усмихна. Досега не бях виждала по-зла гримаса. — Свалете им останалия арсенал, Бърчард! След това съживителката ще си получи наградката!

Стояха пред нас, но не твърде близо.

— С лице към стената, съживителке! — нареди Бърчард. — Ако мъжът мръдне, Закари, стреляй по него!

Бърчард ме блъсна в стената и ме претърси много внимателно. Не провери зъбите ми и не ме накара да си сваля гащите, но пропусна единствено това. Намери всичко, което носех. Дори деринджъра. Пъхна кръста ми в джоба си. Може би щеше да е по-добре да си татуирам един на ръката? Вероятно нямаше да върши работа...

Отидох да застана до Закари, докато претърсват партньора ми. Взирах се в колегата си съживител.

— Тя знае ли? — попитах.

— Млъквай!

Ухилих се:

— Не знае, нали?

— Млъквай!

Едуард се приближи и застанах до мен — и двамата обезоръжени и с ръце на главите. Гледката не беше особено вдъхновяваща.

Адреналинът ми кипеше като шампанско, а сърцето ми направо заплашваше да изскочи през гърлото. Не се страхувах от оръжията — всъщност не. Боях се от Николаос. Какво щеше да ни стори тя? На мен, по-точно? Ако имах избор, щях да ги накарам да ме застрелят. Все щеше да е по-добре от онова, което вампирката кроеше в малкото си зло мозъче.

— Обезоръжени са, Господарке — обади се Бърчард.

— Добре — отвърна тя. — Знаете ли какво правехме, докато убивахте хората ми?

Не мисля, че очакваше отговор, тъй че не се опитах да отгатна.

— Пригответяхме едно твое приятелче, съживителке!

Стомахът си се сви. Първо се сетих за Кетрин, но тя не беше в града. Мили Боже, Рони. Дали бяха хванали Рони?

Сигурно притеснението ми бе проличало, защото Николаос се засмя високо и буйно. Разкикоти се възбудено.

— Наистина мразя този смях — обадох се аз.

— Тихо! — нареди Бърчард.

— О, Анита, толкова си забавна. С удоволствие ще те превърна в един от хората ми! — Вампирката започна изречението високо и детински и завърши толкова басово, че по гърба ми полазиха тръпки.

След това тя подвикна с ясен глас:

— Сега влез в стаята!

Чух тътреци се стъпки, после в залата пристъпи Филип. Ужасната рана на гърлото му представляваше дебел, бял белег. Озърна се, сякаш всъщност не виждаше помещението.

Прошепнах:

— Мили Боже!

Те го бяха вдигнали от гроба.

Николаос затанцува около зомбито. Полата на пастелнорозовата ѝ рокля се вихреше около нея. Голямата, розова панделка в косата ѝ подскачаше, щом тя се завърташе с разтворени ръце. Слабите ѝ крака бяха обути в бял клин. Обувките ѝ бяха бели, с розови носове.

Спря, задъхана и засмяна. По бузите ѝ изби розовина, очите ѝ блестяха. Как го постигаше?

— Изглежда много жив, нали? — Обиколи го и прокара длан по рамото му. Филип се дръпна, следвайки с ужасен поглед всеки неин жест. Помнеше я. Бог да ни е на помощ. Помнеше я!

— Искаш ли да видиш танца му? — попита вампирката.

Надявах се, че не съм я разбрала. Постарах се да си придам каменно изражение. Сигурно съм успяла, защото тя се обърна към мен и сложи ръце на кръста си.

— Е — попита, — искаш ли да видиш изпълнението на любовника си?

Преглътнах киселината в гърлото си. Май щеше да е по-добре да повърна в лицето ѝ. Това би ѝ послужило за урок.

— С теб ли? — попитах.

Тя се плъзна към мен и сплете пръсти зад гърба си.

— Може и с теб. По твой избор!

Направо бе завряла лице в моето. Дявол да го вземе, очите ѝ бяха толкова ококорени и невинни, че направо приличаше на светотатство.

— И двете не ми звучат съблазнително — признах.

— Колко жалко! — тя се върна странешком при Филип.

Той беше гол и загорялото му тяло още бе красиво. Какво са няколко белега повече?

— Не си знаела, че ще дойда — тогава защо си възкресила Филип? — полюбопитствах.

Николаос се завъртя на токетата на малките си обувчета.

— Вдигнахме го, за да се опита да убие Обри. Зомбитата — жертви на убийство, са извънредно забавни, когато се опитват да

умъртвят убиеца си. Смятахме да го пуснем да си опита късмета, докато Обри още спи. Той може да се движи, ако го обезпокоите... — тя погледна към Едуард. — Но, както виждам, вече сте открили този факт...

— Щяла си да оставиш Обри пак да го убие! — възкликнах.

Господарката кимна и залюля глава.

— Ахmmm...

— Кучка такава!

Бърчард заби дулото на пушката в корема ми и паднах на колене. Давех се, опитвайки се да дишам. Не ми помогна много.

Едуард се взираше много настоятелно в Закари, който държеше пистолета на нивото на гърдите си. На такова разстояние не е нужно да си добър стрелец, нито дори да имаш късмет. Дръпнеш ли спусъка, убиваш някого. Бум.

— Мога да те накарам да правиш, каквото си поискам — обади се Николаос.

Нов прилив на адреналин се вля във вените ми. Много ми идваше. Повърнах в ъгъла. От нерви, пък и от твърде силния удар с пушка в корема. Нервите ме тресяха отпреди — това с пушката беше просто допълнение.

— Тц-тц — обади се Николаос. — Чак толкова ли те плаша?

Най-сетне успях да се изправам.

— Да — признах. Защо да го отричам?

Тя плесна с ръце.

— Олеле-мале! — изражението ѝ внезапно се смени, като скорости на кола. Малкото момиченце изчезна и дори розовата, пищна рокличка не можеше да го върне. Сега лицето на Николаос изглеждаше по-слабо и чуждо. Очите ѝ бяха като големи езера, в които да се удавиш. — Чуй ме, Анита! Усети мощта ми във вените си!

Стоях си, взирах се в пода и имах чувството, че студен вятър брули кожата ми. Изчаквах нещо да трепне в душата ми. Силата ѝ да ме помете и да ме отнесе. Не последва нищо.

Вампирката се намръщи. Малкото момиченце се завърна.

— Ухапах те, съживителке! Би трябвало да пълзиш при една моя дума! Какво си направила?

Промърморих кратка, чистосърдечна молитва и ѝ отговорих:

— Светена вода.

Тя се озъби:

— Този път ще те държим при нас до след третото ухапване! Ще заемеш мястото на Тереза. Вероятно тогава ще проявиш по-голяма готовност да търсиш кой убива вампирите!

Борех се със себе си да не погледна към Закари. Не защото не исках да го издам. Щях да го сторя и просто чаках подходящия момент, когато новината щеше да ни е от полза. Вероятно така щях да допринеса за смъртта на съживителя, но надали щях да разкарам Бърчард или Николаос, а Закари беше най-безопасното създание в цялата зала.

— Не мисля, че ще стане — отвърнах.

— О, обзалагам се на обратното, съживителке!

— Предпочитам да умра.

Вампирката разтвори широко ръце:

— Но аз искам да умреш, Анита! Искам те мъртва!

— Значи сме квит — обадох се.

Тя се изкиска. Зъбите ме заболяха от този звук. Ако наистина искаше да ме измъчва, беше достатъчно само да ме затвори в една стаята със себе си и да се смее. Това вече щеше да е истинско мъчение.

— Хайде, момчета и момичета, да поиграем в тъмницата! — Николаос поведе процесията.

Бърчард ни махна да я последваме. Двамата със Закари вървяха отзад, с оръжията в ръце. Филип стоеше несигурно в средата на залата и ни гледаше как потегляме.

Николаос се провикна през рамо:

— Нека ни последва, Закари!

Съживителят нареди:

— Хайде, Филип, след мен!

Танцорът се обърна и тръгна след нас, все още с несигурен и не съвсем фокусиран поглед.

— Хайде — подкани ме Бърчард. Вдигна заплашително пушката и аз тръгнах.

Преходът до вратата на тъмницата не беше кой знае колко дълъг. Ако се канеха да ме оковат за стената, щях да ги нападам. Щях да ги накарам да ме убият. Следователно щеше да е по-добре да атакувам Закари. Бърчард можеше да ме рани или да ме прати в безсъзнание, а това би било много, много лош вариант.

Николаос ни поведе надолу по стълбите. Какъв ден за парад! Филип ни следваше, но вече се озърташе и наистина виждаше. Застина, втренчен в мястото, където Обри го беше убил. Протегна ръка и докосна стената. Сви юмрук, търкайки пръсти във възглавничката на дланта си, сякаш усещаше нещо. Посегна към врата си и напипа белега. Изпищя. Ехото отекна.

— Филип! — казах.

Бърчард ме бутна назад с пушката. Филип се сви в ъгъла, скри лице и обгърна коленете си с ръце. Хленчеше високо и пронизително.

Николаос се засмя.

— Стига, стига! — тръгнах към танцъора и Бърчард ме удари с пушката в гърдите. Изкрещях в лицето му: — Застреляй ме, застреляй ме, мътните те взели! Все още е по-добре от това!

— Стига! — обади се Николаос. Приблужи се до мен и аз отстъпих. Тя продължи напред, изблъсквайки ме докато не се озовах до стената. — Не искам да стрелят по теб, Анита, но искам да страдаш. Ти уби Уинтър с малкото си ножле. Нека видим колко си добра в действителност! — тя се отдалечи от мен. — Бърчард, върни й ножовете!

Той нито се поколеба, нито попита защо. Просто дойде при мен и ми ги връчи с дръжките напред. И аз не задавах въпроси. Просто ги взех.

Николаос внезапно се озова до Едуард. Той се помъчи да се дръпне.

— Убий го, ако пак мръдне, Закари!

Съживителят се приближи с прицелен пистолет.

— Коленичи, смъртни!

Едуард не го стори. Погледна към мен. Николаос го ритна в сгъвката на коляното достатъчно силно, за да го накара да изпъшка. Той падна на едно коляно. Вампирката сграбчи дясната му ръка и я издърпа зад гърба. С другата си ръчица го стисна за врата.

— Ще ти разкъсам гърлото, ако мръднеш, човече. Напипвам пулса ти — като биеща в дланта ми пеперудка е! — тя се засмя и изпълни помещението с топъл, веселяшки ужас. — А сега, Бърчард, покажи й какво означава да боравиш с нож!

Слугата на господарката отиде до отсрещната стена. Вратата се намираше непосредствено над него, на горната площадка на стълбите.

Той положи пушката на пода, разкопча сбруята на меча си и също го остави до огнестрелното оръжие. След това извади дълъг нож с почти триъгълно острие.

Направи няколко бързи упражнения за раздвижване на мускулите, а аз стоях и го зяпах.

Знам как се използва нож. Хвърлям добре — упражнявала съм се. Повечето хора се боят от ножовете. Ако имаш желание да накълцаш някого, хората се страхуват от теб. Бърчард не беше като повечето хора. Приведе се леко, стиснал ножа хлабаво, но здраво в дясната си ръка.

— Пребори се с Бърчард, съживителке, иначе този тук умира! — Николаос дръпна здравата ръката на Едуард, но той не извика. Тя можеше да му извади рамото, а той дори не трепна.

Върнах ножа си обратно в канията на дясната китка. Боят с ножове в двете ръце може и да изглежда зловещо, но всъщност така и не го овладях. Повечето хора не успяват. Хей, Бърчард също не държеше два ножа!

— До смърт ли се бием? — попитах.

— Няма да успееш да убиеш Бърчард, Анита. Колко глупаво. Той само ще те пореже. Нека вкусиш острието, нищо сериозно. Не искам да губиш прекалено много кръв! — В тона на вампирката се долавяше потисната веселост, която после изчезна. Гласът ѝ изпълни тъмницата като огнен порив: — Искам да видя кръвта ти!

Страхотно.

Бърчард започна да ме обикаля, а аз държах стената откъм гърба си. Той ме нападна и ножът блесна. Удържах позицията си, избегнах острието и замахнах към него, докато се оттегляше. Моят нож улучи само въздуха. Слугата стоеше извън обсега ми и ме гледаше. Притежаваше шестстотингодишен опит, плюс-минус. Аз не можех да го победея. Не бях изживяла и една десета от този срок.

Той се усмихна. Кимнах му леко. Той ми кимна. Знак на уважение между двама бойци, може би. Или пък си играеше с мен. На кое бихте заложили, а?

Ножът му внезапно се стрелна, порязвайки ръката ми. Замахнах отвън навътре и го улучих в корема. Той ми се нахвърли, вместо да отскочи. Избегнах острието и се отлепих от стената. Бърчард се ухили.

По дяволите, искаше да ме изкара на открито. Неговият обхват беше два пъти колкото моя.

Болката в ръката ми бе остра и силна. Но на плоския му стомах се виждаше лека пурпурна чертичка. Усмигнах му се. Той присви очи само за миг. Дали могъщият войн бе неспокоен? Надявах се.

Отдръпнах се от него. Това беше глупаво. Щяхме да умрем, къс по къс, и двамата. Тогава защо да си играя? Нападناх Бърчард и замахнах. Сварих го неподготвен и той даде заден. Повторих огледално позата му и започнахме да се обикаляме.

Междувременно казах:

— Знам кой е убиецът!

Бърчард вдигна вежди. Николаос се обади:

— Какво каза току-що?

— Знам кой убива вампирите!

Бърчард внезапно замахна към ръката ми и разреза ризата. Не ме заболя. Той си играеше с мен.

— Кой е? — попита Николаос. — Кажи ми, иначе ще убия този смъртен!

— Естествено — съгласих се.

Закари изврещя:

— Не! — и се обърна да стреля по мен. Куршумът изсвистя над главата ми. И двамата с Бърчард се проснахме на пода.

Едуард изпищя. Понадигнах се да хукна към него. Ръката му бе извита под странен ъгъл, но беше жив.

Пистолетът на Закари стреля още два пъти. Накрая Николаос му го взе и го хвърли на пода. Сграбчи съживителя и го притисна към себе си, превивайки го в кръста, сякаш го гушкаше. Сведе рязко глава. Закари изпищя.

Бърчард се надигна на колене, за да гледа представлението. Забих ножа си в гърба му. Потъна чак до дръжката, преди да се удари в кост. Гърбът на слугата се скова, той се пресегна назад в опит да извади острието. Не изчаках да видя дали ще успее. Извадих другия си нож и го забих отстрани в гърлото му. По ръката ми плисна кръв, когато издърпах оръжието. Ударих още веднъж и слугата полека се свлече по очи.

Николаос захвърли Закари на пода и се обърна с изплескано в червено лице. Предницата на розовата й рокля беше пурпурна.

Гърлото на съживителя зееше разкъсано. Той лежеше задъхан на пода, но още мърдаше и беше жив.

Вампирката се втренчи в тялото на Бърчард, после изпищя — див вой на банши, който трептеше и отекуваше в стените. Втурна се към мен с протегнати ръце. Хвърлих ножа си, но тя го отблъсна. Удари ме, инерцията ѝ ме повали на пода и тя се възкачи върху мен. Все още пищеше, без да спира. Изви главата ми настрани. Никакви номера на ума, само груба сила.

Изпищях:

— Нееееее!

Някакъв пистолет стреля и Николаос трепна — веднъж, два пъти... Изправи се и усетих вятъра. Носеше се през помещението като порив в началото на буря.

Едуард се облягаше на стената, стиснал изтървания от Закари пистолет.

Вампирката се хвърли към него и той изпразни пълнителя в крехкото ѝ тяло. Тя дори не трепна.

Седнах и проследих напредването ѝ към Едуард. Той я замери с празния пистолет. Тя внезапно го връхлетя и го събори на пода.

Мечът лежеше на земята и беше дълъг почти колкото моя ръст. Извадих го от канията. Тежък и странен, влечеше ръката ми надолу. Вдигнах го над главата си, отпуснах плоската страна на острието на рамо и хукнах към Николаос.

Тя отново нареждаше с онзи висок, напевен глас:

— Ще те направя мой, смъртни! Мой!

Едуард изврещя. Не виждах добре причината. Вдигнах меча и тежестта му ме повлече надолу и настрани, точно както планирах. Удари се във врата на вампирката с тежко, мокро тупване. Острието застърга в кост и аз го измъкнах. Не удържах върха и той одраска пода.

Николаос се обърна към мен и се наклони да се изправи. Вдигнах отново меча и замахнах, а инерцията ме повлече след него. Изпука кост и щом Николаос се свлече на колене, аз също паднах на пода. Главата ѝ още висеше на ивици кожа и плът. Примигна срещу мен и се опита да се изправи.

Изкрещях и замахнах изотдолу, влагайки цялата си сила. Ударът улучи вампирката между гърдите и аз се изправих с меч в ръце, натисках ли натисках... Плисна кръв и аз я приковах към стената.

Острието се подаваше откъм гърба ѝ и издра стената, когато тя се плъзна надолу.

Паднах на колене до трупа. Да, до трупа, защото тя беше мъртва!

Погледнах към Едуард. На шията му имаше кръв.

— Ухапа ме! — каза той.

Борех се за въздух, имах проблеми с дишането, но това беше прекрасно. Бях жива, а тя — не. Тя не беше, мамицата ѝ!

— Не бой се, Едуард, ще ти помогна. Имаме предостатъчно светена вода — ухилих се.

Той ме позяпа известно време, след това се разсмя и аз се засмях с него. Още се кискахме, когато плъхолаците изпльзяха от тунела. Рафаел, Кралят на плъховете, пулеше черните си копчета-очи срещу касапницата.

— Тя е мъртва.

— Зън-зън, вещицата е мъртва! — съгласих се.

Едуард поде песничката:

— Проклетата стара вещица!

Отново се разкикотихме заедно, а косматата докторка Лилиан се погрижи за раните ни — първо за тези на Едуард.

Закари още лежеше на земята. Раната на гърлото му бе започнала да се затваря, кожата се слепваше. Щеше да живее, ако този термин изобщо му прилягаше.

Вдигнах ножа си от пода и пристъпих към съживителя. Плъховете ме гледаха. Никой не ме спря. Коленичих до нещастника и разрязах ръкава на ризата му. Оголих гри-грието. Той все още не можеше да говори, но ококори очи.

— Помниш ли, когато се опитах да го намажа с моята кръв? Ти ме спря. Явно се боеше, макар че не разбрах защо... — седнах до него и погледах как се самовъзстановява. — Всяко гри-гри се нуждае от някаква определена грижа — на това тук му трябва вампирска кръв — и има нещо, което никога не бива да правиш, иначе магията спира. Пуф и край! — протегнах ръка, от която все още съвсем задоволително капеше кръв. — Човешка кръв, Закари, толкова ли е опасна?

Той успя да издаде нещо като:

— Н'дей!

Кръвта се стече по лакътя ми и капката — гъста и тръпнеща — увисна над неговата ръка. Той се помъчи да поклати глава — не, не...

Капката се откъсна и плъосна на рамото му, без да оцапа гри-грито.

Той целият се отпусна.

— Днес ми липсва търпение, Закари — разтрих кръвта по плетената лента.

Очите на съживителя блеснаха, оголвайки бялото. Той издаде странен звук. Ръцете му задраскаха по пода. Гърдите му подскачаха, сякаш не можеше да диша. От гърлото му се изтръгна въздишка — дълга и съскаща — и той утихна.

Проверих за пулс — нищо. Отрязах гри-грито с ножа си, свих го на топка в дланта си и го пъгнах в джоба. Зловещ продукт на занаята.

Лилиан дойде да ми превърже ръката.

— Това е само временно. Ще ти трябват шевове. Кимнах и се изправих.

Едуард се обади:

— Какво правиш?

— Събирам другите оръжия... — трябваше да намеря Жан-Клод. Не го казах на глас. Не смятам, че спътникът ми щеше да ме разбере.

С мен дойдоха двама от плъховете. Това ме устройваше. Нека ме придружат, стига да не се месят. Филип още бе свит в ъгъла. Там го и оставих.

Взех оръжията. Провесих картечницата през рамо и стиснах автомата в ръце. Зареден с амуниции за мечки. Бях убила вампир на цели хиляда години. Не, не аз. Определено не и аз!

Заедно с плъховете намерихме стаята за наказания. В нея имаше общо шест ковчега. На капака на всеки имаше осветен кръст, затворени ги придържаха сребърни вериги. В третия намерих Уили, така дълбоко заспал, сякаш никога нямаше да се събуди. Така го и оставих, да отвори очи с падането на нощта. Да тръгне по своята си работа. Уили не беше лош човек. А като за вампир беше направо страхотен!

Всички други ковчези се оказаха празни, само последният остана неотворен. Откачих веригите и поставих кръста на земята. Жан-Клод се взря в мен. Очите му бяха среднощен огън, усмивката му — мила. Спомних си първия си сън — ковчегът пълен с кръв, той посяга към мен... Отстъпих и вампирът се надигна от ложето си.

Плъхолаците се раздвижиха със съскане.

— Всичко е наред — обадох се. — Той е един вид на наша страна.

Жан-Клод излезе от ковчега, сякаш бе поспал добре. Усмихна се и протегна ръка:

— Знаех си, че ще се справиш, *ma petite*.

— Ти, арогантен кучи син такъв! — ръгнах го в корема с дулото на картечницата. Присви се, колкото ми трябваше. Цапнах го по брадичката и той се олюля. — Махай се от ума ми!

Жан-Клод потри лице и по пръстите му остана кръв.

— Белезите са постоянни, Анита. Не мога да ги махна.

Стиснах оръжието така, че пръстите ме заболяха.

Кръв покапа от раната на ръката ми. Замислих се. В началото исках да стрелям, докато красивото му лице стане на пихтия. Не го направих. По-късно сигурно щях да съжалявам, но...

— Можеш ли да не ме навествяваш насън, ако не друго? — попитах.

— Да, това е по силите ми. Съжалявам, *ma petite*!

— Стига си ми викал така!

Вампирът сви рамене. На светлината на факлите черната му коса изглеждаше почти пурпурна. Направо спираше дъха.

— Стига си играл с ума ми, Жан-Клод!

— Какво точно искаш? — попита той.

— Знам, че тази прекомерна красота е номер. Така че, спри!

— Не го правя аз — уточни той.

— Това пък какво точно значи?

— Когато откриеш отговора, Анита, върни се при мен и ще поговорим!

Бях твърде уморена за загадки.

— За какъв се смяташ ти, бе? Да използваш така хората...

— Аз съм новият господар на града — отвърна Жан-Клод. Внезапно се озова до мен и докосна бузата ми с пръсти. — А ти ме сложи на трона!

Отскочих назад.

— Стой по-далеч от мен известно време, Жан-Клод, защото, кълна се...

— Ще ме убиеш ли? — попита той. Усмихваше се. Надсмиваше ми се.

Не го застрелях. А и някои хора казват, че нямам чувство за хумор.

Намерих една стая с пръстен под и няколко плитки гроба. Филип ме остави да го заведа до там. Чак вътре спря, втренчен в прясно изкопаната дупка и после се обърна към мен.

— Анита?

— Шшшт — успокоих го.

— Анита, какво става?

Започваше да си припомня. Щеше да се посъживи почти напълно след няколко часа. За един-два дни щеше да е досущ като истинския Филип.

— Анита? — говореше високо и колебливо. Малко момче, което се бои от тъмното. Сграбчи ме за ръката и според мен си беше съвсем истински... Очите му бяха все тъй свършено кафяви.

— Какво става?

Изправих се на пръсти и го целунах по бузата. Кожата му бе топла.

— Трябва да си починеш, Филип, уморен си.

Той кимна и повтори:

— Уморен съм.

Поведох го по меката пръст. Той легна на нея, после седна с ококорени очи и посегна към мен.

— Обри! Той...

— Обри е мъртъв. Вече не може да те нарани!

— Мъртъв? — Филип огледа внимателно тялото си, сякаш едва сега го видя за първи път. — Обри ме уби.

Кимнах.

— Да, Филип!

— Страх ме е.

Прегърнах го и разтрих гърба му с кръгови, безполезни движения. Притискаше ме така, сякаш никога нямаше да ме пусне.

— Анита!

— Шшшт, шшт! Всичко е наред. Всичко е наред!

— Ще ме върнеш в гроба, нали? — той се отдръпна, за да вижда лицето ми.

— Да — кимнах.

— Не искам да умра.

— Вече си мъртъв...

Филип се загледа в ръцете си и ги размърда.

— Мъртъв? — прошепна. — Мъртъв ли? — и легна на прясно изкопаната пръст. Помоли: — Положи ме да почивам в мир!

Така и сторих.

Накрая очите му се затвориха и лицето му се отпусна, мъртво. Потъна в дупката и изчезна.

Паднах на колене до гроба на Филип и се разплаках.

Едуард се отърва с изкълчено рамо, две счупени кости и плюс това — едно вампирско ухапване. Аз получих четиринайсет шева. И двамата се оправихме. Тялото на Филип бе преместено в местното гробище. Наминавам да го поздравя всеки път, когато работя там. Макар да знам, че е мъртъв и не му пука. Гробовете са за живите, не за мъртвите. Дават ни нещо, върху което да се съсредоточим вместо факта, че любимите ни хора гният под земята. Мъртвите не се интересуват от хубавите цветенца и гравирани мраморни статуи.

Жан-Клод ми изпрати дузина чисто бели рози с дълги стебла. На картичката пишеше:

„Ако си отговорила на въпроса, ела да потанцуваме заедно!“

Написах на гърба: „Не!“ и пъхнах през деня картичката под вратата на „Престъпни удоволствия“. Бях привлечена от Жан-Клод. Може и още да съм. И какво толкова? Той смяташе, че това променя положението. Не е вярно. Достатъчно ми е само да посетя гроба на Филип, за да знам, че не е вярно. О, по дяволите, дори не е нужно да ходя чак до там. Знам коя съм и каква съм. Аз съм Екзекуторката и не си уреждам срещи с вампири. Вампирите ги убивам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.